

Người Kia Tổng Giám Đốc

Contents

Người Kia Tổng Giám Đốc	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	15
4. Chương 4	22
5. Chương 5	28
6. Chương 6	36
7. Chương 7	43
8. Chương 8	50
9. Chương 9	56
10. Chương 10	62

Người Kia Tổng Giám Đốc

Giới thiệu

Đọc truyện Người Kia Tổng Giám Đốc là một truyện khá đặc sắc và nổi bật, truyện cho người đọc m

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-kia-tong-giam-doc>

1. Chương 1

Tiết Tử :

Oa, đúng là đàn ông khỏe mạnh a ! Đẹp trai, cao ráo lại nhiều tiền, nếu có thể bám trên người anh ta, thậm chí gả cho anh ta thì chẳng phải cả đời có thể không lo ăn mặc, cuộc sống được mọi người ca ngợi sao ?

Ở trong quán ba, mỗi cô gái khi nhìn thấy anh ta đều có ý nghĩ như vậy hết.

Anh ta tên là Liễu Kiệt, tên tiếng Anh là Jay, ba mươi hai tuổi, ột mét tám mươi mốt, nặng sáu mươi cân, thuộc chòm sao sư tử, thích ba màu đen, trắng và lam.

Ngồi ở trong quán ba có thể nghe các cô gái đọc lâu lâu về tiểu sử của anh ta, bởi vì những năm gần đây, anh ta nổi tiếng với danh ông chủ của ngành mỹ phẩm mới, không chỉ có công ty nghiên cứu phát triển khoa học kỹ thuật của riêng mình, mà sản phẩm làm ra còn tiêu thụ trên toàn thế giới, đồng thời còn phá lệ sở hữu mười công ty mỹ phẩm con trên toàn thế giới, trong đó năm công ty đã có hợp tác quan hệ với bên ngoài, thật sự mà nói đó là một người trẻ tuổi tài cao.

Cho nên có thể nghĩ, anh ta trẻ tuổi, tài cao, nhiều tiền, đẹp trai cao ráo nhưng là người đàn ông độc thân hoàng kim khiến biết bao cô gái xu nịnh, tính toán để được lọt vào mắt xanh của anh ta, cho dù có tin đồn anh không muốn dính dáng đến chuyện tình cảm, chỉ thích chơi đùa một đêm tình, đối với phụ nữ thì cứng rắn, lạnh lùng vô tình... Chương 1:

Màn đêm buông xuống, ánh đèn đêm sáng rực, làm cho bầu trời Đài Bắc vào ban đêm sáng như ánh ngọc, hơn nữa càng về đêm càng xinh đẹp.

Pub 9 ninght tràn ngập ánh đèn màu lục, âm nhạc hiện đại lãng mạn, ánh đèn chiếu lên tấm áp phích màu lam trên tường càng tăng thêm cho pub có một bầu không khí mơ màng quyến rũ, thoải mái mà mê ly.

Thời gian càng về khuya thì khách trong quán càng nhiều, cả trai lẫn gái đã sớm quen cuộc sống về đêm đều tụ tập ở trong này, mọi người thoải mái nói chuyện, có người ngồi một mình uống rượu, có người hứng trí tay dắt bạn gái lên sàn nhảy, tất cả mọi người ở trong này đều tận tình hưởng thụ một đêm vui vẻ.

Một người đàn ông đẹp trai ngồi bên quầy ba nhàn nhã thưởng thức ly rượu đắt tiền, làm cho biết bao người chú ý, nhưng anh ta lại rất hồn nhiên, hoàn toàn không để ý gì đến những ánh mắt đang liếc mắt đưa tình với anh.

“Trời ạ ! Anh ta là Liễu Kiệt” Có hai cô gái phát hiện được hét lên.

“Liễu Kiệt ? Cô là nói cha đẻ của sản phẩm mỹ phẩm dưỡng sắc mới ấy hả ? Cái người tuổi trẻ, nhiều tiền, đẹp trai, anh tuấn, tổng giám đốc độc thân ấy hả ?”

“Đúng là anh ta”

“Nha ! Trời ạ ! Nhanh giúp tôi xem hôm nay tôi trang điểm có quá đậm hay quá nhạt hay không ? Tóc của tôi có rối không ? Quần áo. Không ok ? Không được, tôi phải đi toilet xem lại một chút đã”

“Không còn kịp rồi, cô xem, có người đến chỗ anh ta rồi nha”

Một cô gái mặc một bộ đầm bạc hở lưng, dáng người thướt tha yếu điệu đi đến ngồi xuống ghế cạnh Liễu Kiệt, cả người dựa vào quầy ba mà phóng điện với anh, không biết mỹ nữ gợi cảm hé môi đỏ mọng nói gì đó với anh, nên lát sau, Liễu Kiệt đứng dậy đi theo mỹ nữ đến bàn bàn bệ của cô ở góc kia.

“Đáng giận, bị giành trước !” Cô gái nghiêng răng nghiêng lợi à nói.

“Có lẽ đây cũng là chuyện tốt”

“Chuyện tốt gì ?” Mục tiêu của cô đã bị đoạt đi rồi thì có chuyện gì tốt ?

“Chẳng lẽ cô không nghe nói anh ta rất lạnh lùng vô tình với phụ nữ sao ?”

“Có như vậy nữa ư ? Vì sao tôi nghe nói anh ta rất hào phóng, khi chia tay một người thì cho người đó sử dụng miễn phí mỹ phẩm cao cấp một năm, giá ngoài thị trường cũng hơn mười vạn a ?”

“Đó là người thông minh, biết đến thế nào là thức thời”

“Có ý tứ gì ?”

“Tôi nghe nói tổng giám đốc đẹp trai không muốn nói đến chuyện tình cảm, nếu phụ nữ trên giường động tình với anh ta thì chỉ duy nhất một chữ thảm. Có nhớ tháng trước có một cô người mẫu đòi tự sát không ? Nghe nói cũng là vì anh ta đấy”

“Thật hay đùa a?”

“Báo tuần san đều đưa tin thì còn giả được sao ? Nếu cô không tin báo chí thì tôi còn có một ví dụ rõ ràng để nói cho cô nghe, đó là bạn của tôi, cô ấy cũng yêu anh ta say đắm”

“Bạn của cô ?”

“Tần Tiểu Phương, lần trước cô cũng đã gặp qua cô ấy rồi, lần trước cô còn hỏi tôi vì sao cô ấy lại gầy, cả người trở nên xấu như vậy, đầu sỏ gây nên là anh ta đó”

“Tiểu Phương đã từng làm bạn gái của anh ta ?” Đây đúng là tin tức giật gân nha.

“Đâu có nghe là làm bạn gái, nghe nói chỉ là đối tượng tình một đêm thôi, sau khi xong thì anh ta bỏ lại cho cô ấy một hóa đơn mua hàng miễn phí, từ nay về sau không gặp mặt nhau nữa. Sau đó Tiểu Phương hao tâm tổn trí tìm cơ hội gặp mặt anh ta, không ngờ gặp được thì anh ta lại nói không biết cô là ai, còn nói nếu cô còn dây dưa với anh ta thì sẽ xử lý theo cách lạnh lùng vô tình”

“Có phải trai đẹp có tiền đều như vậy, biến phái nữ thành công cụ giải tỏa nhu cầu không ?”

“Người khác thì tôi không biết, nhưng người trước mắt này thì khẳng định là...”

“Có phải tất cả các cô gái anh ta gặp qua không phải là thiên mệnh của anh ta nên...”

“Khuyên cô nên vứt bỏ suy nghĩ trong đầu cô đi” Đã mấy tuổi rồi mà còn thiên mệnh chứ.

“Aiz, ngẫm lại cũng không được nha ?”

o*o

Từ cửa sau đi vào pub 9 night, Vương Hải Nhi theo thói quen đi qua hầm rượu, phòng bếp, lại từ trong phòng nhân viên chui ra, nháy mắt liền đi đến bên quầy bar, sau đó chân nhún một cái, nhảy lên ngồi trên ghế.

“Được rồi, không phải đã đến đây rồi sao ?” Về mặt cô bắt đầu dĩ nhiên xuống ghế đi vào trong quầy bar, rất nhanh cầm lấy phiếu đồ uống của phục vụ đưa tới, động tác rất thuần thục tiến hành, tuy cô không phải là người chuyên pha chế rượu, nhưng pha chế rượu lại không làm khó được cô.

Pub này là do anh trai cô và anh Cơ cùng nhau góp vốn mở ra, sau khi biết thì cô liền thường bám trụ ở đây làm công hoặc ngồi không, kết quả ba năm nhàn nhả ở đây lại làm cho khách đến pub cứ nghĩ cô cũng là chủ, bởi vì chỉ có cô là không sợ bộ mặt của hai ông chủ khi tức giận, lại còn dám theo hai người đó nói chuyện vui đùa.

Bất quá ngay cả như vậy cũng không ai hiểu lắm cô là bạn gái của ông chủ, chuyện này không phải nguyên nhân do cô không xinh đẹp, không xứng với tính cách độc lập, thành thực cùng ma lực đẹp trai của hai ông chủ, mà là do không khí ở chung của ba người rất “anh em”

Cho tới bây giờ ở trước mắt hai người đó cô chưa từng có hành vi của một cô gái yếu điệu, luôn luôn là sơ mi, quần bò, tóc đuôi ngựa, chân đi giày thể thao, ngay cả son môi cũng chưa từng dùng đến, chỉ đến mùa đông môi khô nứt nẻ cô mới dùng son dưỡng môi mà thôi, hơn nữa nơi đây là nơi tụ tập rất nhiều cô gái nóng bỏng xinh đẹp, thì ai còn hiểu lắm cô thể này thể khác nữa được chứ ?

“Sao lại không thấy anh em đâu cả ?” Cô ngẩng đầu nhìn bốn phía.

“Anh em bận việc nói tới nay mới đến” Khi Trương Lập Cơ trả lời câu hỏi của cô thì trên tay vẫn không ngừng lại.

“Di ?” Đột nhiên Vương Hải Nhi phát ra tiếng kêu kinh ngạc.

“Sao vậy, anh em đến đây à ?” Anh quay đầu hỏi.

“Không phải, là em nhìn thấy một anh đẹp trai nhìn quen mắt a. Cái người đẹp trai ngồi ở ghế hai mươi hai là khách quen của chúng ta sao ? Hình như em có nhìn thấy ở đây rồi nha ?”

Trương Lập Cơ nhìn về phía cô nói “Không xem là khách quen, nhưng anh ta đã tới đây vài lần rồi”

“Khó trách em cảm thấy anh ta nhìn quen mắt. Ân, vẫn là trai đẹp nhìn đẹp mắt, em thích thưởng thức trai đẹp” Cô mỉm cười nói.

“Chỉ dùng để thưởng thức thì có ích gì ? Phải tới gần ăn được mới là hưởng lợi” Anh liếc mắt nhìn cô một cái.

“Làm ơn, em cũng không ngại cuộc sống quá an nhàn, không có việc gì đi tìm họa mà gánh sao ? Trai đẹp luôn đi cùng phiền toái, anh có hiểu hay không ?”

“Anh nghĩ đó là chỉ dùng cho phái nữ”

“Ba năm trước đây, chính phủ trên thế giới đã thống nhất chuyện này, anh không biết sao ?”

“Chính phủ trên thế giới không nên làm như vậy ?”

Đột nhiên cô nhếch miệng cười, sau đó vươn ngón tay trái chỉ vào chính mình “Chính là em”

Trương Lập Cơ lắc đầu cười cười, lập tức nói sang chuyện khác “Sao hôm nay em lại rảnh đến đây ? Anh nghĩ em chuẩn bị cho cuộc thi phỏng vấn”

Tươi cười trên mặt cô lại lớn hơn nữa “Em đã phỏng vấn thành công” Cô đắc ý tuyên bố

“Thật chứ ?”

“Àn” Vương Hải Nhi dùng sức gật đầu “Tuần sau bắt đầu phải huấn luyện mười ngày, sau đó tháng sau là có thể chính thức đi làm. Ha ha a, em đúng là thiên tài, nghe nói rất ít người có thể thi được vào Anyana, nhanh gọi em là thiên tài đi” Cô kiêu ngạo ưỡn ngực.

“Được, thiên tài, nhưng em xác định đây là công việc em muốn sao ?” Cô gái nhỏ này bình thường son môi cũng không dùng, thế nhưng lại chạy đến công ty mỹ phẩm làm việc.

“Xác định, bởi vì chỉ cần trở thành nhân viên của Anyana, thì mẹ của em sẽ không hối thúc em lập gia đình, nhưng sẽ ngăn cản ba đến Đài Bắc bắt em trở về” Bởi vì mẹ của cô siêu cấp yêu thích mỹ phẩm Anyana, nếu biết cô làm việc ở Anyana, lại dùng tư cách nhân viên công ty để mua sản phẩm, thì khẳng định bà sẽ vui ngắt trời.

“Lập gia đình ? Em mấy tuổi rồi ?” Trương Lập Cơ ngạc nhiên hỏi.

“Hai mươi ba, nhưng mẹ em nói khi bà hai mươi tuổi đã kết hôn và sinh ra em rồi” Cô thật cũng bất đắc dĩ.

“Ba em cũng đồng ý cho em lấy chồng sớm như vậy sao ? Không phải em là con gái một à ? Bác cũng không luyến tiếc gì sao ?”

“Ba bắt em về không phải muốn em lập gia đình, mà là muốn em kế nghiệp võ đạo quán của ba” Giọng nói của cô lại càng bất đắc dĩ hơn nữa.

“Ba em còn hiểu được công việc nào hợp với người, làm việc ở võ đạo quán thật thích hợp với em” Anh trêu ghẹo.

Đột nhiên Vương Hải Nhi trừng mắt liếc anh một cái “Em mới không cần trở về a”

“Vì sao ? Không phải em rất thích võ thuật sao ? Lúc ở trường học vẫn là tuyển thủ Taekwondo đấy thôi”

“Bởi vì em thích trai đẹp, không thích thi đấu”

Trương Lập Cơ ngẩn ra, thiếu chút nữa đánh rơi ly rượu, anh vội vàng lấy khuỷu tay bảo vệ ly rượu, sau đó quay đầu nhìn cô.

“Cái gì ?” Đây là đáp án gì ?

“Hai năm qua, mỗi lần em trở về miền Nam, đều phát hiện dù con trai ở miền Nam có đẹp trai đi chăng nữa thì vẫn không thoát được tập tục cổ xưa, thật sự là rất khó để em bỏ qua cho, cho nên để duy trì thị giác của em, em quyết định muốn tiếp tục ở lại Đài Bắc, không cần trở về miền Nam a” Vương Hải Nhi lý lẽ hùng hồn nói.

Không biết nên nói cái gì, anh chỉ biết chép miệng lắc đầu, tiếp tục làm công việc của anh.

“A !” Một lát sau, đột nhiên cô sợ hãi kêu lên một tiếng.

“Lại sao nữa ?” Trương Lập Cơ nhìn về phía cô, cảm thấy chỉ cần có cô ở đây thì khu vực quầy ba này không thể yên lặng được.

“Em đem sách bí kíp võ thuật mà anh cần đến, nhưng lại để ngoài cốp xe quên không lấy vào rồi” Cô hơi hơi nhú mi “Em đi lấy” Nói xong, cô lập tức chui ra khỏi quầy ba, giống như một cơn gió biến mất sau cánh cửa, hành động nhanh đến nỗi người ta khó có thể nắm bắt được.

Đẩy cửa sau ra ngoài, Vương Hải Nhi đi vào ngõ nhỏ tối thui, khác hẳn với phía trước đèn điện chiếu sáng lờ lờ của pub, hướng nơi đỗ xe máy mà đi đến.

Ở nơi này ra vào ba năm nên cô đã quen với hoàn cảnh nơi này, hơn nữa cô còn có một thân võ thuật phòng thân, cho nên cô không sợ sẽ gặp đàn ông say rượu tán tỉnh.

“Giỏi thật, dám đùa bỡn trên đầu của ta ư ? Thằng cha đó chết chắc rồi !” Người đàn ông nghiêng răng nghiêng lợi mà nói “Đi !”

Bốn người đàn ông cao thấp mập ốm không đồng đều vút điều thuốc trong tay xuống đất, rồi dùng chân dẫm tàn thuốc còn đỏ, sau đó đi ra khỏi ngõ nhỏ tối thui này đến phía trước có đèn chiếu sáng.

Nhìn phương hướng bọn họ biến mất, Vương Hải Nhi nhẹ nhàng nhún mào. Ở đây ba năm, nên loại chuyện tranh giành tình nhân cô đã thấy quen lắm rồi, chẳng có gì lạ cả. Nhưng là đang ở trong pub 9 night, lại ngồi gần áp phích Marilyn Monroe thì không phải là anh đẹp trai ngồi ở ghế hai mươi hai sao ?

Cô có thể mặc kệ chuyện người khác đánh nhau, nhưng là không thể làm ngơ với chuyện lần này, hơn nữa vị thiếu gia kia là trai đẹp để cho cô thưởng thức a.

Nghĩ đến khuôn mặt anh đẹp trai bị đánh sưng lên một cục, cô liền cảm thấy luyến tiếc.

Quên đi quên đi, có lẽ hôm nay ông trời để cho cô tới pub vì cứu vớt bộ mặt đẹp trai kia đi !

Sau khi nhanh mở cốp xe lấy ra quyển bí kíp võ thuật, cô lại theo đường cũ trở lại 9 night, bởi vì bọn họ còn ở phía trước lẳng nhẳng mua vé vào cửa, cho nên khi cô trở về khu vực quầy ba vẫn không thấy bốn người đàn ông đó ở trong pub.

“Anh Cơ cầm lấy, đây là quyển cách anh cần” Cô đứng ở ngoài quầy ba, vẻ mặt vội vàng đưa quyển sách cho Trương Lập Cơ.

“Sao vậy, em phải đi sao ?”

“Vừa mới ở sau ngõ em nghe được có người muốn gây sự ở đây, em đem mục tiêu đi trước” Cô nhanh nói xong rồi xoay người rời đi.

Trương Lập Cơ ngây ngốc sững sờ một chút, sau đó ra sức gọi tên cô nhưng không kịp ngăn cản, cô sớm đã rời đi.

Bởi vì mục tiêu đã rõ ràng, cho nên Vương Hải Nhi nhanh chóng đi tới sô pha hai mươi hai, rồi kéo người sắp gặp họa trên sô pha dậy.

“Anh đẹp trai mượn nói chuyện một chút”

Đột nhiên anh phải đối mặt với một cô bé nữ sinh, Liễu Kiệt nhìn không được sợ run một chút, bất tri bất giác liền bị cô kéo dậy khỏi ghế sô pha.

“Này, cô đang làm cái gì ? Cô là ai nha ?” Cô gái ngồi cùng bàn lập tức bật dậy hét lên.

“Tôi...” Vương Hải Nhi mới mở miệng đã thấy bóng dáng bốn người đàn ông kia ở trong pub “Thảm, bọn họ đã đến đây rồi” Cô kêu thảm một tiếng, lập tức lôi kéo người bỏ chạy “Mau đi cùng tôi”

“Này !”

Giọng nói phẫn nộ của cô gái kia hét lên sau lưng cô, nhưng cô mất ngơ tai điếc, chỉ có một suy nghĩ duy nhất là nhanh đem người rời khỏi nơi đây, để ngừa lúc bọn họ đuổi kịp lại động tay động chân, mà đứng

mũi chịu sào nhận hậu quả là anh trai cô, anh Cơ và pub 9 night. Hai người đó đối xử với cô không tệ, nên cô cũng không muốn ở trong pub đánh nhau phá hủy đồ trang trí và thiết bị.

“Thằng cha đó ở nơi nào ?”

Giọng quát to của đối phương làm cho Vương Hải Nhi biết bọn họ đã đến gần cô, cô thầm kêu một tiếng không xong, liền nhanh lẹ kéo anh đến phòng bếp, xuyên qua hầm rượu, rất nhanh đã đẩy cửa sau chui ra ngoài.

“Nhanh chút đi !” Cô buông tay anh đẹp trai ra, vội vàng thúc giục. Từ sau cửa đã nghe tiếng kêu gào ồn ào, như vậy là bọn họ cũng sắp đuổi gần đến cô rồi.

“Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra đây ?” Liễu Kiệt cũng không nhúc nhích, đứng tại chỗ nhíu mi hỏi.

“Không có thời gian giải thích, anh còn không đi nhanh đi”

“Không nói rõ ràng thì tôi sẽ không đi” Giọng nói anh kiên định.

“Đáng giận !” Cô nhin không được mắng một tiếng, lời ít mà ý nhiều giải thích “Anh câu bò của người khác nên người ta dẫn người đến dạy dỗ anh”

“Làm sao cô biết mục tiêu của bọn họ là ai ? Vì sao lại giúp tôi ?” Nghe vậy Liễu Kiệt hoài nghi nhìn cô.

Thật không biết trong đầu người này suy nghĩ cái gì, bây giờ là lúc thảo luận chuyện này sao ? Bọn họ đã gần đuổi kịp đến đây rồi đó. Vương Hải Nhi tức giận nghĩ.

Nói thì nhanh mà hành động thì chậm, cửa sau cô đã chặn lại nay bị dùng sức đẩy ra, bốn tên trong đó vọt ra, nhanh chóng vây quanh hai người.

“Giờ thì bọn mày có thể chạy đi nơi đâu !” Một người trong số đó cười lạnh ngoan độc nói.

“Anh xem, vừa mới nói chạy đi thì không đi, bây giờ muốn đi cũng không được” Vương Hải Nhi khó chịu oán giận anh đẹp trai bên cạnh.

Liễu Kiệt kinh ngạc phát hiện cô bé nữ sinh cao chưa đến vai anh không hề có một chút cảm giác khẩn trương, sợ hãi.

Điều này không phải cô ta muốn tiếp cận mình mà dựng nên chuyện này chứ ? Trước đó anh cũng từng gặp qua cảnh mỹ nhân cứu anh hùng, nhưng nữ sinh trước mắt này nhìn còn chưa đến hai mươi tuổi, không ngờ tâm địa lại ghê gớm như vậy.

“Bốn người cản đường đi của tôi không biết cần tôi làm việc gì ?” Anh trực tiếp lạnh giọng hỏi bọn hắn.

“Muốn dạy dỗ mày” Một tên lên tiếng xong, lập tức động tay đánh anh, ba tên kia thấy vậy cũng xông lên.

“Ti bỉ, muốn lấy số nhiều ức hiếp số ít” Vương Hải Nhi nũng nịu tức giận liền xông lên cản hai người sau, sau đó cô đưa tay bổ xuống, huých khuỷu tay một cú, chân nhấc lên, lập tức bọn hắn ngã bay ra ngoài.

Giải quyết xong, cô chợt xoay người muốn giúp đỡ anh đẹp trai, không ngờ anh đẹp trai đánh nhau cũng lanh lẹ không khác gì cô, sau hai ba chiêu liền đánh bay hai vị còn lại.

“Oa !” Cô nhin không được dùng sức vỗ tay “Không ngờ anh cũng giỏi võ như vậy, thật là nhìn không ra”

Liễu Kiệt lãnh đạm nhìn cô một cái, không nói hai lời liền đem ánh mắt nhìn bốn tên kia đang nằm trên đất rên rỉ.

“Mấy người muốn dạy dỗ tôi sao, vậy bất kể lúc nào tôi cũng xin được chỉ bảo, nhưng trước khi đi dạy dỗ người khác thì mấy người phải làm rõ bản thân mình có bị người khác lợi dụng hay không ! Phụ nữ xuất hiện ở trên giường của tôi là do bọn họ tự dâng đến cửa, cho tới bây giờ tôi chưa chủ động mời bất kỳ một ai, điều này tốt nhất mấy người nên làm rõ” Anh nói xong cũng không quay đầu lại mà bước đi luôn.

“Này, chờ một chút” Vương Hải Nhi ngây ngốc sững sốt một chút mới vội vàng đuổi theo sau.

“Còn có chuyện gì ?” Anh dừng bước lạnh lùng hỏi.

“Anh không trở về pub sao ? Muốn đi thì đi cửa sau sẽ gần hơn” Cô vươn ngón tay chỉ chỉ phía sau.

Liều Kiệt khó chịu nhíu mày. Anh còn tưởng cô gọi anh lại để đòi anh báo ân cứu mạng, sau đó lại chậm rãi tìm cơ hội làm quen với anh, tiến hành từng bước tiếp cận anh, không ngờ...

“Không hứng thú nữa” Anh nhìn chằm chằm cô như muốn đánh giá cái gì đó.

“Cũng đúng, gặp chuyện như vậy thì còn ai vui vẻ được nữa nha ?” Cô gật gật đầu “Được rồi, không có việc gì , bye bye” Nói xong cô vẫy vẫy tay, rồi xoay mình đến cửa sau vào pub.

Liều Kiệt đứng tại chỗ ngây ra như phồng một lúc lâu, hoàn toàn không hiểu cô gái đó là như thế nào. Không phải cô ta có ý muốn tiếp cận anh sao ? Như thế nào nói đi là đi. Thật sự là khó hiểu !

Anh lắc đầu, gạt cô gái này ra khỏi suy nghĩ, sau đó ra khỏi ngõ tối rồi đi. Anh chưa bao giờ để phụ nữ chiếm cứ suy nghĩ của anh quá một phút đồng hồ.

o*o

Nửa tháng sau, Vương Hải Nhi mới trở lại pub, vừa vào pub đã ngồi phịch ở bên quầy ba, uể oải chào hỏi người ở trong quầy ba.

“Hi, anh Cơ”

“Hải Nhi, em tối đấy hả ! Thế nào lại uể oải như vậy ?” Trương Lập Cơ tò mò nhìn cô.

“Em thật đáng thương” Cô ai thán một tiếng.

“Làm sao vậy ? Tập huấn mười ngày xong mới phát hiện mình không thích hợp với công việc kia sao ?” Anh nói giỡn đùa cô.

“Sai, em thấy bản thân mình còn rất thích hợp với công việc đó nữa cơ” Vương Hải Nhi bĩu bĩu môi trả lời.

“Vậy thì sao em lại đáng thương ?”

“Chính là bởi vì quá thích hợp. Anh biết không, ngày đầu tiên đi làm, tập huấn cùng em có chín người là nữ, có một người đàn ông thì quá xấu xí ! Cứ nghĩ tương lai phải làm việc trong hoàn cảnh không có một móng trai đẹp cho em thưởng thức, em cảm thấy mình thật đáng thương” Cô tiếp tục âm thanh than thở oán thán nói.

“Trương Lập Cơ bật cười lắc đầu “Em cứ như vậy thì sẽ không ai lấy em mất”

“Em mặc kệ, cho em trai đẹp, còn lại không cần bàn” Cô nằm dài trên quầy ba, uể oải hét lên.

“Nha, trai đẹp tới”

“Ở nơi nào ?” Vừa nghe hai chữ trai đẹp, lập tức cô hồi phục tinh thần ngẩng đầu lên, quay đầu xung quanh tìm kiếm.

“Lừa em thôi” Trương Lập Cơ nhếch miệng cười cô.

“Anh.....Cơ....” Vương Hải Nhi tức giận quay đầu, âm thanh nói ra kéo dài, lại uể oải nằm úp trên quầy ba.

“Em đừng như vậy, người khác nhìn vào lại tưởng em khổ sở” Anh vỗ vỗ đầu cô “Kỳ thật em cũng không cần phải nắn lòng nhứt chí nhanh như vậy, em còn chưa biết mình sẽ làm việc cùng ai, có lẽ lúc em được phân công xuống bộ phận sẽ có các anh đẹp trai cũng không chừng nha !”

“Thật chứ ?” Vô tình Vương Hải Nhi lên tiếng trả lời, mới nghĩ đến tỷ lệ nam nữ ở công ty, cơ hội như vậy căn bản thực xa vời.

“Em cũng nên học cách trưởng thành đi Hải Nhi”

Trương Lập Cơ đi ra khỏi quầy ba đến ngồi bên cạnh cô. Hiện tại mới bảy giờ mà thôi, pub 9 night đã bắt đầu mở cửa nhưng khách vẫn chưa nhiều lắm.

“Tính em độc lập, tự chủ lại cao, luôn có suy nghĩ của chính mình, không làm xằng làm bậy, lại không có tính trẻ con, làm sao em lại chưa lớn được ?” Cô miễn cưỡng kháng nghị, nói một chút cô mới cúi xuống nhìn ngực của mình, bất đắc dĩ bổ sung “Ngực và chiều cao thì em không thể không chế được” Cô cao chỉ có một mét năm mươi tám mà thôi.

Trương Lập Cơ nhìn không được liền cười ra tiếng.

“Anh chỉ nói cái tính nhìn trai đẹp của em thôi, cái tính quái dị này của em mà không thay đổi thì tương lai làm thế nào để kết giao với bạn trai, làm thế nào để lập gia đình chứ”

“Làm chi, anh bị mẹ em nhờ vả à ?” Cô liếc mắt xem thường.

“Anh lo lắng ánh mắt của em quá cao, tương lai không có người vừa ý mà lấy” Anh đánh nhẹ đỉnh đầu của cô một chút.

“Không có ai quy định thích nhìn trai đẹp thì phải gả cho trai đẹp. Anh đã quên em đã từng nói trai đẹp là phiền toái sao ?”

“Vấn đề là người có diện mạo bình thường một chút là em sẽ cho chướng mắt, nếu thấy chướng mắt thì em làm sao có thể chịu được một người bạn trai hay một ông xã như vậy được”

Vương Hải Nhi trừng mắt nhìn, đột nhiên không biết nói gì mà chống đỡ. Cho tới bây giờ cô cũng chưa từng nghĩ qua như vậy nha ! Nhưng mà dù sao cô cũng mới hai mươi ba tuổi mà thôi, bây giờ có cần thiết phải phiền não chuyện này không ?

Huống hồ có câu tục ngữ : thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, cho nên cô mới không cần suy nghĩ nhiều làm hao tổn tâm trí như vậy !

“Anh Cơ, không bằng lo lắng cho em không gả được thì hãy lo lắng cho anh đi” Cô nhìn Trương Lập Cơ, bỗng nhiên tay vỗ vỗ vai anh “Năm nay anh mấy tuổi rồi ? Ba mươi bảy ? Hay là ba mươi tám ? Chẳng lẽ không nghĩ làm quen bạn gái, cưới vợ, sinh con sao ? Anh không sợ sau này mang con ra ngoài sẽ bị người ta nhìn lầm là ông nội của đứa nhỏ sao ?”

Nghe vậy anh thoáng giật mình, cứng người, tiếp theo mới nhẹ nhàng phun ra một câu..

“Hải Nhi, năm nay anh mới ba mươi tuổi mà thôi”

2. Chương 2

Chương 2

Ở Pub 9 night đến hơn mười giờ, mắt thấy khách đến pub càng ngày càng nhiều, làm cho anh cô và anh Cơ không rảnh ngồi nói chuyện phiếm với cô, mà cả người cô lại lười biếng không nhắc dấy nổi để giúp hai người, nên Vương Hải Nhi đành rời đi.

Bởi vì hôm nay cô tới sớm, nên cô để xe máy ngay bên cạnh cửa chính, cho nên lúc ra khỏi pub cũng là đi ra từ cửa chính.

“Hải Nhi, phải đi rồi sao ?” A Nhã đứng ở cửa nhú mày hỏi.

“Àn”

“Nghe nói cậu thi được vào Anyana, sau này mình nhờ cậu mua sản phẩm ở đó được không ?” Về mặt A Nhã chờ đợi nhìn cô.

“Đương nhiên có thể” Cô hào phóng gật đầu.

“Oa, Hải Nhi, cảm ơn cậu” A Nhã hưng phấn lập tức chỉ điểm “Vì báo đáp nhiệt tình của cậu, mình cho cậu biết, ven đường bên kia có một anh đẹp trai đứng cạnh một chiếc xe màu xanh ngọc, nhanh đi xem đi”

Vừa nghe hai chữ trai đẹp, lập tức cả người tỉnh lại, tinh thần Vương Hải Nhi phấn chấn gấp trăm lần.

Cô nhanh chóng quay đầu, ở hướng mười một giờ cô nhìn thấy chiếc xe màu xanh ngọc như lời A Nhã nói, mà ngồi trong xe chính là trai đẹp làm tỉnh thần cô chấn động, nhưng mà trai đẹp này nhìn thế nào lại có chút quen mắt ?

Ánh mắt sáng lên, nhất thời cô nhớ đến anh ta là ai, nên cô không chút nghĩ ngợi, lập tức kích động chạy đến.

“Anh đẹp trai, lại gặp mặt, anh còn nhớ tôi không ?” Cô nhìn vào trong cửa kính, nhếch miệng cười với anh đẹp trai.

Đột nhiên đối mặt với một nữ sinh, Liễu Kiệt không tự chủ được nhíu mày.

“Cô là ai ?”

“Anh không nhớ rõ tôi ? Cô gái xinh đẹp giỏi võ ra tay giúp đỡ người như tôi cũng không phải là dễ gặp”

Nhắc tới võ thuật, trong đầu Liễu Kiệt xuất hiện một ngõ nhỏ tối đen, bốn người vây quanh anh, cùng với một nữ sinh khó hiểu. Ánh mắt anh nhìn thẳng nữ sinh trước mặt, trí nhớ mơ hồ đã nhớ ra cô.

“Là cô”

“Anh nhớ rồi đó”

“Cô muốn làm gì ?” Nháy mắt anh nhìn lại.

Vương Hải Nhi sửng sốt một chút, căn bản cô không muốn làm gì cả, chỉ đột nhiên thấy anh ta, nhớ tới anh ta là ai, cho nên mới không chút nghĩ ngợi chạy lại đây chào hỏi anh ta, bất quá anh ta có kế hoạch khác thì cô có thể liều mình bởi anh đẹp trai.

Cô đảo mắt, lập tức mở cửa xe ra, không có ai mời tự động ngồi trong xe, sau đó “phanh” một tiếng đem cửa xe đóng lại.

“Cô đang làm cái gì ?” Liễu Kiệt lạnh lùng nhìn cô chằm chằm.

“Chúng ta đi núi Dương Minh hóng gió được không ? Hôm nay thời tiết rất đẹp, chắc là có thể nhìn được rất nhiều sao, đã có một thời gian dài tôi chưa lên núi ngắm sao rồi” Cô hớn hờ đề nghị.

Liễu Kiệt vẫn lạnh lùng nhìn cô chằm chằm.

“Không thích kế hoạch này sao ? Vậy anh muốn đi đâu ? Tôi chịu thiệt thòi một chút, đi cùng anh cho vui” Nhìn anh không nói một câu, cô đành phải sửa lại.

“Đi xuống” Đột nhiên anh trầm giọng ra lệnh.

Vương Hải Nhi trừng mắt, khó hiểu nhìn anh “Vì sao ? Vì báo đáp tôi đã cứu mạng anh lần trước, không phải đêm nay tôi tùy ý sử dụng anh sao ?”

“Quả nhiên cô tính toán như vậy”

“Có ý gì ?”

“Tôi đối với nữ sinh mới trưởng thành không có hứng thú, khuyên cô nên sớm hết hy vọng, không cần lãng phí tình cảm, thời gian trên người tôi, tôi tuyệt đối sẽ không coi trọng tình cảm của cô”

Cô kinh ngạc hai mắt mở to, rồi chợt lộ ra thái độ buồn cười.

“Oa oa, anh có cần thiết phê bình dáng người của tôi thẳng thừng như vậy được không ? Tôi cũng không muốn phát triển như thế này, quan trọng nhất là...anh đẹp trai, anh cũng đã đủ đẹp trai rồi, cho nên không cần phải thiếp vàng lên trên mặt của mình, tôi đối với anh không hề có tâm tình theo đuổi hay trêu ợt chút nào hết, được chưa ?” Nói xong, cô nhin không được quảng cho anh ta cái nhìn xem thường.

“Tôi không tin”

“Tôi có thể thề với trời” Lập tức cô đưa tay lên trời thề thốt.

“Vậy bây giờ cô tiếp cận tôi là vì mục đích gì ?”

Vương Hải Nhi không khỏi muốn té xỉu “Anh đẹp trai, không phải anh bị cuồng tự kỷ cùng chứng vọng tưởng hại đầy chứ ? Chẳng lẽ mỗi người tiếp cận anh đều có mục đích, không chỉ đơn thuần nói chuyện phiếm giết thời gian, kết bạn bè bình thường thôi sao ?”

“Cô dám nói cô tiếp cận tôi không có mục đích gì sao ?”

“Nếu gần đây thưởng thức soái ca được xem là một mục đích thì tôi đây xin nhận tội, nhưng nói tôi vọng tưởng làm bạn gái anh, hay là gả cho anh làm vợ thì tôi sẽ tự nói mình là quá khờ”

“Vì sao ?” Liễu Kiệt trừng mắt nhìn cô, nhin không được bật thốt lên hỏi.

“Bởi vì anh cá tính không tốt, nói chuyện lạnh lùng, thái độ cũng lạnh lùng, hơn nữa còn có khuynh hướng tự kỷ và chứng vọng tưởng. Trước đây tôi suy nghĩ rất đúng, trai đẹp chỉ thích hợp để thưởng thức, không thích hợp tiếp xúc gần gũi !” Nói xong, cô đẩy cửa xe đi xuống, sau đó xoay người mỉm cười phát phát tay với anh “Bye bye ! Anh đẹp trai” Sau đó cô lập tức đóng cửa xe, cũng không quay đầu lại xoay người rời đi.

Nhìn bóng dáng đuôi ngựa phát qua phát lại của cô ngày càng xa, Liễu Kiệt chỉ biết nhủ mày, trong lòng có cảm giác quái dị nói không nên lời.

Thật sự anh có tính cuồng tự kỷ cùng chứng vọng tưởng sao ?

Cá tính anh không tốt như vậy ư, nói chuyện và thái độ lạnh như băng sao ?

Vì sao trong miệng của mấy cô gái khác thì anh rất khốc, là rất đẹp trai, là rất có cá tính, là người đàn ông độc thân hoàng kim có giá trị, nhưng đến miệng của cô ta thì anh chỉ thích hợp đứng xa để thưởng thức vẻ đẹp của anh, làm như anh bề ngoài thì to vàng nạm ngọc, còn bên trong thì mục nát thối rữa, cô gái này...

Bất ngờ cái miệng của anh nhếch lên một chút, đột nhiên ý thức được mình đã suy nghĩ về cô gái đó quá một phút đồng hồ.

Anh không nên làm cho loại chuyện này xảy ra, một nữ sinh khó hiểu, dựa vào cái gì mà chiếm cứ suy nghĩ của anh quá một phút đồng hồ chứ ? Hơn nữa cô ta còn chê anh không đáng một đồng !

Có khuynh hướng tự kỷ cùng chứng vọng tưởng, cá tính không tốt lại lạnh như băng...

Mẹ nó, anh thật sự tệ hại như vậy sao ?

Không có trai đẹp, không có trai đẹp !!!

Tuy rằng cô được toại nguyện làm việc ở bộ phận nghiên cứu phát triển có nhiều nam giới nhất, nhưng nam giới bên trong bộ phận này không có một người nào xem được mắt, lại còn là một sách nữa chứ...Ồ cô thật đáng thương nha !

Cô cầm hộp sô cô la được giấu trong hộc tường ra, đây là căn cứ bí mật mà đột đi tập huấn cô đã phát hiện ra, ai thần chính mình bất hạnh.

Đây là một hành lang dài có cửa sổ sát mặt đất, cô không biết hành lang dài bí mật này dùng để làm gì, cũng không biết ai sử dụng nó, nhưng ánh mặt trời chiếu vào trên thảm màu lam sạch sẽ, hơn nữa trên tường còn có loại hoa leo mắc tiền tươi tốt, gió theo cửa sổ thổi vào phát ra, tất cả làm cho cô liền yêu thương nơi đẹp để tự nhiên này, cho nên tranh thủ thời gian nghỉ trưa, cô đều chạy đến đây nghỉ ngơi.

Cô hít một hơi không khí tự nhiên, rồi ngồi xuống trên thảm, lưng dựa vào vách tường, hai chân duỗi thẳng, vừa ăn sô cô la, thưởng thức trời xanh ngoài cửa sổ, vừa tiếp tục oán thán chính mình bất hạnh.

Aiz, đều không có trai đẹp ỉnh xem.

Có lẽ bởi vì quá mức chuyên tâm suy nghĩ, nên cô sẽ không để ý có người đi vào hành lang bí mật, cho đến khi tiếng nói trong trẻo lạnh lùng vang lên bên tai cô.

“Cô ở đây làm cái gì ?”

Tiếng nói thình lình làm cho cô hoảng sợ, lập tức cô bật đứng dậy khỏi thảm, sau đó giống như đứa trẻ làm sai chuyện gì đó, ngẩng đầu sợ hãi nhìn về hướng người tới, ai ngờ lại thấy khuôn mặt quen thuộc.

“Anh đẹp trai ! Làm sao có thể là anh ? Anh làm sao có thể ở trong này ?” Thái độ của cô giống như bạn bè lâu ngày gặp lại, hưng phấn hồi hân. Anh ta là anh đẹp trai cô đã gặp hai lần ở pub 9 night nha ! Chẳng lẽ anh ta đang làm ở Anyana ?

“Những lời này là tôi nên hỏi cô mới đúng, làm sao cô có thể ở trong này ?” Liễu Kiệt không chớp mắt nhìn cô chăm chăm. Anh không nghĩ tới cô có khả năng này, vì muốn tiếp cận anh nên trà trộn vào công ty !

“Bởi vì tôi đang làm việc ở đây nha ! Anh đang làm việc ở đây sao ?” Cô nhìn anh, tràn đầy hưng phấn đặt câu hỏi. Nếu anh ta đang làm việc ở đây thì cô sẽ không buồn vì không có trai đẹp để nhìn nữa.

“Cô làm việc ở đây ?” Về mặt Liễu Kiệt hờn giận không tin “Cô tên là gì ?”

“Vương Hải Nhi, còn anh ?”

Trùng mắt nhìn Vương Hải Nhi, anh chỉ biết ngậm miệng, không có ngôn từ nào có thể nói ra thành câu.

Rốt cuộc là cô không biết anh, hay là giả ngu đây ?

“Liễu Kiệt” Anh cắn răng bật ra tiếng.

“Thì ra anh là Liễu Kiệt nha ! Mời anh ăn sô cô la” Cô nhếch miệng cười, cầm lấy một thanh sô cô la nhét luôn vào miệng của anh.

Liễu Kiệt không để ý đến hành động của cô, cả người liền ngậy đại, bề ngoài là ghen hòng trăn trối nhìn cô, hoàn toàn đã quên năng lực phản ứng của mình.

“Ăn đi ? Đây chính là bạn học của tôi mua ở Nhật Bản về, ở Đài Loan không có đâu nha” Cô vui vẻ dâng món ngon quý hiếm cho anh.

Anh cảm giận cầm lấy sô cô la ở miệng “Cô thật sự không biết tôi ?”

“Có biết nha ! Không phải anh mới nói anh là Liễu Kiệt sao ?” Cô mỉm cười thúc giục “Nhanh ăn sô cô la đi, ăn hết rồi tôi vẫn còn ở đây, nếu anh ăn quá chậm, mà tôi lại ăn hết thì đừng nói tôi keo kiệt chỉ cho anh một cây thôi nhé” Nói xong cô ngồi lại trên thảm, thoải mái duỗi thẳng hai chân.

Liễu Kiệt đứng một bên nhìn hành động của cô, thật không tin vào mắt mình.

Rốt cuộc là cô ở đâu chui ra ? Không chỉ thờ ơ sự tồn tại của anh, cứ mặc vấy ngồi trên thảm như vậy, còn không nghe qua đại danh tổng giám đốc của anh. Rốt cuộc là cô ta giả ngu hay là vẫn không biết anh đây ?

“Đứng lên” Anh nghiêm túc ra lệnh.

“Vì sao ? Ngồi ở đây phơi nắng rất thoải mái nha, anh có muốn ngồi xuống thử xem không ?” Vương Hải Nhi ngẩng đầu lên nhìn anh, nói xong còn vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh ý muốn nói anh cũng ngồi xuống đi.

“Tôi nói cô đứng lên” Anh ra lệnh lần nữa.

Có lẽ anh ta ngại ngồi ở trên thảm đi ! Vương Hải Nhi nhún vai không thềm để ý, từ trên thảm ngồi dậy.

“Là ai đồng ý cho cô vào đây ?” Về mặt anh nghiêm khắc chất vấn.

“Không có ai đồng ý hết nha ! Nơi này không thể vào sao ?” Cô chớp chớp mắt vô tội nhìn anh.

“Không được, đây là hành lang chuyên dụng của tổng giám đốc”

Mục đích anh thiết kế như vậy là vừa tiết kiệm được thời gian ra ngoài, vừa có thể tránh ánh mắt ái mộ của nhân viên nữ, để anh tránh đi những phiền chán, hưởng thụ không gian tự tại. Kỳ thật công ty đều biết về hành lang này, nhưng không có sự cho phép của anh nên không ai dám tới, trừ cô.

Tổng giám đốc chuyên dùng ? “Tôi cũng nghĩ vậy, nếu không hành lang thoải mái, xinh đẹp tiêu sái này sao vẫn không có một bóng người” Vương Hải Nhi có chút đắc chí gật đầu, dường như không cảm thấy kinh ngạc.

“Nếu đã biết thì vì sao cô còn vào đây ?”

“Làm chi lại nói tôi, không phải anh cũng ở trong này đấy thôi ?”

Liễu Kiệt cười lạnh, mở miệng đáp lại cô “Sở dĩ tôi ở đây là vì tôi...”

“Anh không cần nói, tôi biết, anh cũng chuồn êm vào đây giống tôi đúng không ?” Cô nhanh chóng ngắt lời anh “Đã sớm biết hành lang bình thường sẽ không có cửa bí mật, bắt quá, người có quyền sử dụng hành lang này cũng thật là biến thái, không biết trong lòng anh ta suy nghĩ cái gì ?”

“Biến thái ?” Liễu Kiệt sợ run một chút, khó có thể tin cần rằng nói.

“Đúng rồi ! Công ty có một nơi lấy ánh sáng , gió luôn vào tốt như vậy, thế mà anh ta không ọi người đi, ngược lại còn trang trí đèn điện, điều hòa không khác gì một công viên cao cấp. Anh ta nhiều tiền quá nên không biết tiêu vào đâu, hay là muốn độc chiếm cảnh đẹp ở đây không biết nữa ? Mặc kệ lý do trước hay sau thì cũng chứng minh đầu óc anh ta có chút vấn đề, đó không phải biến thái thì là cái gì ?”

“Cô nói ‘hắn’ là chỉ ai ?” Liễu Kiệt nghiêm mặt hỏi. Rốt cuộc cô có biết cô đang phê bình ai không ?

“Đương nhiên là tổng giám đốc đại nhân, người có quyền lực nhất công ty này” Vương Hải Nhi không chút do dự trả lời.

Tốt lắm, cô ta đã can đảm nói ra như vậy, thì cô ta cũng nên can đảm gánh lấy hậu quả đi !

“Tôi chính là tổng giám đốc biến thái trong miệng của cô đấy” Anh không chớp mắt nhìn cô chằm chằm, vẻ mặt lạnh lùng nói ra thân phận.

Cô ngây ngốc sửng sốt một chút sau đó là bật cười to ra tiếng.

“Ha ha...” Cô vừa cười vừa vỗ vỗ vai anh, lực rất lớn làm cho anh suýt té ngã.

“Cô đang cười cái gì ?” Liễu Kiệt bị cô cười trêu chọc nên thẹn quá hóa giận, giận không thể hét vào mặt cô.

“Tôi đang cười anh có lá gan rất tốt, cũng dám giả mạo tổng giám đốc, nếu lời này của anh mà truyền ra ngoài thì sợ công việc của anh sẽ khó giữ được. Bắt quá anh yên tâm, tôi sẽ không bán đứng anh” Vương Hải Nhi miễn cưỡng ngưng cười, rất hào khí cam đoan với anh.

“Tôi nói lại với cô một lần nữa, tôi chính là tổng giám đốc Anyana”

“Vâng vâng vâng, xin chào tổng giám đốc đại nhân, tôi có mắt không trông không biết tổng giám đốc ngài đến đây, nên không tiếp đón từ xa được, kính xin ngài thứ lỗi, mời ngài ăn sô cô la”

Anh vừa nghe là biết cô không tin lời nói của anh, Liễu Kiệt tức giận lạnh lùng nhìn cô, hoàn toàn không biết nên làm gì với cô. Đây là lần đầu tiên anh gặp một cô gái có mục đích rõ ràng như vậy, ngay cả ông chủ lớn đứng trước mặt, còn nói ra thân phận chính xác như vậy mà cô còn không biết, thật sự anh rất muốn xúc động bóp chết cô !

Linh...

Ngoài hành lang truyền đến tiếng chuông báo hết giờ nghỉ trưa.

“Đi làm” Cô nhảy dựng lên một chút, rồi bất ngờ xoay người chạy đến cái cửa bí mật đầu xa, rồi lại đột ngột dừng lại nói “Anh đẹp trai, anh làm ở ngành nào ?”

“Phòng tổng giám đốc” Anh lạnh lùng trả lời.

Cô giật mình một chút mới lập tức cười ha hả, rồi hướng đến cửa rời đi.

Liễu Kiệt trừng mắt nhìn bóng dáng cô rời xa, tựa hồ bên tai còn nghe tiếng cười to của cô, một cảm giác khó hiểu dâng thẳng lên, sau đó buồn bực ở ngực, mãi vẫn không hết đi.

Cô gái có hành vi quái dị rõ ràng này rốt cuộc là ai tuyển vào nha ?

“Thư ký Hoàng, tôi muốn cậu đem cho tôi hồ sơ về nhân viên tuyển dụng mới đây, cậu nói quản lý Trương đưa qua đây cho tôi” Sau khi trở lại văn phòng, anh lập tức bấm phím nội bộ giao việc cho thư ký Hoàng.

Anh nghĩ thế nào cũng không ra cái cô nữ sinh kia làm thế nào mà chạy được vào công ty làm việc, rõ ràng là không thể mà !

“Vâng” Thư ký Hoàng lên tiếng nhận lệnh.

Khoảng mười phút sau, ngoài cửa có tiếng gõ cửa, quản lý Trương ở phòng nhân sự ôm chồng hồ sơ đi vào.

“Tổng giám đốc, đây là hồ sơ của nhân viên vừa tuyển dụng mới đây” Ông cung kính đem hồ sơ lên cho anh. Liễu Kiệt im lặng tiếp nhận, sau đó là cúi đầu xem.

Quản lý Trương đứng một bên như đứng trong đồng lửa, ngồi trên đồng than, thật sợ hãi vì mình làm việc công tư không rõ ràng, lợi dụng chức vụ cho người nhà vào làm việc sẽ bị phát hiện.

“Ông xác định những người này đều thông qua các cuộc thi ?” Sau khi tìm được hồ sơ của Vương Hải Nhi, Liễu Kiệt vừa xem xét vừa mở miệng hỏi.

“Vâng, quản lý Trương tìm đập một trăm lần trả lời.

“Người này cũng như vậy sao ?” Đột nhiên Liễu Kiệt cầm hồ sơ của Vương Hải Nhi đưa ra trước mặt quản lý Trương.

Thấy hồ sơ trong tay tổng giám đốc không phải là cháu gái, quản lý Trương thiếu chút nữa thở phào ra “Vâng” Ông ta cẩn thận lật đầu, ngoại trừ cháu gái ông ra thì tất cả đều qua thi cử mà vào.

“Bộ dáng của cô gái này vẫn giống một nữ sinh” Nhìn bức ảnh của Vương Hải Nhi làm anh bất động thanh sắc.

“Cô ta bề ngoài có chút ngây ngô, nhưng cô ta đã hai mươi ba tuổi, đã tốt nghiệp đại học một năm rồi” Quản lý Trương nói.

“Đối với mỗi hồ sơ nhân viên mới vào ông đều nhớ rõ như vậy sao ?” Ông ta tự thuật chính xác như vậy, làm Liễu Kiệt không khỏi ngẩn đầu liếc ông ta một cái.

“Không, so với những nhân viên mới vào cô ta có một điểm đặc biệt” Quản lý Trương có chút lo lắng, ánh mắt lợi hại của tổng giám đốc sẽ làm cho người khác không thể che dấu điều gì.

“Đặc biệt thế nào ?”

Bởi vì quá mức để ý thảo luận của hai người, nên Liễu Kiệt cũng không phát hiện quản lý Trương có chút lo lắng, khẩn trương khác hẳn ngày thường.

“Ngày cô ta đến phỏng vấn trên mặt không hề có chút son phấn, trên người còn mặc áo phong, quần bò, đi đôi giày thể thao, cùng với những người trang điểm tỉ mỉ đến phỏng vấn hoàn toàn khác biệt”

“Nếu theo lời ông nói, thì trang phục hay diện mạo này của cô ta cũng đủ để rút rồi đúng không ? Vì sao còn có thể vào công ty đi làm ?”

“Bởi vì cô ta là người duy nhất đến phỏng vấn vào ngành nghiên cứu phát triển mà không quan tâm đến diện mạo bên ngoài”

“Cô ta làm ở ngành nghiên cứu phát triển sao ?” Liễu Kiệt có chút kinh ngạc.

“Àn” Ông không hiểu vì sao tổng giám đốc lại có hứng thú với người này “Xin hỏi tổng giám đốc, Vương Hải Nhi có vấn đề gì sao ?”

“Không có” Liễu Kiệt có chút do dự mới lắc đầu “Ông đi xuống trước đi, tôi xem xong hồ sơ sẽ trả lại cho ông”

“Được” Tuy rằng trong lòng vẫn ngập tràn cảm giác bất an, nhưng quản lý Trương vẫn rời khỏi phòng tổng giám đốc.

Sau khi ông rời đi, Liễu Kiệt cầm hồ sơ của Vương Hải Nhi có chút đắm chiêu suy nghĩ, càng lúc càng muốn biết cô gái này tiếp cận anh là có rắp tâm nào khác, hay tất cả chỉ là trùng hợp ?

Cho dù tất cả chỉ là trùng hợp đi chăng nữa, nhưng cô ngay cả tên ông chủ cũng không biết, có phải quá khoa trương không ? Hơn nữa tên của anh còn đăng đầy trên báo và tạp chí nữa chứ !

Lại nhìn hồ sơ trên tay, Vương Hải Nhi, hai mươi ba tuổi, anh cứ tưởng cô mới mười tám tuổi, nhiều lắm là hai mươi tuổi mà thôi, không ngờ cô đã hai mươi ba tuổi, thật là nhìn không ra.

Kỳ thật không chỉ bề ngoài của cô làm cho người khác nhìn không ra tuổi, mà cả hành động lời nói của cô cũng chỉ mới mười ba tuổi mà thôi.

Cô ngồi trên thảm, miệng vừa nhai sô cô la vừa nói chuyện, còn ông nói gà bà nói vịt, căn bản cô không khác gì một đứa trẻ, nhưng không ngờ cô lại thi được vào ngành nghiên cứu phát triển, nơi tụ tập nhiều tinh anh của công ty nhất, thật sự làm cho người ta nhìn với cặp mắt khác xưa, rốt cuộc là cô làm sao mà thành đến như bây giờ ?

Tốt nghiệp đại học hóa chất, gia sư dạy kèm ở nhà, phục vụ ở nhà hàng, quán rượu...?

Liều Kiệt không khỏi ngả ngón hạ mày, rốt cuộc là biết vì sao cô lại tự do ra vào cửa sau của pub.

Sau đó còn là...giáo luyện taekwondo ?!

Anh không tự chủ được nhướn ày, điều này hoàn toàn giải thích được vì sao ngày đó ở ngõ tối, khi bị bốn tên lưu manh vây quanh cô lại không có chút sợ hãi, mà còn nói chuyện vui vẻ.

Ánh mắt tiếp tục dời xuống xem cô viết tự giới thiệu bản thân.

Tôi cá tính tự lực tự chủ, luôn luôn lạc quan, không để tâm vào chuyện vụn vặt, ưu điểm là bình dị gần gũi, nghị lực kinh người, khuyết điểm là không có lực chống cự với trai đẹp, vừa nhìn thấy trai đẹp là quên hết thấy.

Tôi bốn tuổi đã bắt đầu học taekwondo, sau đó có thể nói là đánh nhau không có đối thủ, duy nhất có kinh nghiệm một lần đánh thua, chính là đá bay một cậu nhóc đẹp trai, hại cậu ta máu chảy không ngừng, bởi vì áy náy mà tự nguyện nhận thua, thề từ nay về sau không đánh trai đẹp.

Tôi hy vọng trong tương lai làm cho thế giới tươi đẹp hơn, làm cho trai đẹp ngày càng nhiều để đi đến đâu cũng có trai đẹp mà nhìn.

Cảm ơn, xin được chỉ bảo nhiều hơn>>

Này, này, tính là tự giới thiệu bản thân sao ? Không nên nói nhiều về bản thân như vậy chứ?

Trên trán Liều Kiệt chảy xuống ba đường hắc tuyến, giới thiệu bản thân mười dòng ngắn ngủn, mà toàn là nói hươu nói vượn, không có chút nào là trọng điểm, làm anh ghen hòng trên trời, á khẩu không nói ra được câu nào.

Loại giới thiệu bản thân này cô còn viết ra, còn dám ghi vào hồ sơ sao ? Này thật là...anh nên nói cái gì ? Cảm tạ ông trời vì ít nhất cô là người sao hỏa vô dụng còn biết viết giới thiệu bản thân sao ?

Anh lắc lắc đầu, lúc trước muốn cho cô một cú ra oai phủ đầu khó quên, để cô biết cô làm việc vì ai, thì nay ý tưởng này không cánh mà bay.

“Đối mặt với một người lớn như đứa trẻ thì anh là người lớn tính toán chi li làm gì chứ ?

Quên đi.

Lại lắc lắc đầu, anh đem hồ sơ của cô bỏ vào chồng hồ sơ trên bàn, chuẩn bị làm việc.

Đột nhiên anh giật mình, vẻ mặt quái dị, sau đó mới thông thả nhìn đồng hồ trên tường.

Hai mươi lăm phút, anh khó tin tròn to hai mắt, sau khi nghỉ trưa một tiếng rưỡi đồng hồ, thế nhưng anh còn lãng phí thêm hai mươi lăm phút vì cô ta nữa. Rốt cuộc anh làm sao vậy chứ ?

Anh dùng lực lắc đầu, vứt bỏ thất thường của mình ra ngoài, sau đó đuổi người, tay nhẹ xoa xoa hai huyệt thái dương của mình, dường như làm như vậy thì anh sẽ trở lại về bình thường vốn có.

Anh âm thầm thề, đây là lần cuối cùng anh lãng phí thời gian vì cô, sau đó cầm lấy công văn, không suy nghĩ gì nữa chỉ tập trung vào công việc.

3. Chương 3

Chương 3 :

Liều Kiệt đang đi vào hành lang chuyên dụng, thì lại thấy cô gái kia ngồi trên thảm trong hành lang, làm cho cả khuôn mặt anh nhăn lại.

Anh đã nói qua với cô rằng hành lang này không được phép vào, không ngờ cô không cho việc này là đáng lo, mới qua một ngày mà thôi, hôm nay cô lại chạy đến đây. Rốt cuộc cô đang làm cái quỷ gì nha ? Một khi đã như vậy thì cũng đừng trách anh trở mặt vô tình, giải quyết công việc như thường.

Về mặt anh nghiêm khắc tiêu sái đi lên, chỉ cách cô vài bước chân thì anh dừng lại.

“Không phải tôi đã nói nơi này không được phép vào sao ?” Anh lạnh lùng mở miệng, nhưng cái người ngồi dưới sàn kia một chút phản ứng đều không có.

Anh khó chịu nhăn mày, nhìn thẳng vào cái đầu không nhúc nhích của cô, hoài nghi có phải cô đang ngủ hay không ? Anh lại tiến thêm mấy bước, dùng cái chân dài đá đá cô.

“Vương Hải Nhi, cô đang ngủ sao ? Tôi đang nói chuyện với cô, cô có nghe không ?!”

Rốt cuộc cô cũng chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn anh một cái, sau đó cô nở một nụ cười miễn cưỡng so với khóc còn khó xem hơn.

“Hi, anh đẹp trai”

“Cô làm sao vậy ?” Anh không khỏi bật thốt lên hỏi, nhưng lời vừa ra khỏi miệng anh liền ngậm lại. Anh làm chi muốn biết cô bị gì chứ ?

“Không có gì” Vương Hải Nhi muốn cong miệng mỉm cười, ai ngờ nước mắt lại chảy ra “Chán ghét” Cô đưa tay lau nước mắt chảy ra, nhưng nước mắt càng lau càng chảy ra nhiều hơn “Chán ghét, chán ghét...”

Cả người Liều Kiệt cứng đờ, trừng mắt nhìn cô như đang nhìn quái vật, bởi vì anh chưa từng nghĩ nước mắt sẽ xuất hiện trên người cô.

Không phải cô nói cô là người lạc quan sáng sủa sao ? Không phải cô nói cô không để tâm chuyện vụn vặt sao ? Không phải cô nói cô nhìn thấy trai đẹp là sẽ quên hết thấy sao ? Nhưng bây giờ là chuyện gì xảy ra đây ?

Không cần lo lắng cho cô, cô thế nào cũng không liên quan đến anh, chỉ cần lệnh cho cô đi khỏi nơi này là được rồi. Tuy rằng nghĩ như vậy, nhưng anh vẫn lấy khăn tay trong túi quần ra đưa cho cô.

“Cầm”

“Cảm ơn” Nhìn khăn tay trước mặt, Vương Hải Nhi nhịn xuống xúc động không khóc to lên, sau khi cầm lấy khăn tay thì cô lại vui đùa vào trong tay mình, khóc nức nở.

Nhìn hai vai run run của cô, trong lòng Liều Kiệt không ngừng nói mình nên đi được rồi, xem tình huống bây giờ thì anh đã hết lòng quan tâm giúp đỡ, anh không chỉ không trách cứ cô trong thời gian làm việc mà rời bỏ công việc, cũng không trách cô đi vào nơi cấm, thậm chí còn đem khăn tay của mình cho cô lau nước mắt, đường đường là tổng giám đốc của một công ty lớn mà đối xử với một nhân viên nhỏ như vậy là quá tốt rồi.

Nhưng là...

Anh nhẹ nhàng than nhẹ một hơi, cũng học cô ngồi xuống trên thảm.

Liều Kiệt, mày điên thật rồi ! Trong lòng có âm thanh nói với anh. Rốt cuộc mày có biết bản thân mình làm cái gì không nha ? Nhanh đứng dậy rời khỏi đây đi, cho dù cô ta có ở trong này khóc đến chết cũng không phải chuyện của mày, rốt cuộc mày học cô ta ngồi bệt xuống thảm là muốn làm gì đây ?

Muốn làm gì nha ? Anh cũng không biết, chỉ biết bất ngờ nghe tiếng khóc của cô, làm cho anh cảm thấy phiền chán. Anh cũng biết tốt nhất mình nên đứng dậy rời khỏi đây, nhưng là không biết thế nào, chết tiệt anh không làm được.

Bất quá bây giờ anh không nghĩ sẽ tìm tòi nguyên nhân anh không làm được, anh chỉ muốn biết rốt cuộc cô xảy ra chuyện gì ? Lúc trước gặp cô, cô luôn vui vẻ, dường như trên người tràn đầy sức sống, không có chuyện gì là làm khó được cô, làm cho cô thương tâm khổ sở, nhưng bây giờ cô khóc thành như vậy, làm cho anh muốn không để ý đến cô cũng không được.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ? Cô như vậy làm cho anh siêu cấp không quen, siêu cấp phiền chán.

Bầu trời ngoài cửa sổ âm u, rõ ràng buổi sáng khi vào công ty còn thấy ánh mặt trời chiếu khắp nơi, trời quang đãng không mây, không ngờ lúc này lại chuyển biến nhanh như vậy.

“Trời giống như muốn mưa” Anh thần nhiên nói.

Ban đầu cô không có phản ứng gì, nhưng sau đó thì chậm rãi giật mình, tiếp theo là hít hít cái mũi rồi thông thả ngẩng đầu lên nhìn khoảng không ngoài cửa sổ.

“Không phải đã nói qua với cô nơi này không được phép vào sao ?” Anh vẫn nhìn ngoài cửa sổ, chậm rãi nói.

“Chính anh cũng ở trong này đấy thôi” Cô cầm khăn tay lau nước mắt trên mặt, giọng nói khàn khàn đáp lại anh.

Anh quay đầu liếc nhìn cô một cái, chỉ thấy cô khóc đến đỏ cả mắt và mũi, mà một chút cũng không xấu, còn làm cho người khác cảm giác cô thật đáng yêu, nếu có thể bỏ đi vẻ đau thương trong mắt cô thì hẳn sẽ đáng yêu hơn nữa.

“Tóm lại đã xảy ra chuyện gì ? Tôi còn nghi cô vô ưu vô lo, thần kinh rất lớn, cho dù trời có sập xuống cũng không có khả năng làm cho cô sở hải rơi nước mắt thế này”

“Tiểu Mỹ chết” Cô khàn giọng nói,

“Tiểu Mỹ ?” Anh sững sốt một chút, lập tức bày ra vẻ mặt hiểu biết “Cô ấy là ai ? Bạn thân của cô sao ?”

“Nó là con chó nhỏ Bắc Mỹ tôi nuôi”

Vẻ mặt Liễu Kiệt bị rút lại, nhất thời mặt anh đen một nửa, dĩ nhiên ngồi cả nửa ngày là vì cô khóc thương một con chó chết sao ?

“Vương Hải Nhi, cô không đùa tôi đó chứ ?” Anh có chút tức giận, giận dữ hỏi, cảm thấy hình như mình bị đùa giỡn.

“Bác sĩ thú y vừa gọi điện báo cho tôi biết, quả thực tôi không thể tin được” Cô hít hít cái mũi nói tiếp “Tôi không hiểu, ngày hôm qua lúc tôi đi làm, rõ ràng nó còn rất khỏe mạnh, vì sao lúc tôi đi làm về thì nó lăn ra ốm chứ ?” Đầu cô kê trên đầu gối, ánh mắt mất hồn nhìn về phía trước nói thì thào.

“Tối qua lúc tôi đưa nó đến bệnh viện, thầy thuốc còn nói với tôi nó chỉ bị cảm mạo mà thôi, uống thuốc sẽ tốt lên. Buổi sáng khi tôi đưa nó đến bác sĩ thú y nhờ họ chăm sóc, nó còn vẫy đuôi với tôi, ánh mắt so với ngày hôm qua cũng trong trẻo hơn, nên tôi nghĩ nó không có việc gì, cứ giao cho bác sĩ chăm sóc nó sẽ khỏe nhanh hơn, tôi nghĩ hôm nay lúc tôi tan việc sẽ thấy nó chạy nhảy, tôi nghĩ đến...” Đột nhiên cô nghẹn ngào, nước mắt tràn ra, rốt cuộc không thể nói tiếp.

Xem cô khổ sở như vậy, đột nhiên Liễu Kiệt thấy hổ thẹn, cảm thấy mình thật sự rất tệ, lúc này cô đang thương tâm như vậy mà anh còn nghi ngờ cô đùa giỡn anh.

“Đừng nghĩ nhiều như vậy, người chết...ách, chó chết rồi không thể sống lại, cho dù cô có khóc đi nữa cũng không thể làm cho nó sống lại” Tuy rằng anh không có thói quen an ủi người khác, nhưng anh vẫn miễn cưỡng an ủi cô vài câu.

“Tôi biết, nhưng thật sự tôi rất khổ sở, tôi nuôi nó hai năm nay, mỗi ngày cùng nó ngủ, cùng nhau...” Cô vừa hít cái mũi vừa nghẹn ngào hồi tưởng.

“Cô ngủ cùng với chó sao ?” Liễu Kiệt khó có thể tin trọn to hai mắt, ngắt luôn lời cô.

Cô gật đầu.

“Chẳng lẽ cô không sợ con rắn sao ?”

Trên người tiểu Mỹ không có rắn”

“Làm thế nào mà trên người chó không có rắn được ?”

“Trên người tiểu Mỹ cũng chưa hề có”

“Không thể nào !”

“Thật không có”

“Tôi không tin, không có một con chó nào trên người lại không có rắn”

“Tôi nói cho anh biết, trên người tiểu Mỹ không có con rắn” Vương Hải Nhi có chút tức giận, sao anh ta lại nói bậy tiểu Mỹ như vậy chứ ?

“Tôi cũng nói, tôi không tin”

“Là anh cố ý cãi nhau với tôi đúng không ?” Cô nhin không được lớn tiếng hỏi.

“Cãi nhau tốt hơn với ngồi khóc đúng không ?” Liễu Kiệt nhìn cô một cái nói.

Trong nháy mắt Vương Hải Nhi ngậy người, cô không ngờ anh ta cãi nhau với cô vì muốn đánh lạc hướng cô, để cô không còn khóc nữa.

Tuy vẻ mặt anh ta luôn lạnh như băng, làm cho người ta không thể đến gần, nhưng nội tâm anh ta cũng có chút dịu dàng.

“Cảm ơn anh” Cô cụp mắt xuống thấp giọng nói.

“Tôi chưa làm gì cả, thì cô cảm ơn cái gì ?” Liễu Kiệt đứng lên.

Cô lắc đầu, biết anh là người không quen nhận khen ngợi hay cảm ơn của người khác.

“Cô còn ngồi trên sàn làm gì ? Không phải tôi đã nói với cô không được phép tùy tiện đi vào đây sao ?” Vừa thấy tâm trạng cô chuyển biến một chút, lập tức anh chứng nào tật nấy đuổi người.

“Chính anh cũng lén vào đấy thôi” Vương Hải Nhi đứng dậy nói, sau khi khóc lóc một lúc, rồi cùng anh ta đấu võ mồm thì tâm tình cô đã tốt hơn một chút, ít nhất có thể không chế được cảm xúc.

“Tôi là...” Liễu Kiệt muốn nói lại thôi “Quên đi, tôi thấy tâm trạng cô hôm nay không tốt, nên tôi tha thứ cho cô lần này, về sau đừng để tôi thấy cô đến đây lần nữa, nghe không ?”

“Đừng chọc tôi, bây giờ tôi không có tâm trạng để cười, lần sau tôi sẽ cổ vũ anh được không ?” Vương Hải Nhi lắc đầu, cả người vô lực nhìn anh nói.

Liễu Kiệt trừng mắt nhìn cô, thiếu chút nữa không bị cô chọc tức hộc máu mà chết.

“Tôi nên trở về làm việc, Liễu Kiệt cảm ơn anh đã làm bạn an ủi tôi, lần sau tâm trạng tôi tốt lên sẽ mời anh ăn cơm” Cô vẫy vẫy tay rời đi, chỉ lát sau thì biến mất sau cánh cửa.

Nhìn hướng cô rời đi, còn một mình anh đứng trên hành lang, đột nhiên phát hiện hành lang này không có bóng hình cô thì trở nên rất rộng lớn.

Wương Hải Nhi khốn khổ vì mất chó yêu, đã trải qua mấy ngày rồi nhưng tâm trạng cô vẫn chưa tốt lên được.

Căn phòng nhỏ thiếu bóng của tiểu Mỹ liền có vẻ lạnh lẽo, tịch mịch dị thường. Mỗi ngày sau khi tỉnh giấc, mở mắt ra việc đầu tiên là cô muốn khóc, bởi vì cô không nghe được tiếng tiểu Mỹ kêu, không nhìn thấy hình ảnh vui vẻ của nó, cùng với bộ dáng lười biếng nằm nướng trên giường với cô.

Cô rất nhớ nó.

Bởi vì tâm trạng cô không tốt nên mấy ngày nay cô không có sức làm gì hết, còn không để ý đến ăn uống.

Mỗi ngày đúng giờ đi làm, đúng giờ tan tầm, làm việc, ăn uống, nghỉ ngơi, động tác giống như máy móc, ngay cả hành lang bí mật kia cô cũng không tới, không biết luôn có người ở đó chờ cô xuất hiện.

Liều Kiệt không chịu thừa nhận bản thân anh đang chờ cô, sợ dĩ anh vẫn luôn đi vào hành lang này là vì muốn sát cô có nghe lời anh nói hay không, có tùy ý chạy vào đây hay không ?

Đúng vậy, đây mới là nguyên nhân chính xác anh đi vào hành lang kia, không phải vì muốn gặp cô, muốn biết tâm trạng cô đã tốt hơn chút nào chưa, đã trở lại như bình thường chưa.

Nhưng một tuần trôi qua, anh hoàn toàn không gặp lại cô, có thể thấy được cô đã để ý đến lời nói của anh, tốt lắm, thật sự tốt lắm.

“Tổng giám đốc, đây là văn bản ghi lại ở hội nghị chiều qua” Thư ký Hoàng sửa sang lại văn bản rồi đưa cho anh.

“Văn bản hội nghị chiều qua mà giờ mới đưa cho tôi, cậu làm việc tắc trách như vậy sao ? Công ty tiêu tiền mời cậu đến đây để cậu vui đùa sao ?” Anh bắt mắt lớn tiếng.

“Thực xin lỗi” Thư ký Hoàng cả kinh, vội vàng xin lỗi.

“Tổng, tổng giám đốc, ngài tìm tôi ?” Lúc này quản lý Trương ở phòng nhân sự vội vàng vào phòng tổng giám đốc, trong lòng thầm nghĩ hôm nay tâm tình của tổng giám đốc hình như không được tốt cho lắm.

“Tôi hỏi ông, người này là ai ?” Liều Kiệt cầm một văn kiện trên bàn ném trước mặt quản lý Trương, tức giận hỏi. Thư ký Hoàng sợ tới mức vội vàng chạy ra khỏi phòng tổng giám đốc, sợ chính mình cũng bị bão cuốn.

Quản lý Trương vừa nhìn thấy văn kiện là hồ sơ của cháu gái, nhất thời cả người bối rối.

“Tổng giám đốc, tôi...”

“Tôi hỏi ông, cô ta là ai ? Cô ta cũng thi vào đây sao ?” Anh nheo lại đôi mắt ưng.

Quản lý Trương toát mồ hôi lạnh, mặt không có chút máu, không dám trả lời.

“Trả lời câu hỏi của tôi” Anh tức giận ra lệnh.

“Không có không có”

“Cái này thừa nhận là ông cho người ta đi cửa sau đúng không ?”

Quản lý Trương sợ tới mức thiếu chút nữa quỳ trên mặt đất, mặt ông ta không có chút máu liều mình giải thích “Tổng giám đốc, thật xin lỗi, tôi sai rồi, lần sau cũng không dám nữa”

“Lần sau ? Không có lần sau nữa đâu. Ông bị fire!”

Quản lý Trương nghe vậy thì cả người ngất ngốc “Tổng giám đốc...”

“Đi ra ngoài”

“Tổng giám đốc...”

“Tôi nói ông rút ra ngoài có nghe thấy không ?” Anh phẫn nộ rít lên.

Quản lý Trương suy sụp, hai vai rũ xuống, nhất thời nhìn ông như gì đi mười tuổi, tiêu sái đi ra khỏi phòng tổng giám đốc.

Ngoài cửa, thư ký Hoàng cùng vài người nghe tiếng tổng giám đốc gầm gừ thì chạy đến tìm hiểu xem rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra ? Mọi người cũng là lần đầu tiên thấy tổng giám đốc phát hỏa lớn như vậy, nhưng là không biết nguyên nhân nha.

Kể tiếp cả một ngày, mỗi người đi vào phòng tổng giám đốc đều bị quát, không một ai may mắn thoát khỏi, khiến cho trong lòng mọi người hoảng sợ, chỉ sợ đến mình bị điểm danh đi vào phòng tổng giám đốc.

Thật vất vả chống được ánh mặt trời phía tây, đến khi mặt trời lặn sau núi, thì tổng giám đốc đi ra văn phòng, rời khỏi công ty. Một ngày gian khổ đã kết thúc, vừa nghe thư ký Hoàng truyền đến tin cảnh báo đã được giải trừ, mọi người thiếu chút nữa không đốt pháo ăn mừng.

Vừa mới trở lại dưới lầu, cô khóa xe máy cẩn thận, rồi cởi mũ bảo hiểm, đột nhiên Vương Hải Nhi bị một người phía sau túm lấy, quăng vào trong xe đang đỗ ven đường.

Động tác của đối phương nhanh chóng mà có lực, làm ột người mấy ngày nay lười nhác, làm việc gì cũng không có lực như cô, trong khoảng thời gian ngắn hoàn toàn không kịp phản ứng, ngay cả phản kháng cũng không luôn, liền rơi vào tay bọ cướp. Đây là sau khi cô học taekwondo, lần đầu tiên cô có cảm giác sợ hãi, cảm giác được chính mình dù sao cũng là một cô gái.

Nhưng hoảng sợ chỉ trong nháy mắt, phản ứng trì hoãn cũng chỉ mới bắt đầu mà thôi, khi cô phát hiện mình bị người đẩy mạnh vào trong xe, lập tức cô dùng tốc độ nhanh nhất tính vọt ra ngoài, cứ nghĩ rằng trước tiên nhảy xuống xe tự cứu mình đã, bất quá giây tiếp theo cả người cô liền ngất dại.

Bởi vì cô nhìn thấy người bắt cóc cô.

Liều Kiệt !!!???

“Làm chi anh làm tôi sợ như vậy ?” Tức giận át suy nghĩ, phút chốc cô vô cùng tức giận dùng sức đẩy anh một chút.

Liều Kiệt không nói một câu đem cô nhét vào trong xe lần nữa, sau đó đóng cửa xe lại, lại vòng qua bên kia ngồi vào trên ghế lái.

Vương Hải Nhi trừng mắt với anh, bởi vì cô rất tức giận, cho nên khi anh ngồi trong xe rồi đóng cửa, cô liền không nói hai lời mở cửa xuống xe, nhưng anh lại giữ chặt tay cô, không cho phép cô xuống xe.

“Buông tay”

Anh không trả lời, chỉ trầm mặc nhìn.

“Buông tay” Cô nói lại lần nữa, nhưng anh vẫn không có chút thay đổi, cũng không nhúc nhích nhìn cô chăm chăm, dường như đang cùng cô so sức chịu đựng.

Vương Hải Nhi lại trừng mắt nhìn anh một lúc, mới thở ra một hơi, sau đó dùng một tay khác đóng cửa xe lại.

“Bây giờ anh có thể buông tay”

Lại nhìn cô trong chốc lát, sau khi đã xác định cô không muốn xuống xe, anh mới buông tay cô ra, im lặng xoay người lái xe.

“Anh có biết hành động vừa rồi của anh rất ác liệt ? Anh dọa tôi một cú shock nha” Vương Hải Nhi nghiêm khắc chất vấn “Còn có, vì sao anh lại biết tôi ở nơi này ?”

Không phải trong hồ sơ nhân viên có ghi địa chỉ à ! Anh nhìn thẳng về con đường phía trước vẫn im lặng không nói.

“Tôi đang nói chuyện với anh, anh có nghe không đấy ?” Anh không nhìn thái độ của cô, làm cho cô tức giận muốn đánh người.

“Vì sao mấy ngày nay cô không đến hành lang kia ?” Liều Kiệt không trả lời mà hỏi lại.

Cô sững sốt một chút, sau đó quay đầu nhìn ngoài cửa xe “Không phải anh nói nơi đó không được tùy tiện đi vào sao ?” Cô tức giận trả lời anh.

“Lúc trước tôi đã nói với cô nhiều lần nhưng cô có nghe đâu”

“Sau này tôi bận chút việc”

“Có mới lạ” Anh không chút do dự bẻ gãy lời nói dối của cô.

Vương Hải Nhi mím môi.

“Cô còn đang khổ sở vì chú chó kia ?”

Cô trầm mặc không nói.

“Tôi nghĩ là cá tính cô lạc quan sáng sủa, không để tâm vào chuyện vụn vặt chứ”

“Tôi không để tâm chuyện vụn vặt”

“Được, cứ cho là vậy đi. Như vậy cô có thể cho tôi biết, cô tính khổ sở vì con chó kia đến bao lâu nữa ? Khổ sở bao lâu ? Tự trách bao lâu ? Cô cho là gầy yếu đi, thì khổ sở sẽ theo cân nặng mà tiêu tan sao ?” Giọng nói anh rất chậm chạp.

“Đây là chuyện của tôi, không liên quan gì đến anh” Cô khẽ cắn môi dưới nói.

“Không liên quan đến tôi ?” Liễu Kiệt nhin không được lớn tiếng “Vậy lúc trước cô không nên xen vào việc của người khác, không nên tiếp cận tôi, không nên đến Anyana làm việc, không nên xông vào cái hành lang kia, xông vào cuộc sống của tôi !” Quan trọng nhất là không nên xông vào lòng của anh.

Rốt cuộc anh đã thừa nhận mấy ngày nay tâm trạng anh không tốt là vì cô. Rốt cuộc anh thừa nhận chính mình thích cô, thích cô gái khó hiểu lại có mục đích rõ ràng này.

Đột nhiên trong xe vô cùng im lặng, Vương Hải Nhi thông thả quay đầu nhìn về phía anh, muốn xác thực trong lời nói của anh còn có ý gì khác nữa không.

“Chúng ta mới chỉ gặp mặt vài lần, tán gẫu được mấy lần, lại cùng đi làm một ở một công ty mà thôi, anh có cần thiết lên án tôi xông vào cuộc sống của anh không ? Nếu anh cảm thấy tôi quấy rầy đến anh, thì về sau tôi sẽ cách anh thật xa, cố gắng không xuất hiện trước mắt anh là được” Cô giận tái mặt, gần từng tiếng mà nói.

“Vương Hải Nhi !” Liễu Kiệt tức giận ức chế nắm chặt tay lái.

Cô không chút sợ hãi nhìn anh.

“Cô là đại ngu ngốc !”

Anh ta mắng cô là đại ngu ngốc ?! Cô không khỏi trợn to hai mắt.

“Cô là đại ngu ngốc ?!” Anh lớn tiếng nói lại lần nữa.

“Anh dựa vào cái gì nói tôi ngu ngốc ? Chính anh mới ngu ngốc, bệnh thần kinh, biến thái, lưu manh, đại hỗn đản !” Rốt cuộc Vương Hải Nhi nhin không được, hét lên với anh.

Lúc này cô đã đau khổ lắm rồi, tại sao anh ta còn chạy tới đây bỏ đá xuống giếng làm phiền cô nữa chứ ? Anh ta nghĩ diện mạo đẹp trai một chút là có thể làm tổn thương người khác sao ? Anh ta nghĩ cô muốn quần quýt lấy anh ta sao ? Đáng giận !

“Dừng xe, tôi muốn xuống xe” Về sau cô không bao giờ để ý đến anh ta nữa.

Liễu Kiệt tiếp tục lái xe không để ý đến cô.

“Liễu Kiệt, tôi muốn xuống xe, anh có nghe thấy không ?”

“Cô đã nói sẽ mời tôi ăn cơm” Đột nhiên Liễu Kiệt mở miệng.

Vương Hải Nhi cứng đờ nhìn anh ta chăm chăm, bây giờ cô chỉ muốn làm thịt anh ta để ăn, còn hơi đâu mà mời anh ta ăn cơm ?

“Đừng quên, cô thiếu tôi một bữa cơm”

“Tôi thiếu anh lúc nào ?”

“Khi con chó nhỏ của cô chết, tôi ở trên hành lang an ủi cô”

Cô nao nao, đột nhiên nhớ tới đã từng có chuyện như vậy, lập tức cô nhú mày nhìn về anh.

“Đã nhớ rồi sao ?” Anh ngắm cô liếc mắt một cái.

“Được, tôi mời anh ăn cơm” Cô gật gật đầu “Cơm nước xong từ nay về sau chúng ta không ai nợ nhau nữa, anh đi đường lớn của anh, tôi đi cầu độc mộc của tôi. Anh muốn ăn cái gì ?”

Liều Kiệt mở miệng nói “Món ăn Pháp”

“Pháp...” Vương Hải Nhi thiếu chút nữa bị nghẹn bởi nước miếng của mình, cô dùng sức nuốt nước miếng, tức giận kêu lên “Anh đùa đấy à ?”

“Tôi không nói đùa, tôi muốn ăn món ăn Pháp”

“Bánh ngọt Pháp còn không được, anh đừng nghĩ đến món ăn Pháp làm gì” Cô cắn răng cự tuyệt.

“Cho nên bây giờ cô tính nuốt lời phải không ?”

Dùng sức hít sâu, cô cố gắng khắc chế mình không cho anh ta một quyền.

“Nhà của tôi không phải ngân hàng, phiền anh đổi món ăn bình dân một chút được không ?” Cô ngoài cười nhưng trong không cười hướng anh bật ra tiếng.

“Bây giờ tôi chỉ muốn ăn món ăn Pháp”

“Là anh cố ý phải không ?” Cô không thể nhịn được nữa hét lên với anh.

“Nếu cô thu hồi câu ‘anh đi đường lớn của anh, tôi đi cầu độc mộc của tôi’ thì bữa cơm này tôi mời, lần khác sẽ cho cô mời ăn cơm bình dân”

Wang Hai Ni trừng mắt nhìn anh, hoàn toàn không biết anh ta suy nghĩ cái gì.

“Rốt cuộc anh muốn như thế nào ? Lúc thì chán ghét tôi muốn tôi cách anh thật xa, lúc thì đối xử với tôi như bạn bè” Cô dứt khoát ngắt bài.

“Tôi chưa từng nói tôi chán ghét cô” Liều Kiệt liếc cô.

“Mới là lạ, vừa rồi không phải anh...”

“Tôi cũng chưa nói gì, đó là cô nói”

“Anh dám nói anh không có ý kia sao ?”

“Tôi không có”

“Mới là lạ, ngay từ đầu anh đã không có chút nào hòa nhã với tôi rồi, còn vênh mặt hất hàm với tôi nữa, không phải chán ghét tôi, xem tôi không vừa mắt thì là gì. Anh dám nói không có sao ?”

“Không phải tôi nhắm vào cô, cá tính của tôi vốn như vậy” Anh im lặng một chút mới biện giải ỉn.

“Vậy nhất định anh không có bạn bè rồi”

Liều Kiệt bật cười, anh không muốn nói mình có rất nhiều bạn bè, bởi vì có rất nhiều người chỉ lợi dụng anh để có được cái mình muốn, mặc kệ là tiền, lợi ích, bí quyết thành công, hay những người ôm hy vọng chim sẻ biến phượng hoàng.

Anh có rất nhiều bạn bè, thật sự có rất nhiều, nhưng không có một người nào không tư lợi trên người anh, không có ai đơn thuần làm bạn bè bình thường với anh, trừ cô.

Nhưng là anh không thích điểm này của cô...đơn thuần đem anh thành bạn bè bình thường.

Anh trầm mặc làm cho Vương Hải Nhi nghĩ mình đoán đúng rồi, nên cô đồng tình nhìn anh, lửa giận ngập trời của cô cũng tan thành mây khói, chỉ còn lại thương hại và đồng tình.

“Tôi muốn ăn thịt bò, nếu anh là người cao quý nhưng vẫn ăn thịt bò, thì bữa hôm nay tôi mời” Dùng một chút cô nói tiếp “Còn thu lại câu ‘anh đi đường lớn của anh, tôi đi cầu độc mộc của tôi’, thế nào ?”

Anh có chút đắm chiêu nhìn cô một cái, sau đó mới gật đầu “Đồng ý”

4. Chương 4

Chương 4 :

“Chị Hựu Lăng, em nói với chị nha, người kia thật sự rất tuần tú, không thua gì mấy anh đẹp trai trong nhà trọ tám tầng này đâu nha ! Em thật sự rất hạnh phúc, lại có trai đẹp để nhìn” Vương Hải Nhi ngồi bên ngoài quầy ba, kể chuyện gần đây cô mới làm quen với một anh đẹp trai, kể mọi chuyện xảy ra giữa hai người cho bà chủ tiệm cà phê nghe.

Nơi đây là một quán cà phê, tên quán cà phê là Hạnh Phúc.

Khi lần đầu tiên cô đi vào quán cà phê này, không phải bị hấp dẫn bởi mùi vị nồng đậm của cà phê, bởi vì cô rất ít uống cà phê.

Trên thực tế, ánh mắt cô bị hấp dẫn khi nhìn thoáng qua một anh đẹp trai, sau đó ánh mắt bất tri bất giác theo những cử động của anh ta, cuối cùng anh đẹp trai đi vào quán cà phê này, sau đó xuất hiện trước mắt cô lại có rất nhiều anh đẹp trai đi theo vào quán, nên cô giống như ma cũng theo bọn họ đi vào quán cà phê này.

Vì nhìn trai đẹp, có một hồi gian hầu như ngày nào cô cũng có mặt ở quán, cho nên cô kết bạn với bà chủ của quán.

Bà chủ Đoàn Hựu Lăng của quán cà phê Hạnh Phúc là một phụ nữ nhỏ nhắn, dịu dàng, có một đứa con trai rất đẹp trai, còn có một người chồng cũng rất đẹp trai, lúc ba người một nhà có mặt ở quán thì luôn hấp dẫn ánh mắt của mọi người trong quán.

Thật kỳ lạ nha, không chỉ có ba người đó thôi, mà mỗi hộ gia đình ở nhà trọ tám tầng này đều làm cho người khác phải hâm mộ, cho nên quán cà phê Hạnh Phúc này mới vang danh xa như vậy, cô là bất tri bất giác mới biết chuyện này.

Đoàn Hựu Lăng mỉm cười với cô, sau đó chỉ vào ba lô trên ghế nói “Có phải điện thoại của em đang đổ chuông không ?” Cô nghe tiếng chuông đã vang lên một lúc lâu, nhưng Vương Hải Nhi lại không để ý tới.

Wương Hải Nhi cúi đầu lấy điện thoại trong ba lô ra, quả nhiên là điện thoại của cô đang đổ chuông, tại sao khi này cô không nghe thấy chứ ?

“Này” Cô nghe điện thoại.

“Cô đang ở đâu ?”

Người gọi đến cao giọng làm cho cô không khỏi ngẩn ngơ, vẻ mặt hoài nghi đưa di động lên trước mắt xem một chút, giọng nói này có chút xa lạ lại có chút quen thuộc, nhất thời cô không nghĩ ra người gọi đến là ai, mà cô cũng chưa từng thấy qua số hiện lên trên điện thoại này.

“Anh là ai ?” Cô hỏi.

“Liễu Kiệt” Anh trầm mặc một chút mới trả lời.

Cô trợn mắt lên, sau đó mới tươi cười.

“Thì ra là anh. Sao anh lại có số điện thoại của tôi ?” Giọng điệu của cô có chút ngạc nhiên.

“Cô cho tôi”

“Phải không ? Tại sao tôi không nhớ rõ ?” Vẻ mặt cô mờ mịt.

“Cô ở nhà sao ?”

“Không có, tôi đang ở quán cà phê Hạnh Phúc”

“Quán cà phê Hạnh Phúc đó ở đâu ?”

Sau khi cô theo phản xạ nói vị trí quán cà phê cho anh xong mới đột nhiên hoài nghi một chút “Anh hỏi làm chi ?”

“Ồ đó chờ tôi” Anh nói xong liền ngắt điện thoại.

Điện thoại bên kia đột nhiên trở nên im lặng, làm cho Vương Hải Nhi khó hiểu đưa điện thoại lên trước mặt xem, quả nhiên điện thoại đã ngắt liên lạc. Cô gãi gãi đầu thắc mắc, thì thào tự hỏi “Anh ta muốn làm gì nha ? Thật sự là khó hiểu !”

“Làm sao vậy ?” Đoạn Hựu Lăng bâng trơ hoa quả đưa cho cô.

“Không biết, anh ta gọi cho em nói em chờ anh ta ở đây”

“Anh ta ?”

“Chính là người em vừa nói với chị ấy”

“Cái người bộ dạng rất tuấn tú đó sao ?”

“Àn” Vương Hải Nhi gật gật đầu, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ tươi cười ngọt ngào, nhưng bất ngờ vẻ mặt lại ỉu rù xuống.

“Em sao vậy ? Không phải em rất thích nhìn trai đẹp sao ? Có một anh đẹp trai tự đưa mình tới cửa mà em còn không vui nữa sao ?” Đoạn Hựu Lăng nhìn vẻ mặt thay đổi thất thường của cô nên quan tâm hỏi.

“Không phải không vui, chính là...” Vương Hải Nhi mới nói đến một nửa, nhẹn không được thở dài.

“Chỉ là cái gì ?”

“Em không có thói quen trở thành gánh nặng của người khác” Cô thở dài tiếp tục nói.

Từ lần trước bị hành động bắt cóc của anh trêu chọc, sau đó hai người còn đi ăn mỳ thịt bò, thế nên tiếp theo hai người thường đi chung với nhau. Lúc ở công ty, hai người ngồi ở hành lang bí mật nói chuyện phiếm, lúc hết giờ làm việc thì cùng nhau đi ăn cơm, xem phim, hoặc đến pub 9 night giải trí.

Lúc đầu, cô đơn giản đắm chìm trong cảm giác tốt đẹp khi có trai đẹp làm bạn, cái gì cũng không nghĩ đến, cho đến khi hai ngày trước anh ta nói sẽ đi miền Nam công tác, thời gian nghỉ ngơi giữa trưa ở hành lang bí mật nói lời tạm biệt với cô, có vài lần muốn nói lại thôi, khi anh cẩn thận điều tra tâm trạng gần đây của cô có tốt hơn không, cô mới bừng tỉnh đại ngộ, kỳ thật anh ta vẫn lo lắng cho cô, lo lắng tâm trạng cô bị đả kích vì không có tiểu Mỹ đã hồi phục lại chưa.

Trải qua nhiều lần tiếp xúc, cô phát hiện Liễu Kiệt là người tốt, tuy rằng thái độ ban đầu luôn lạnh như băng, còn có khuynh hướng tự kỷ, cùng chứng vọng tưởng, nhưng có thể xem anh ta là bạn bè thật tình, điểm này làm cho cô cảm thấy chính mình lợi dụng quan tâm của anh ta, tựa hồ có cảm giác có lỗi với anh ta, vì tất cả thời gian sau khi hết giờ làm việc anh ta đều dành cho cô.

Chắc chắn là anh ta có chuyện của mình cần làm, có bạn bè cần nói chuyện với anh ta, mà cô lại hoàn toàn không thay anh ta nghĩ đến điều đó, cô thật tệ quá mà.

Có lẽ sau khi anh ta đến đây, cô có thể nói cho anh ta cô không có việc gì nữa rồi, không cần anh ta lo lắng cho cô nữa.

“Có ý gì đây ?” Đoạn Hựu Lăng mang vẻ mặt khó hiểu.

Cô nhẹ nhàng lắc đầu, không muốn giải thích gì nhiều, bởi vì nói ra khó tránh khỏi nhắc lại chuyện tiểu Mỹ chết, hiện tại cô đã chấp nhận sự thật đau thương này, nhưng tạm thời cô không thể bình tĩnh để nói chuyện này với người khác.

Đoạn Hựu Lăng thấy cô không có ý định muốn nói, thì cũng không cố hỏi nữa, chủ động nói sang chuyện khác.

“Hải Nhi, chị nhớ em có nuôi một chú chó Bắc Mỹ đúng không ? Chị có một vị khách muốn tìm mẫu giống chó Bắc Mỹ, không biết chú chó của em là giống đực hay giống cái ?”

Đây không phải là không muốn nói cuối cùng cũng phải nói sao ? Vương Hải Nhi cười khổ trong lòng, không ngờ cô vẫn phải nhắc lại chuyện tiểu Mỹ.

“Chị Hựu Lăng, thật xin lỗi” Cô nói nhỏ.

Bất ngờ Đoạn Hựu Lăng sững sốt một chút, không hiểu cô xin lỗi chuyện gì.

“Chó của em bệnh hai tuần thì chết, cho nên không thể giúp chị được” Cô cụp mắt im lặng.

“Tại sao có thể như vậy ?!” Đoạn Hựu Lăng cứng họng nhìn cô, lập tức lộ ra vẻ mặt đồng tình “Nhất định em rất khó vượt qua đúng không ?”

Cô cười miễn cưỡng, bất ngờ di động cầm trong tay vang lên, vừa lúc giải cứu cô thoát khỏi suy nghĩ về chuyện này, cô liền nhận điện thoại.

“Này ?”

“Ngoài này không có nơi đậu xe, cô có thể đi ra ngoài không ?” Điện thoại kia quả nhiên của Liễu Kiệt.

“Được, chờ tôi một chút” Cô nói xong liền đứng dậy, vừa tìm ví lấy tiền, vừa nói chuyện với Đoạn Hựu Lăng “Chị Hựu Lăng, em có việc đi trước, còn đây là tiền ly trà hoa quả”

“Em chờ một chút” Đoạn Hựu Lăng không nhận tiền cô đưa ra, ngược lại vội vàng thay cô cho ly trà trái cây cô chưa uống ra hai ly tiện lợi, rồi gói lại cho cô “Không cần lãng phí, hai ly này em mang về uống”

“Cảm ơn” Cô mỉm cười nhận lấy cái túi, sau khi thanh toán tiền thì vẫy vẫy tay với chị, rồi nhanh chóng ra khỏi quán cà phê, chạy đến hướng xe Liễu Kiệt đang dừng tạm ven đường.

“Lên xe” Cô còn chưa kịp mở miệng thì anh đã lên tiếng trước.

Cô gạt đầu, mở cửa lên xe.

“Anh về lúc nào ?” Cô tò mò hỏi, đồng thời mở túi lấy ly trà hoa quả ra đưa cho anh “Mời anh uống trà hoa quả, trà hoa quả ở đây tốt lắm nha!” Khuôn mặt cô tràn đầy ý cười.

Liễu Kiệt nhìn cô một cái thật sâu, tay không nhận lấy ly trà của cô, mà là lái xe rời đi trước, sau đó mới nói lời vàng “Giúp tôi uống”

“Hả ?” Vương Hải Nhi khẽ nhếch miệng, vẻ mặt ngây ngốc nhìn anh, tưởng chính mình bị ngẩn ngơ.

“Tôi đang lái xe, không có tay cầm đồ uống”

Cô nháy nháy mắt mấy cái, đột nhiên cười ra tiếng.

“Trời ạ ! Liễu Kiệt, anh thật buồn cười nha !” Cô vừa cười vừa găm ống hút vào ly trà, sau đó đưa lên miệng giúp anh uống “Nhạ ! anh đẹp trai không có tay cầm đồ uống”

Liễu Kiệt lại nhìn cô một cái, mới cúi đầu uống một ngụm trà hoa quả. Ân, quả nhiên không sai, uống ngon, mà tự tay cô đưa cho uống nên ngon gấp bội, cho dù cô gái nhỏ này không hiểu phong tình cũng không sao.

Thật không hiểu bản thân mình bị gì nữa ? Rõ ràng là một người có đầy đủ tiêu chuẩn, chỉ cùng lui tới với mỹ nữ ngực to, nhưng không ngờ mình lại đi thích một cô gái lồi thối lếch thếch, lại trì độn với chuyện tình cảm, ông trời thật là thích trêu chọc anh !

Nhưng là anh cũng biết tình yêu này nọ là không có đạo lý, muốn yêu thì yêu, cho dù muốn xem thường cũng không thay đổi được một sự thật tim anh chỉ đập thành thịch vì cô, cho nên anh cũng chỉ biết làm quen, chấp nhận tình yêu chợt đến với cô gái nhỏ này.

“À, anh tìm tôi có chuyện gì ?” Cô gái nhỏ “ngu ngốc” nhếch miệng hỏi.

“Đáp án ở phía sau”

“Cái gì ?”

Vương Hải Nhi nhìn ra sau xe thấy một giỏ đựng đồ thường dùng để đi dã ngoại thì phải.

“Đó là cái gì ? Anh muốn đưa tôi đi picnic sao ? Bây giờ là mười giờ tối rồi nha” Cô quay đầu nhìn anh nghi ngờ.

Liều Kiệt cho cô cái nhìn khinh thường. Đi picnic sao ? Đố cô đoán cho ra !

“Lấy lên đây, cẩn thận một chút”

Cô lại hoài nghi nhìn anh một cái, cầm ly trà trái cây cất lại vào túi, sau đó vươn tay cẩn thận nhấc cái giỏ lên, vừa đặt cái giỏ trước mắt, thấy được trong giỏ đựng cái gì thì cô liền ngây ngốc.

Trong giỏ có con chó nhỏ, chính xác là một chú chó con Bắc Mỹ.

“Đây là quần đốc xường ở miền Nam tặng cho tôi, nhưng tôi chưa từng nuôi chó, không biết sẽ nuôi như thế nào, nên mới nghĩ đưa nó cho cô” Anh nói ra lời kịch đã chuẩn bị tốt.

“Anh nói dối” Vương Hải Nhi thẳng thừng vạch trần lời nói dối của anh.

Anh đành phải nói thật “Tôi đi ngang qua một cửa hàng thú cưng thì nhìn thấy nó, không chút suy nghĩ liền mua nó mang về, nhưng tôi quên là không biết cách nuôi chó, nên mới nhờ cô giúp”

“Tôi không làm” Cô không chút do dự liền cự tuyệt, sau đó lập tức đem cái giỏ bỏ lại ra ghế sau.

Không ngờ cô lại cự tuyệt làm cho Liều Kiệt không khỏi sững sốt.

“Vì sao ?” Anh nhăn mày buồn bã liếc cô một cái, còn tưởng rằng khi cô nhìn thấy chú chó này sẽ rất vui vẻ.

Vương Hải Nhi buồn không hé răng quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, không muốn trả lời.

“Cô vẫn không quên được tiểu Mỹ của cô đúng không ?” Liều Kiệt cũng im lặng một lúc mới mở miệng phá vỡ im lặng.

Cô vẫn như cũ im lặng không nói, xem như là thừa nhận.

Liều Kiệt thở dài trong lòng. Ở lý lịch của cô viết là cá tính cô lạc quan sáng sủa, không để tâm vào chuyện vụn vặt, căn bản là dối người thôi ! Vì một con chó đã chết không vui vẻ gì một tháng liền, còn vì nó mà cự tuyệt nuôi những con chó khác, như vậy mà lạc quan, không để tâm vào chuyện vụn vặt mới là lạ !

Rốt cuộc anh phải làm thế nào mới đưa cô thoát khỏi tình trạng thương tâm khổ sở này đây ? Xem tình trạng bây giờ thì anh phải mềm mỏng, lấy lui mà tiến để phản công cô.

“Được rồi, cô không muốn giúp thì tôi cũng không ép cô” Anh thấy cô mím môi không nói, nhịn không được đưa tay vuốt tóc cô “Nhưng vừa rồi tôi cũng nói thật, tôi chưa từng nuôi chó nên hoàn toàn không biết nuôi như thế nào, cô có thể dạy tôi không ?”

Cô nhăn mày quay đầu, thái độ do dự nhìn anh.

“Nếu cô không chỉ cho tôi cách nuôi nó, thì tôi sợ không quá ba ngày nó sẽ chết” Tiếp theo anh còn bổ sung thêm một câu “Nhân viên ở cửa hàng thú cưng nói nó mới hơn hai tháng tuổi mà thôi, thật sự tôi cũng không muốn nó chết”

Hơn hai tháng tuổi ? Vương Hải Nhi có chút kinh ngạc, nó cũng bằng độ tuổi với tiểu Mỹ khi anh trai đưa nó cho cô nuôi, thật là khéo trùng hợp ?

Mới hơn hai tháng có khả năng sẽ chết.....chết....tiểu Mỹ...

Không, đời này cô không muốn nuôi chó nữa, không cần trải qua mất mát này thêm một lần nữa, không cần !

“Không phải là muốn cô nuôi nó, cô chỉ dạy cho tôi cách nuôi nó như thế nào thôi, cô còn không chịu nữa à ?” Lúc xe dừng chờ đèn xanh thì anh quay qua đúng lúc thấy cô lắc đầu không ngừng.

“Lúc trước tôi có mua mấy quyển sách dạy cách nuôi chó, ngày mai tôi đem đến công ty cho anh” Cô nhìn anh có chút suy yếu.

“Tôi không có thời gian đọc sách, cô không thể dạy luôn cho tôi sao ?”

“Liều Kiệt...”

“Chỉ cần nói cho tôi cách làm thôi mà khó khăn đến như vậy sao ?” Anh dịu dàng hỏi.

Vương Hải Nhi cắn cắn môi dưới, cúi đầu không nói.

Liều Kiệt lắc lắc đầu thở dài, dường như muốn buông tha cho cô.

“Quên đi, không làm khó cô nữa, tôi dựa vào bản thân mình cũng được. Nếu con chó này tôi nuôi chết thì cũng trách mệnh nó xui xẻo thôi” Anh thở dài nói, sau đó bất ngờ nói sang chuyện khác “Cô đói bụng không ?”

Cô chậm chạp lắc đầu.

“Nhưng tôi hơi đói bụng, đi ăn khuya với tôi được không ? Ăn xong tôi sẽ chở cô về nhà”

Cô gật đầu, lại thấy khi anh nói sang chuyện khác thì bản thân mình không vui lên được, ngược lại tâm trạng xuống dốc, muốn giãy dụa cũng không thoát ra được.

Bị anh nuôi nên chết ? Số mệnh xui xẻo nên vậy ? Làm sao anh ta có thể nói như vậy ? Dù sao đó cũng là một sinh mệnh nha !

Mặc kệ anh ta, mà anh ta thật sự nuôi chú chó Bắc Mỹ kia sao ? Nó thoát nhìn đáng yêu, nhỏ nhắn như vậy, dường như cô có thể tưởng tượng nó đang chạy, chơi đùa, làm nũng giống như tểu Mỹ của cô vậy.

Không, đừng nghĩ, cô đã quyết định không muốn nuôi chó nữa, không bao giờ nữa...

Qua ba ngày, Vương Hải Nhi cũng nhìn được qua ba ngày, mỗi lần gặp Liều Kiệt, cô luôn áp bức bản thân mình không được mở miệng hỏi tình hình chú chó kia.

Cô vẫn nói với mình là chuyện không liên quan đến cô, hoặc anh ta không chủ động nói với cô thì chắc là không có việc gì, nhưng vì sao bây giờ cô lại nôn nóng bất an như vậy chứ ?

Nhất định là do Liều Kiệt, lúc trưa ở hành lang bí mật cứ nhiều lần muốn nói gì đó với cô nhưng lại thôi, giờ thì báo hại cô lo lắng.

Lúc trưa anh ta muốn nói gì với cô chứ ? Vì sao không gọn gàng dứt khoát nói ra đi, cứ ấp a ấp úng rồi nói không có việc gì, thật là muốn làm người ta tức chết mà, thật tức chết mình mà. Đáng giận !

Nhưng cho dù chú chó Bắc Mỹ kia xảy ra chuyện gì thì cũng không liên quan đến chuyện của cô nha ! Dù sao bỏ tiền mua chó không phải là cô, nuôi nó thành bệnh tật, thậm chí chết đi cũng không phải là cô, cho nên cô không cần cảm thấy bất an.

Ấn, đúng vậy, không liên quan đến cô, không liên quan đến cô, không liên quan...

Đáng giận ! Nói là nói như vậy, nhưng cô không có cách làm ỉn không nghĩ đến nha !

Trên tường vang lên tiếng nhạc báo đã kết thúc giờ làm.

Cô nhú mồm, hít một hơi thật sâu quyết định mình sẽ đi gọi điện thoại.

Cô lấy di động trong túi ra, tìm tên Liều Kiệt trong danh bạ, bấm phím gọi, vừa kết nối mới đổ được hai chuông thì anh ta đã nghe máy.

“Này” Giọng nói xuyên qua điện thoại truyền vào tai cô.

“Là tôi, Vương Hải Nhi”

“Tôi biết, trên điện thoại có hiện tên”

“Nha” Nhanh nói về con chó nhỏ đi, bây giờ nó thế nào, có khỏe mạnh không ?

“Có việc gì sao ?”

Đáng giận ! Anh ta hỏi vội như vậy làm gì ? Anh ta hỏi như vậy thì làm sao cô trả lời đây.

“Ừ, tôi chỉ muốn hỏi anh đã xong việc chưa ? Có muốn cùng tôi đi ăn cơm không, cơm tối xong thì đến pub 9 night chơi. Lúc trước tôi có hứa với anh, dẫn anh đi cửa sau để khỏi mất tiền bàn, anh còn nhớ không ?”

“Thật có lỗi, hôm nay không được”

Cô sững sốt, không ngờ anh ta lại từ chối như vậy “Vì sao ?” Cô tò mò hỏi.

“Tôi có việc phải về nhà”

Chuyện gì ? Là con chó nhỏ xảy ra chuyện gì sao ? Cô muốn hỏi như vậy nhưng không thể mở miệng nói được.

“Nha ! Anh đã có việc thì thôi để lần khác. Vậy...tôi tắt máy”

“Hải Nhi, chờ một chút” Anh bỗng gọi cô.

“Sao vậy ?” Cô không tự chủ được tay nắm chặt di động, nín thở áp tai vào điện thoại.

“Àn...chỉ là về con chó nhỏ...” Anh lại nói một nửa rồi dừng lại, sau một lúc im lặng thì nói tiếp “Quên đi, không có việc gì”

“Không có gì mới lạ” Bỗng nhiên Vương Hải Nhi nóng vội mà thốt ra lời “Rõ ràng anh có chuyện muốn nói với tôi mà cứ ấp a ấp úng, cứ vòng vo như các bà các chị vậy hả ?”

Các bà các chị ? Liễu Kiệt ở đầu bên kia điện thoại thiếu chút nữa hộc máu mà chết, cô gái nhỏ này mắng anh cũng nặng quá đi, từ khi biết cô đến nay, ngoại trừ cô khen anh là đẹp trai ra thì những lời bình phẩm không có được một câu tốt đẹp, thật không biết hai mắt hay đầu của anh có vấn đề gì mà lại đi thích cô cơ chứ.

“Tôi muốn mang con chó đi bác sĩ thú ý” Nếu cô muốn biết thì anh sẽ nói cho cô.

“Con chó bị gì vậy ?” Giọng nói cô lo lắng vang lên.

“Không có gì” Nghe được giọng nói lo lắng của cô, nên anh cố ý không trả lời rõ ràng.

“Nếu nó không có việc gì thì đi khám làm gì ?” Quả nhiên cô lập tức tra hỏi.

“Tôi chỉ lo lắng một chút mà thôi”

“Lo lắng cái gì ?”

“Buổi sáng tôi thấy nó có vẻ kỳ quái” Anh cứ chậm rãi mở miệng nói với cô.

“Là kỳ quái như thế nào ?”

“Tôi cũng không biết nói thế nào nữa”

“Dùng miệng nói nha !” Đột nhiên cô nói to, giọng nói có vẻ lo lắng lại có chút tức giận.

Liễu Kiệt lặng lẽ cười, không ngờ cô lại trúng kế.

“Buổi sáng tỉnh dậy thấy nó lười biếng không nhúc nhích, dứt cho nó ăn cái gì nó cũng không ăn, kêu nó đến nó cũng không để ý đến tôi, tôi không biết nó bị gì nữa, mà tôi lại vội vàng đi làm, cho nên liền đổ một ít thức ăn cho chó ra bát cho nó, không biết nó có ăn hay không”

Cô vội vàng hỏi “Lúc trưa anh không trở về xem nó sao ?”

“Không phải lúc trưa tôi ở cùng với cô à ?”

“Anh thật ngu ngốc, đại ngu ngốc” Cô sốt ruột mắng to.

“Cái cô này, tôi có chọc gì cô đâu ?” Liễu Kiệt nhin không được nhú mày, cô lại dám mắng anh là ngu ngốc !?

“Chó không thoải mái mà anh cũng không lo lắng sao ?” Cô dùng giọng tức giận hỏi anh.

“Không phải tôi đã nói với cô là giờ tôi sẽ đưa nó đi đến thú y sao ?”

“Anh nên đưa nó đi vào buổi sáng”

“Có bệnh viện thú y mở cửa sớm như vậy sao ?”

“Có !” Theo cô biết thì có.

“Nhưng là tôi không biết nha !”

“Không biết thì anh phải hỏi tôi chứ” Cô tức giận hét lên.

Liều Kiệt nhin không được khoe môi cong lên, cổ ý im lặng một chút mới mở miệng thông thả nói “Không phải cô muốn không có chút liên quan gì đến con chó đó sao ?”

Khí thế vốn có của cô nay thay bằng im lặng không nói, khi anh nghĩ cô sẽ làm đà điều thì bất ngờ cô lại nhỏ giọng phủ nhận “Tôi không nói như vậy”

“Vậy ý của cô là sẽ giúp tôi ?”

“Nếu anh thật sự có vấn đề thì có thể hỏi tôi, nhưng đừng mong tôi sẽ nuôi nó” Mặc dù cô có chút mềm lòng, nhưng giọng nói vẫn nghiêm chỉnh thanh minh.

“Được, dù sao tôi cũng đã biết rồi” Liều Kiệt than nhẹ, bởi vì từ khi gặp cô, anh phát hiện cô có khả năng điều khiển cảm xúc của anh, mà chính anh lại không có cách ngăn cản, vẫn là đầu hàng nhận lệnh.

Về phần chú chó Bắc Mỹ nuôi ở nhà anh, mặc kệ bây giờ là anh nuôi hay cô nuôi thì cũng không có gì thay đổi, vì sớm hay muộn gì cô cũng phải gả cho anh thôi, cuối cùng con chó Bắc Mỹ kia sẽ trở thành thú cưng của hai người.

Kết hôn, thật không ngờ tới suy nghĩ này chưa bao giờ ở trong đầu anh, nhưng hiện tại lại dễ dàng chấp nhận như vậy, hơn nữa một chút cảm giác khó chịu cũng không có, ngược lại còn có chút chờ mong. Tất cả có phải do yêu quá mù quáng rồi không ? Suy nghĩ lại thì đúng là không có gì để bàn luận.

“...Uy uy ? Người trái đất gọi người ngoài hành tinh, nghe được thì trả lời”

Đầu điện thoại bên kia vang lên giọng nói trêu chọc của cô làm cho anh phục hồi lại tinh thần, không tự chủ được bật cười. Người trái đất ? Người ngoài hành tinh ?

“Sao vậy ?” Anh hỏi.

“Đột nhiên anh không rên một tiếng nào cả còn hỏi tôi làm sao ?” Cô tức giận trả lời “Tôi nói tôi biết một phòng bệnh thú y rất tốt, có muốn tôi đưa đi không ?”

“Cầu còn không được nữa là” Lập tức anh tỏ vẻ vui sướng.

“Tôi chờ anh ở chỗ cũ”

“Ok, lát gặp”

5. Chương 5

Chương 5 :

Anh nói con chó nhỏ có chút kỳ quái, kỳ thật chỉ là bức Vương Hải Nhi thổ lộ nhiệt tâm của mình mà thôi, nhưng anh ngàn vạn lần không ngờ miệng anh lại linh như cái miếu.

Khi hai người về nhà anh, buổi sáng con chó chỉ lười biếng một chút mà thôi, nhưng giờ thì thôi rồi, nôn mửa khắp nơi, thật sự là sinh bệnh !

Có thể nghĩ, tiếp theo hai người sẽ rất bận rộn.

Đầu tiên hai người vội vàng đem nó đến thú y chẩn bệnh, xác định con chó nhỏ chỉ bị viêm dạ dày, uống thuốc xong sẽ không có việc gì, sau đó lại lái xe về nhà. Đến khi hai người về nhà mới phát hiện chưa ăn bữa tối, trong nhà không có gì để nấu, anh đành phải ra ngoài mua bữa tối cho hai người, mà cô lại lo lắng cho con chó nên ở nhà chờ anh.

Khi hai người ăn xong bữa tối thì đã hơn mười giờ, anh định mở miệng nói sẽ đưa cô về nhà, nhưng sau khi anh nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của cô đang nhìn chăm chăm con chó thì anh lại rút suy nghĩ đó lại.

Sau khi anh lau chùi sàn nhà và tắm do con chó nôn mửa, người lại chịu không được cảm giác mồ hôi ướt đầm nên đi tắm rửa, khi anh nhớ lại trong phòng khách còn có một người, thì cô đã tựa người trên sofa ngủ mất.

Đầu tiên là anh sững sốt một chút, quay đầu xem nhìn đồng hồ trên tường, không ngờ bây giờ đã gần đến mười hai giờ, khó trách cô chịu không nổi mà ngủ.

Liều Kiệt ngồi xuống bên người cô, tay nhẹ nhàng gạt mấy sợi tóc còn vương trên trán cô, nhìn cô ngủ thực ngon, hô hấp vững vàng mà nhẹ nhàng, hoàn toàn không ảnh hưởng gì khi bị anh đụng chạm.

Cô có khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn, làn da trắng nõn, lông mi cong dày, miệng khéo léo hồng hồng, cô có nét riêng hấp dẫn người khác, nhưng không thể gọi là xinh đẹp gọi cảm, rốt cuộc anh coi trọng cô ở điểm nào nhất đây ?

Lúc cô nhắm mắt lại, đến khi mở ra con mắt lại vừa to vừa tròn, bên trong luôn tràn đầy ánh sáng như tinh linh, làm cho người ta không tự chủ được mà hấp dẫn.

Cái miệng khéo léo của cô không nịnh nọt, chỉ luôn nói thật, mặc dù có lúc giận anh đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng cũng đủ để cho anh có cảm giác muốn trêu chọc cô.

Anh thích cô không la lối om sòm đòi làm bạn với anh, anh thích phản ứng chậm chạp của cô, thích cô vì con chó nhỏ mà khóc rất nhiều, thích cô vì đã tin tưởng anh.

Mà suy cho cùng, cô gái nhỏ này đem anh trở thành cái gì nha ? Cứ tự nhiên ngủ ngon lành trong nhà một người đàn ông, một chút phòng bị đều không có !

“Cô bé này, rốt cuộc em có xem anh là một người đàn ông không vậy ?” Anh khẽ vuốt mặt cô, nhỏ giọng nói.

Cô đang ngủ say đương nhiên không có tiếng đáp lại.

Thật sự là hao tổn tâm trí ! Bây giờ anh có nên đánh thức cô dậy để cho cô về nhà không ? Hay là để cho cô ngủ lại ở nhà anh một đêm ?

Nói thực ra, anh đối với người trước mắt này tràn đầy dự vọng, thật không muốn đưa cô về nhà, nhưng là sợ bản thân mình không kiềm chế được, nửa đêm biến thành sói ăn cô sạch sẽ.

Ai, thật sự là rất khó xử !

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, làm tay anh lưu luyến không thôi, nhẹ nhàng mà chạm vào cô.

Tuy rằng anh đã xác định tình cảm anh dành cho cô, nhưng anh không biết cô có giống anh hay không.

Cô còn trẻ tuổi, mới hai mươi ba mà thôi, mà anh lại lớn hơn cô chín tuổi, cô sẽ đồng ý làm bạn gái anh, rồi sau này sẽ gả cho anh sao ?

Có lẽ hôm nay ông trời cho anh một cơ hội, làm cho anh có thể tiện tay chiếm đoạt, trước tiên cứ mạnh mẽ chiếm cô đã, chờ sau khi gạo nấu thành cơm thì tất cả đã êm thấm, anh sẽ có được cô thôi.

Nghĩ đến đây, nhất thời toàn thân anh cứng đờ, tay anh như lửa lưu luyến trên mặt cô vội vàng rút về. Anh bị suy nghĩ tà ác trong đầu làm cho sợ hãi.

Ông trời ! Rốt cuộc anh suy nghĩ cái gì nha ? Thật sự là đáng xấu hổ !

Vì sợ chính mình sẽ mất đi lý trí, biến tà ác trong đầu thành sự thật, Liều Kiệt hít một hơi thật sâu, sau đó tay lắc lắc cô gái đã ngủ như chết dậy, đồng thời mở lời đánh thức cô.

“Hải Nhi, Vương Hải Nhi”

Cô gái nhỏ này ngủ cũng thật sâu, bị anh vừa lay vừa gọi như vậy cũng không có một chút phản ứng.

Anh nói to lên một chút, tay lay cô cũng mạnh hơn, rốt cuộc cũng làm cho hai mắt cô đang nhắm nghiền mở ra, chính là...

“Làm gì vậy ?” Cô bất mãn trừng mắt với anh.

Liễu Kiệt thấy phản ứng của cô như vậy thì sững sốt một chút “Đứng lên, tôi đưa cô về nhà” Tiếp theo mới nhẹ nhàng trả lời.

“Tôi muốn ngủ ở đây” Cô giống như đứa trẻ ngủ đến nửa đêm thì nói mớ, nói xong liền ngã xuống nhắm mắt ngủ tiếp.

Quả thực Liễu Kiệt lâm vào tình trạng há hốc mồm.

Người này có thật sự tỉnh lại hay không ? Có biết nơi đây là chỗ nào không nha ?

“Vương Hải Nhi, đứng lên, cô nhanh đứng lên tôi đưa cô về nhà” Anh hít một hơi thật sâu, một lần nữa đánh thức cô dậy.

“Không về, tôi mệt mỏi quá, tôi muốn ngủ ở đây, anh nghe không hiểu tiếng mẹ đẻ hả ?” Cô tức giận hất tay anh ra.

“Cô biết đây là đâu không ?” Cái đồ thần kinh có vấn đề có biết vấn đề hiện tại của mình hay không ?

“Nhà anh nha ! Anh nghĩ tôi ngốc chắc ?” Cô nói xong lại nằm sấp xuống sô pha tiếp tục ngủ.

Biết còn dám ở lại ?! Thấy cô có dấu hiệu muốn ngủ tiếp, anh vội vàng kéo cô từ sô pha dậy.

“Này...” Anh còn chưa kịp nói gì hết đã bị cô nổi giận dùng dũa ngắt lời.

“Rốt cuộc anh muốn làm cái gì ?” Thật sự cô rất yêu ngủ nha !

“Rốt cuộc cô có biết tôi là đàn ông hay không ?” Liễu Kiệt nhìn cô, trầm giọng hỏi.

“Vậy anh có biết tôi là con gái hay không ?” Cô liếc trắng anh, không muốn để ý đến anh.

“Cái gì ?” Anh ngẩn ngơ.

“Bệnh thần kinh ! Anh lại quấy rầy tôi ngủ tôi liền đánh anh !” Cô nắm chặt nắm đấm uy hiếp anh, tiếp theo là ngã xuống sô pha ngủ mất.

Liễu Kiệt ghen hờn trợn trối nhìn cô, hoàn toàn không còn gì để nói.

Rốt cuộc cô có tỉnh lại thật hay không nha ? Còn dám nói đánh anh, anh là muốn giúp cô giữ trong sạch nha, cô có biết anh phải cực khổ suy nghĩ trong sáng không nha ?

Bất đắc dĩ thở dài, anh lại lay lay cô, không ngờ cô nói được làm được, hai mắt trợn lên, không nói hai lời tay nắm thành nắm đấm hướng về phía anh.

Anh bị hoảng sợ, theo phản xạ người anh lui về sau, đồng thời hất nắm đấm của cô ra, không ngờ anh làm vậy thì hại cô mất đi thăng bằng, người trên sô pha ngã xuống.

“Cẩn thận !”

Anh nhanh tay lẹ mắt một tay bắt được tay cô, một tay ôm lưng cô, trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc đã kéo cô về phía mình, nhưng làm như vậy thì thân thể hai người lại kề sát với nhau, giờ phút này thân thể mềm mại của cô đang nằm trên người anh, mùi hương thuộc về cô đang quanh quẩn nơi chóp mũi anh, xông vào trong phổi của anh.

Môi của cô gần ngay trước mắt, hơi thở như hương lan phả vào mặt anh.

Cả người anh gần cô mà cứng ngắc, căng thẳng, đầu óc anh không thể tự hỏi, lúc trước anh đã làm gì thì anh đã cúi người bao trùm lên đôi môi đỏ mọng, mềm mại mê người của cô.

Tựa như châm thêm một ngòi nổ, một khi dục vọng đè nén được kích thích thì không thể dừng lại được nữa.

Trời mới biết từ khi anh biết mình thích ân ái với cô, thì dục vọng không thể kiềm chế được.

Anh nhiệt tình hôn cô, một bàn tay nắm gáy cô không cho cô rời khỏi môi mình, tuy rằng anh có thể cảm giác được người cô cứng ngắc, nụ hôn trúc trắc, nhưng anh không có cách nào ngăn cản dục vọng muốn có được cô của anh.

Vì cảm nhận được cô đang đáp lại anh, nên động tác của anh dịu dàng, dụ dỗ hơn, thân mật hôn cô thật sâu, anh chậm rãi dẫn dắt cô cảm nhận sự tiếp xúc thân thiết khi nam nữ yêu nhau.

Thân thể của cô dần dần trở nên mềm mại, thậm chí hai tay chỉ động ôm lấy cổ anh, dường như cả người áp sát anh hơn, còn mạnh bạo chen vào giữa hai chân anh.

Ông trời...

“Hải Nhi, em có biết anh là ai không ?” Anh miễn cưỡng rời đi đôi môi ngọt ngào mê người của cô, ngẩng đầu nhìn về mặt say mê mờ mịt của cô, giọng nói khàn khàn hỏi.

Cô ngơ ngác nhìn anh, đôi môi hồng hồng bị anh hôn đến ửng ửng khê hé mở, đột nhiên cô vươn lưỡi liếm hai môi của mình, làm cho anh không tự chủ được run rẩy một chút, còn rên rỉ ra tiếng.

“Hải Nhi” Anh khàn khàn gọi tên cô, ánh mắt u ám nóng rực nhìn cô ra mệnh lệnh “Nói cho anh biết, anh là ai ?”

Bây giờ có lẽ cô nửa tỉnh nửa mê chưa tỉnh hẳn, có lẽ cô nghĩ đây chỉ là giấc mơ, nhưng anh muốn cô biết được rõ ràng, giờ phút này người đang ôm cô, hôn cô là Liễu Kiệt, mà không phải kẻ nào khác.

“Anh là....Liễu Kiệt” Về mặt cô mê man tựa hồ có chút hoàn hồn.

Anh hài lòng cong khóe miệng, lại cúi đầu hôn cô lần nữa “Đúng vậy, anh là Liễu Kiệt” Anh dán trên môi cô, vừa hôn vừa nói, chỉ cần cô biết anh là ai là đủ rồi.

Đêm nay, cô trở thành người phụ nữ của anh.

Ngoại trừ ba mẹ của cô ra, Vương Hải Nhi nằm mơ cũng không có cái gì khác, không ngờ trên thế giới này còn có người thứ ba có thể làm cho cô cảm giác muốn trốn tránh cũng không được.

Liễu Kiệt...

Trời ạ ! Rốt cuộc cô bị gì vậy, chắc đây thần kinh chạy sai đường rồi, nên cô mới cùng anh ta làm ra cái chuyện ái muội này đây ?

Ồ trên giường làm tình...

Trong đầu cô hiện lên hình ảnh kích tình nóng bỏng đêm đó, làm cho cô ôm đầu hối hận, than vãn thành tiếng.

Cô thật ngu ngốc, cô thật ngu ngốc, cho dù có ngủ thì sao lại ngủ say như vậy chứ, tại sao người lại ham ngủ như vậy chứ, cũng không nên mơ màng mà ngủ với đàn ông hết một đêm chứ, đến ngày hôm sau mới ngu ngơ phát hiện ra, chuyện này đúng là chết quách đi cho rồi !

Thật ra, thật thân là chuyện nhỏ, dù sao cô cũng không để ý đến cái màng trinh mỏng manh kia, hơn nữa nghe nói đàn ông rất sợ đụng vào gái còn trinh, nhưng vấn đề ở chỗ, rốt cuộc về sau cô dùng thái độ gì mà gặp Liễu Kiệt đây ?

Cô không muốn mất đi một người bạn như vậy, cho dù cô đồng ý buông tha cho tình bạn giữa hai người, nhưng anh ta vẫn là bạn đồng nghiệp với cô nha, nếu sau này không cần thận cô gặp phải anh ta, như vậy là xấu hổ quá rồi còn gì ? Trừ phi cô từ bỏ công việc đó đi.

Nhưng làm vậy chẳng phải mất đi công việc lẫn bạn bè sao ?

Không, cô không cần làm vậy. Công việc và bạn bè cô không muốn mất thứ gì cả, nhưng tiếp theo cô nên làm thế nào đây ?

Làm như không có xảy ra chuyện gì đi.

Nhưng vậy cũng không được đâu, vì chuyện này cô đã nghỉ ở nhà hai ngày, còn trốn được việc làm ở pub của anh hai ngày, ngay cả bản thân cũng không về nhà, làm sao có thể làm như không có chuyện gì xảy ra được chứ ?

Vậy nên đổ tội cho việc say rượu làm loạn đi.

Ách, Vương Hải Nhi, thần kinh mày có vấn đề rồi sao ? Tối hôm đó mày không uống rượu nha !

Đáng giận, thế này cũng không được, thế kia cũng không xong, rốt cuộc còn cách nào để làm nữa không chứ ? Chẳng lẽ muốn đem trách nhiệm đổ hết lên đầu anh ta à, hung hăng trách cứ anh ta à, sau đó lại hào phóng tha thứ cho anh ta à, từ nay về sau xem như chưa có gì xảy ra, tất cả tan thành mây khói, thế giới hòa bình à ?

Di ?

Cách này cũng không tệ lắm nha !

Đột nhiên Vương Hải Nhi ngẩng đầu lên, vẻ mặt vui sướng như rẽ mây nhìn trời thấy được ánh sáng. Tại sao lúc đầu cô không nghĩ đến cách này chứ ?

Tuy rằng cô không biết sau đêm đó Liễu Kiệt có suy nghĩ gì, bởi vì trước khi anh ta tỉnh lại thì cô đã chuẩn bị mất, nhưng với trình độ anh được phái nữ chào đón, lại được hưởng thụ mỹ nữ vây quanh như vậy, xem ra tình hình anh ta cũng hy vọng chuyện đêm đó xảy ra là ngoài ý muốn, sau đó chuyện to hóa thành nhỏ, chuyện nhỏ hóa thành không đi.

Thật là, suy nghĩ cả nửa ngày, không phải cô là người tự mình đi tìm phiền não đấy chứ ?

Tay cô gõ gõ lên đầu mình, càng suy nghĩ thì càng có khả năng như vậy.

“Thật sự là rất ngu ngốc” Cô thì thầm tự mắng chính mình, sau đó dường như nhớ tới cái gì đó, đột nhiên chạy đến phòng khách, lấy di động cô đã tắt hai ngày ở trong túi ra, mở nguồn lên.

Chỉ cần nhìn anh ta có gọi, hay là nhắn tin cho cô không, thì đại khái có thể biết thái độ và phản ứng của anh ta với chuyện này.

Cô nhấn bốn số mật mã, thành công khởi động máy lên, đợi di động tìm được mạng xong thì có hai tin nhắn thông báo gửi đến, lập tức cô nhấn phím nghe lại.

“Em đang ở đâu, con chó nhỏ nhìn không ổn cho lắm, anh không biết làm thế nào cả ?” Đây là tin nhắn thoại thứ nhất.

“Anh đem con chó đến bệnh viện, bác sĩ nói nó không được tốt, nói anh phải chuẩn bị tâm lý vì có khả năng con chó sẽ chết, em...” Đây là tin nhắn thoại thứ hai, mà anh ta còn không nói hết lời đã cắt lời, nhưng ngay cả như vậy thì anh ta cũng đã nói sự thật rõ ràng.

Khả năng con chó nhỏ sẽ chết !

Cô khiếp sợ cả người cứng ngắc, mặt không còn chút máu. Tại sao có thể như vậy chứ ?

Trong lúc nhất thời, cô chỉ biết chịu đả kích và kinh ngạc, không có bất kỳ một hành động gì khác. Nhưng giây tiếp theo, động tác của cô như có điện giật, cô cầm lấy túi xách, đứng dậy lao nhanh ra khỏi phòng khách, mở cửa “phanh” một tiếng, cả người biến mất không thấy bóng dáng.

=”=

“Linh, linh...”

Trong hội nghị, tiếng chuông di động vang lên, mọi người sợ tới mức ngồi ngay thẳng, muốn cử động cũng không dám.

Ai cũng biết tổng giám đốc ghét nhất có người mang điện thoại vào phòng họp, hơn nữa mọi người cũng biết, ba ngày qua tổng giám đốc giống như ăn phải thuốc nổ, không mở miệng thì thôi, nếu đã mở miệng thì nhất định quắc người khác biến dạng, không còn một mảnh xương nguyên vẹn, cho nên trước khi vào phòng họp, mọi người phải quyết chiến với căng thẳng, trong lòng không ngừng mặc niệm nam mô a di đà phật, phật tổ phù hộ.

Rốt cuộc là ai có gan như vậy nha ? Còn dám mang di động vào phòng họp, nhưng chiết tiết lại không để chế độ im lặng. Thằng cha nào đó muốn hại chết mọi người sao ?

Lúc này những người dùng di động đều ngừng thở, tất cả đều không tự chủ khẽ liếc mắt, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, chỉ nhìn thôi cũng không dám lộn xộn một chút, chứ đừng nói là quay đầu nhìn về người đang chủ tọa cuộc họp kia.

Xong rồi, bọn họ chết chắc rồi, chết chắc rồi...

“Này ?”

Đột nhiên tiếng chuông di động ngừng kêu, mà giọng nói trả lời kia làm ọi người trợn to hai mắt, sau đó không hẹn mà cùng nhau quay đầu nhìn về hướng mà mọi người không dám nhìn kia.

Tổng giám đốc ?

Thì ra cái người có gan...không đúng, là anh tuấn, thông minh, vĩ đại, dũng mãnh vô địch, có tiền có của, là người hiếm có trên khắp thế gian này, đúng là tổng giám đốc đại nhân của bọn họ. Thật là thoát chết trong gan tấc nha ! Hô

~Tiếp theo là nháy mắt, hít không khí, bật bật hơi, mọi người thiếu chút nữa thì thiếu ô xi mà chết.

“Anh đang ở đâu ? Con chó nhỏ sao rồi, vì sao hôm nay bệnh viện thú y lại đóng cửa ? Nếu bọn họ đóng cửa rồi thì ai chăm sóc con chó đây ? Hay là nó hết bệnh rồi, không còn bị gì nữa ?”

Đợi suốt hai ngày hai đêm tên của cô mới hiện lên trên di động của anh, đầu tiên Liễu Kiệt có cảm giác như trút được gánh nặng, sau đó lại cảm thấy cảm giận vô cùng.

Người kia có biết anh lo lắng biết bao nhiêu không ? Sau khi chạy trốn không thấy bóng dáng, cô cũng không đi làm, cũng không về nhà, ngay cả di động cũng tắt máy, ngay cả con chó nhỏ cô quan tâm nhất mà anh luôn dùng để dụ cô xuất hiện, nay cô cũng không hỏi thăm, để lại tin nhắn cho cô, cô cũng không để ý, phải qua một ngày cô mới gọi lại cho anh.

Cô muốn làm anh lo lắng suýt chết hay là ảo não mà chết đây ? Cái đồ tra tấn người khác !

“Em còn quan tâm đến nó sao ?” Cảm xúc phẫn nộ làm cho giọng nói anh trở nên lạnh lùng, tiếp theo anh vẫy vẫy tay muốn mọi người đi ra khỏi phòng họp, lập tức mọi người như trút được gánh nặng nhanh chóng rời đi, trong khoảnh khắc như nhìn thấy được ánh sáng.

“Đương nhiên là em quan tâm nó” Đầu điện thoại bên kia đang biện minh.

“Nhưng tin nhắn anh gửi cho em đã được hai ngày rồi, quan tâm của em có tới chậm quá đi không ?”

Quá chậm ?!

Vừa nghe hai chữ này thì Vương Hải Nhi đã rơi nước mắt “Em không biết...em không khởi động máy...em...” Cô khóc nức lên nói.

Nghe tiếng là biết cô đang khóc nước mắt nước mũi đầy mặt rồi, làm cho Liễu Kiệt than nhẹ một hơi. Không biết tại sao anh đối với cô không còn cách nào khác, chỉ biết đầu hàng cô thôi.

“Em đang ở đâu ?” Sau khi bình tĩnh lại, anh hỏi.

“Ngoài bệnh viện thú y” Cô run run nói.

“Ở đó chờ anh”

Sau khi nói với thư ký bỏ hết lịch trình ngày hôm nay, anh lập tức lái xe đến bệnh viện thú y đón cô.

Quả nhiên anh đoán đúng, cô khóc nước mắt nước mũi đầy mặt, giống như một đứa trẻ lạc đường ngồi xổm trước cổng mà khóc thút thít, nhìn qua thật đáng thương.

“Đứng lên” Anh tiến lên, nhẹ nhàng kéo cô đứng dậy.

Cô ngẩng đầu, vẻ mặt tan nát cõi lòng nhìn anh.

“Anh chưa nói con chó nhỏ đó chết, em khóc làm gì chứ ?” Tay anh lau đi nước mắt trên mặt cô.

Trong nháy mắt Vương Hải Nhi ngây dại, ánh mắt mờ mịt nhìn anh, suy nghĩ trong đầu có biến chuyển.

Ý của anh là... “Con chó nhỏ...không chết ?”

“Không chết” Lau nước mắt cho cô xong, anh dắt tay cô đến xe đang đỗ ở ven đường.

“Anh nói thật không ?” Chờ anh ngồi trên xe xong, cô mới hoàn hồn hỏi anh.

Anh gật đầu.

Cô nhìn anh không chớp mắt, sau đó cô thở ra một hơi, tay còn vỗ vỗ ngực “Thật tốt quá ! Thật tốt quá !” Sau đó không hiểu sao cô lại khóc lên !

“Đã nói nó không chết thì em khóc làm gì nữa ?” Liễu Kiệt bất đắc dĩ xoa xoa thái dương.

Cô chỉ khóc thút thít không trả lời anh.

“Đã đói bụng chưa ? Đi ăn chút gì đó được không ?” Lát sau anh mới mở miệng hỏi cô.

Cô lắc đầu, giọng nói có chút run rẩy nói “Bây giờ em muốn nhìn con chó”

“Con chó đang ở nhà anh, không chạy trốn được, đã gần trưa rồi, chúng ta đi ăn cơm đã” Anh nhìn cô một cái, tự mình ra quyết định.

“Em không đói bụng”

“Không đói bụng cũng phải ăn”

“Nhưng là...” Cô muốn nhìn con chó nhỏ, muốn biết nó vẫn bình an vô sự.

“Anh thích cô gái của anh có da có thịt, ôm sẽ thoải mái hơn, nhìn em gầy quá” Bỗng nhiên anh ngắt lời cô.

Nhìn anh bình thản ung dung nói ra như vậy, còn Vương Hải Nhi thì đầu óc trống rỗng khiếp sợ, ngay sau đó là máu từ ngực cô tăng vọt lên trên mặt.

Anh...anh vừa nói...cô gái của anh ?

“Anh anh anh...anh nói bậy bạ gì đó ? Ai ai ai...ai là cô gái của anh ?” Mặt cô đỏ bừng, lắp bắp kháng nghị với anh.

“Không phải là em sao ?”

“Không phải em” Thái độ cô khó có thể tin trả lời anh, lại dùng lực lau nước mắt trên mặt.

“Em không muốn chịu trách nhiệm với anh sao ?” Anh buồn bã liếc cô một cái, trầm giọng hỏi.

“Chịu, chịu trách nhiệm ?” Cô hoài nghi nhìn anh.

“Đúng”

“Đúng cái gì ?” Đầu cô rất hỗn loạn, không biết mình đang hỏi cái gì.

“Chịu trách nhiệm với anh” Anh ra vẻ đương nhiên trả lời “Em đã sử dụng qua anh, chẳng lẽ không muốn chịu trách nhiệm với anh sao ?”

Sử dụng qua ?

Trong đầu Vương Hải Nhi cứ quanh quẩn ba chữ này, còn hiện ra hình ảnh nóng bỏng kích tình đêm đó, một lượng máu lớn vọt lên trên mặt cô, là ặt cô đỏ thêm dữ dội, trợn mắt há mồm, á khẩu không nói được gì.

Trời ạ ! Rốt cuộc anh ta muốn làm gì đây ? Vì sao lại nhắc tới chuyện này ? Vì chuyện con chó cô mới vất vả quên đi tất cả đã xảy ra, cũng quên đi xấu hổ khi gặp anh, nhưng bây giờ là...

“Anh...em....tôi hôm đó...” Đáng giận ! Căn bản cô không biết nói gì cả.

Nhanh động não suy nghĩ đi, không phải trước khi tan ca cô đã nghĩ ra cách giải quyết chuyện này rồi sao ? Vì sao bây giờ cái gì cũng không nghĩ ra ? Nhanh nhanh nghĩ đi !

“Em đừng mong đổ hết trách nhiệm lên người anh” Anh chậm chạp nói.

Lúc này rốt cuộc cô đã nghĩ tới cách giải quyết vấn đề.

“Anh...” Cô vô cùng vui vẻ chuẩn bị mở miệng, nhưng giọng nói lại biến mất trong vòng một giây.

Từ đã, anh ta vừa nói cái gì đó ? Đừng mong đổ hết trách nhiệm lên người anh ? Vậy không phải kể sách vất vả cô mới nghĩ ra là đồ bỏ đi sao ? Hơn nữa, tức nhất là, tại sao anh ta lại không có phong độ, dám nói cô sai là sao ? Cô là phụ nữ...không, trước khi phát sinh quan hệ cô còn là con gái nha ! Cô vẫn luôn giữ mình trong sạch, còn như anh ta thì đã có hàng ngàn đêm tình, khiến cho bạn trai người ta tìm đến cửa dạy dỗ anh, anh như vậy còn chỉ trích cô sai nữa chứ ?

“Anh nói lại lần nữa xem” Cô khoanh hai tay trước ngực, mắt ánh lên tia tức giận nhìn anh chằm chằm.

“Em đừng đem trách nhiệm đổ hết lên đầu anh, mà em cũng phải chịu chút trách nhiệm”

“Em phải chịu trách nhiệm cái gì đây ?” Cô tức giận hỏi thăm.

“Anh nói muốn đưa em về nhà, nhưng em lại nói muốn ngủ ở chỗ anh không chịu về”

Cô không chút lưu tình cãi lại “Vì thế anh lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn mà giở trò đúng không ?”

“Anh không bắt buộc em, em còn đẩy anh, cự tuyệt anh rất nhiều lần”

Vương Hải Nhi nhanh nhớ lại đêm đó, chết tiệt, anh ta không nói dối.

“Em còn dính lấy người anh cọ xát, rên rĩ”

“Em không làm vậy !” Cô đỏ mặt ngắt lời anh.

“Em có làm, chỉ là em không biết mà thôi” Ánh mắt anh nóng rực nhìn cô, giọng nói khàn khàn nói với cô.

Vương Hải Nhi cắn cánh môi, xấu hổ không biết làm sao đành bắt an nhúc nhích người một chút. Cô đã làm như vậy thật chứ ?

“Em quá nhiệt tình đã làm cho anh không dùng được, nhưng ngay cả như vậy, anh vẫn cố gắng kiềm chế đến giây phút cuối cùng để hỏi em có được không ? Em thử hôn hěn gặt đầu, ôm chặt anh nói có thể...”

“Anh không cần nói nữa” Cô đột ngột che tai lại, xấu hổ nói ra yêu cầu. Nếu không phải xe đang chạy trên đường, thì cô nhất định sẽ xô cửa mà chạy ra.

Trời ạ ! Cô muốn mất trí nhớ, làm thế nào để có chứng mất trí nhớ đây, quên đi đêm đó đây ?

“Anh là một người đàn ông bình thường, đối mặt với cô gái mình thích leo lên trên người mình, dùng thân thể mềm mại nóng cháy, yêu kiều rên rĩ van cầu anh dùng dùng lại...”

“Xin anh, đừng nói nữa...” Dù có nói thêm gì nữa thì cô cũng không muốn nghe, bây giờ chỉ muốn nhảy xuống xe đi cho rồi.

“Bây giờ em còn không muốn chịu trách nhiệm nữa không ?” Liễu Kiệt giương mắt cười nhìn cô đang khốn quẫn.

“Anh muốn em làm sao chịu trách nhiệm đây ?” Vương Hải Nhi vừa thẹn vừa quẫn nhỏ giọng hỏi.

“Kết hôn với anh”

Cô há hốc mồm cứng lưỡi nhìn anh, cả người chìm trong khiếp sợ.

“Anh nói cái gì ?” Cô hoài nghi nhìn anh, hỏi thêm lần nữa.

“Chúng ta kết hôn”

6. Chương 6

Chương 6 :

“Anh ta điên rồi, nhất định là anh ta điên rồi. Chị Hựu Lăng, chị đã nghe qua chuyện thái quá như vậy chưa ? Vì tình một đêm mà kết hôn !? Thật sự là điên rồi” Vương Hải Nhi vừa uống trà hoa quả, vừa oán giận với bà chủ quán cà phê Hạnh Phúc về chuyện làm cô khó hiểu, lại phiền chán.

Cô thừa dịp Liễn Kiệt đi toilet mà chạy trốn khỏi nhà ăn , dù sao cô đã biết con chó nhỏ không có việc gì rồi, nên cô cũng không nên phải nhìn tận mắt mới tin nữa.

Được rồi, thật ra cô rất muốn đi xem con chó nhỏ đó, nhưng sau khi nghe anh ta nói ra câu đó hừ chết cô xong thì muốn cô như thế nào cùng anh ta về nhà nhìn con chó nha ?

Kết hôn ! Anh ta nhất định điên rồi mới nói ra câu đó.

“Em nói anh ta là nói đến anh chàng đồng nghiệp đẹp trai đó sao ?” Đoạn Hựu Lăng đang đứng trong quầy ba nấu cà phê hỏi.

“Anh ta !” Về mặt Vương Hải Nhi phiền chán nói.

“Như vậy tốt lắm nha ! Không phải em thích thưởng thức trai đẹp sao ? Có trai đẹp làm chồng, về sau khi tỉnh dậy mở mắt ra là nhìn thấy trai đẹp, cơ sao lại không kết hôn chứ ?” Đoạn Hựu Lăng mỉm cười dịu dàng.

“Chị Hựu Lăng, chị đang trêu em đấy à ?” Người cô toát ra không khí trầm lặng.

“Em không thích anh ta sao ?” Chị vừa pha cà phê cho khách vừa tò mò hỏi.

“Em chỉ thích gương mặt đẹp trai của anh ta”

Đoạn Hựu Lăng nhin không được bật cười “Bỏ qua gương mặt đẹp trai của anh ta đi, thì chẳng lẽ anh ta không có điểm gì đáng khen, hay ưu điểm gì để em có cảm tình hay sao ?”

Ưu điểm đáng khen ? Cô cẩn thận suy nghĩ một chút, phát hiện người đó cũng không thật sự tệ lắm, không chỉ có vẻ ngoài đẹp trai, lại rất hào phóng với cô...mỗi lần hai người đi ra ngoài đều là anh ta trả tiền, vì trấn an cô không thương tâm vì mất đi tiểu Mỹ, anh ta đã mua một con chó nhỏ khác bù đắp cho cô.

Thật ra anh ta rất dịu dàng, tuy rằng luôn làm bộ mặt lạnh lùng, lại chưa bao giờ cười.

Nhưng muốn có cảm tình...

Nói thật ra, cô cũng không biết có cảm tình là thế nào, bởi vì cho tới bây giờ cô chưa từng nói chuyện yêu đương, căn bản là không biết mình nông cạn thế nào, thắc mắc khi tình yêu thay đổi thì có cảm giác gì, cho nên cô mới sống chết ở lại miền Bắc, không muốn về nhà ở miền Nam, sau đó không hiểu gì bị lại mẹ gả đi mất thôi !

Tình yêu ư, tuy rằng cho tới bây giờ cô không khát vọng, khẩn cầu gì, luôn thích ứng trong mọi hoàn cảnh, nhưng cô luôn hy vọng trong cuộc đời này, ít nhất có thể một lần nói qua chuyện yêu đương rồi mới kết hôn, nhưng bây giờ...

Ai ! Mọi chuyện sao lại diễn biến như thế này nha ?!

“Nhìn em suy nghĩ lâu như vậy, không phải người kia thật sự là tô vàng nạm ngọc bên ngoài, còn bên trong lại mục nát thối rữa đấy chứ ?” Đoạn Hựu Lăng dừng tay lại, về mặt lo lắng lấy tay thúc vào tay cô.

“Không phải ! Anh ta là người rất vĩ đại, tuy rằng anh ta có một khuyết điểm là có khuynh hướng tự kỷ, nhưng tuyệt đối là có điều kiện và tư cách để thành người yêu lý tưởng nhiều người mơ ước, không phải là

người bên ngoài tô vàng nạm ngọc, bên trong mục nát thối rữa như chị nói đâu !” Vương Hải Nhi vội vàng lắc đầu giải thích, không biết vì sao không muốn có người hiểu nhầm anh ta.

“Một khi đã như vậy thì em còn do dự cái gì nữa ?”

“Chị Hựu Lăng, rốt cuộc này giờ chị có nghe em nói chuyện không đó ? Không có ai sẽ vì tình một đêm mà kết hôn cả”

“Nếu vấn đề của em là ba chữ tình một đêm kia thì làm thành nhiều đêm không tốt hơn sao ?” Đột nhiên một giọng nói vang lên.

Wương Hải Nhi đột ngột quay đầu, thấy một mỹ nữ có chút quen mắt đứng nhìn cô mà cười.

“Chị Vu Hàn” Đoạn Hựu Lăng mỉm cười gọi người tới, đồng thời đứng ra giới thiệu “Chị Vu Hàn là một trong những hộ gia đình của nhà họ tám tầng, chị ấy ở tầng năm, còn đây là Vương Hải Nhi, chính là người mua giúp chúng ta sản phẩm của Anyana”

“Thì ra chính là em ! Thật sự cảm ơn em, giúp bọn chị giảm đi không ít tiền” Vu Hàn nhiệt tình nắm tay cô.

“Chị không cần khách sáo” Vương Hải Nhi cũng mỉm cười đáp lại.

“Vì cảm ơn em, chị đây sẽ làm cố vấn tình yêu giúp em, nói cho chị nghe lại vấn đề vừa rồi đi !” Hai mắt chị sáng lên, vẻ mặt rất chờ mong.

Hai ngày trước mẹ cô đến đón con về nhà bà chơi, cô chỉ thấy hạnh phúc khi rảnh rỗi được một ngày, khi cô sửa sang lại công việc trong nhà xong thì nhàm chán thiếu chút nữa chết đi, cho đến khi cô xuống lầu thì nghe đến một chuyện rất hấp dẫn thú vị, thật quá tốt đi.

“Chị Vu Hàn” Đoạn Hựu Lăng thay Vương Hải Nhi nói ra giọng nói bất đắc dĩ.

“Các em hẳn đã nghe qua câu ‘ba thợ giày vô sự còn hơn một Gia Cát Lượng’ rồi chứ, ba người cùng nhau giải quyết chuyện, thì vẫn nhanh hơn hai người đứng không” Về mặt Vu Hàn hứng trí bưng bưng, nhiệt tình nói “Nói đi Hải Nhi, vừa rồi chị đã nghe em nói đến tên kia tuyệt đối là người yêu lý tưởng nhiều người mơ ước, một khi đã như vậy thì đương nhiên em phải nắm lấy cơ hội giữ một người đàn ông vĩ đại như vậy thành của riêng mình nha ! Em làm gì lại đi để ý vì một đêm tình, hai đêm tình, hay ba đêm tình mà kết hôn chứ ?”

“Nhưng như vậy thì rất kỳ quái” Vương Hải Nhi bĩu môi nói.

“Làm sao lại kỳ quái ?”

“Chúng em không phải người yêu”

“Ai nói chỉ có người yêu mới có thể kết hôn ? Hơn nữa người yêu cũng chỉ là danh từ mà thôi, quan trọng là cảm giác của mình. Nghe lời nhận xét của em về anh ta thì biết, hẳn là em không chán ghét anh ta, thậm chí còn có chút thích anh ta đúng không ?”

“Thích anh ta ?” Vương Hải Nhi nghe vậy thì ngây người.

“Vấn đề này em đã hỏi qua rồi, Hải Nhi nói nó chỉ thích gương mặt đẹp trai của anh ta thôi” Đoạn Hựu Lăng ở bên trả lời thay cô.

“Không có người phụ nữ nào lại không thích trai đẹp cả” Vu Hàn gật gật đầu, ánh mắt lợi hại khôn khéo nhìn thẳng vào cô chằm chằm. “Nhưng hẳn là em sẽ không theo những anh chàng đẹp trai em thích có tình một đêm đấy chứ ?”

Wương Hải Nhi không khỏi sửng sốt, nói không ra lời. Cô chưa từng nghĩ đến vấn đề này, cùng những người đẹp trai khác có tình một đêm ư ?

Không, cô chỉ đơn giản là thưởng thức mà thôi, căn bản không muốn cùng bọn họ có một chút quan hệ nào cả, thậm chí là bạn bè cũng chưa nghĩ tới...ngoại trừ Liễu Kiệt.

Cô bị chính suy nghĩ thành linh xuất hiện trong đầu dọa cho sợ hãi.

Ngoại trừ Liễu Kiệt ? Đây là suy nghĩ gì đây, làm sao cô lại có suy nghĩ kỳ quái như vậy nha ?

“Hải Nhi, chị có thể hỏi em một vấn đề không ?” Đột nhiên Đoạn Hựu Lăng lên tiếng.

Cô mờ mịt nhìn qua chị, trong đầu vẫn bị suy nghĩ kỳ quái khó hiểu kia làm cho chấn động, chẳng lẽ Liễu Kiệt đối với cô không chỉ là bạn bè bình thường thôi sao ?

“Hai người có tránh thai không ?”

“Cái gì ?” Đang mãi khiếp sợ với suy nghĩ của mình, nên cô không nghe rõ vấn đề của chị.

“Chị nói hai người có tránh thai hay không ?” Đoạn Hựu Lăng hỏi lại lần nữa.

Nhất thời Vương Hải Nhi như bị sét đánh, ngây ngốc tại chỗ không thể động đậy. Tránh thai tránh thai tránh thai...sao ? Đêm đó bọn họ có tránh thai không đây ? Anh ấy có nhớ mà dùng bảo hộ không ? Anh...cô hoàn toàn không biết !

“Xem ra là không có rồi, bởi vậy chuyện em đáng hỏi nhất là, nếu có đứa trẻ thì phải làm gì bây giờ ?” Vu Hàn nói đạo lý rõ ràng.

“Sẽ không có chuyện đó xảy ra” Vương Hải Nhi khiếp sợ hai mắt tròn to, không thừa nhận sẽ có chuyện như vậy.

“Sao lại không có được ? Trước mắt còn có một ví dụ rõ ràng nha” Chị dùng tay chống cằm, vươn ngón trỏ chỉ vào người ở trong quầy ba.

“Chị Hựu Lăng ?!” Vương Hải Nhi thông thả quay đầu nhìn về phía Hựu Lăng, trên mặt là thái độ khó tin và hoài nghi.

Đoạn Hựu Lăng cười khổ một chút, sau đó nhẹ nhàng gật đầu “Năm đó chị cũng nghĩ sẽ không có chuyện gì xảy ra như em vậy, cuối cùng thì nó vẫn xảy ra đấy thôi”

Wương Hải Nhi hoàn toàn không có lời nào để nói, bởi vì cô đang sợ hãi khi biết mình sẽ mang thai.

Mang thai ? Cô chưa từng nghĩ tới mình sẽ mang thai, sẽ sinh con, sẽ làm mẹ, ít nhất thì chưa từng nghĩ tới ở độ tuổi hai mươi ba, nhưng chị Hựu Lăng nói cũng không nghĩ tới, mà nó lại xảy ra.

Làm sao bây giờ, nếu cô thật sự mang thai thì nên làm cái gì bây giờ ? Nhất định cô sẽ bị mẹ mắng chết, bị ba ba đánh chết. Chuyện này làm sao lại xảy ra chứ ? Cô còn trẻ tuổi như vậy, mới hai mươi ba tuổi mà thôi, thậm chí còn chưa nói đến chuyện yêu đương, vì sao lại xảy ra chuyện này chứ ?

Liễu Kiệt, đều là do anh làm hại !

“Em đừng lo lắng như vậy, có mang thai hay không còn chưa biết, huống chi là anh ta nói sẽ kết hôn với em, cho dù có đứa trẻ cũng không có gì phải phiền não, chỉ cần cùng anh ta kết hôn thì mọi chuyện sẽ tốt lên đúng không ?” Xem cô hoang mang lo lắng, nên Đoạn Hựu Lăng trấn an cô.

Đột nhiên Vương Hải Nhi vô lực, cúi mặt xuống lắc lắc đầu.

“Vì sao em lại lắc đầu ?” Đoạn Hựu Lăng khó hiểu hỏi cô.

“Chị Hựu Lăng, em chưa nói với chị chúng em quen nhau như thế nào sao ?” Vương Hải Nhi im lặng một chút mới lên tiếng trả lời.

“Bọn em không phải là đồng nghiệp trong một công ty sao ?”

“Thật ra chúng em không phải quen nhau ở công ty mà là ở pub, khi đó anh ta đi cùng bạn gái của người khác, kết quả người ta khó chịu dẫn theo vài tên lưu manh đến tính toán sổ sách với anh ta, bởi vì em chõ mõ vào chuyện của người khác nên mới quen anh ta”

“Nghe em nói như vậy thì anh ta có chút đa tình” Đoạn Hựu Lăng hơi nhúu mày.

“Anh ta cũng không hẳn là đa tình, chỉ quan hệ nam nữ có chút phức tạp mà thôi. Trước khi quen anh ta, thì em cũng gặp anh ta vài lần ở pub, mỗi lần đều mang theo một mỹ nữ khác nhau”

“Như vậy anh ta không phải là loại đàn ông vì tình một đêm mà kết hôn đúng không ?” Vu Hàn tỏ vẻ dăm chiêu.

“Cho nên em mới nói anh ta điên rồi” Vương Hải Nhi cười khở, căn bản cô không tưởng tượng được bộ dáng của Liễu Kiệt sau khi kết hôn, thì làm sao cô muốn kết hôn với anh ta chứ ?

“Có lẽ anh ta không điên mà là thật sự thích em, muốn cưới em làm vợ, cho em một chốn bình yên, em đã nghĩ đến điểm này chưa ?” Đột nhiên Vu Hàn nói ra một câu kinh người.

Wương Hải Nhi ngạc nhiên nhìn về phía chị, sau đó là biểu hiện thái độ “đây là không có khả năng”

“Cùng so sánh với đại mỹ nữ, em chẳng khác gì một ngọn cỏ nhỏ, ánh mắt anh ta cũng không có vấn đề, làm sao lại coi trọng em được chứ ? Không có khả năng đâu” Cô dùng sức khoát tay, còn nhớ lúc mới quen nhau, anh ta đã từng nói với cô rằng, anh không có hứng thú với người chưa trưởng thành.

“Diện mạo của em cũng được nha ! Cũng thanh tú đáng yêu, hơn nữa cá tính vui vẻ, tự nhiên lại thẳng thắn, người đàn ông nào đó thật tình mắt khi chọn em” Đoạn Hựu Lăng nhìn cô, dịu dàng nói ra suy nghĩ của mình.

“Chị Hựu Lăng, chị thật tốt, đáng tiếc không phải là đàn ông, nếu không nhất định em sẽ gả cho chị” Vương Hải Nhi nhìn về phía chị, đau khổ mà ra vẻ mua vui.

Đoạn Hựu Lăng nghe vậy nhin không được cười ra tiếng “Chị là nói thật, thật ra em rất có sức hấp dẫn, Hải Nhi, em không cần phải hạ thấp mình” Chị còn thật tâm nói với cô.

“Em không hạ thấp mình, chỉ là nghĩ như thế nào cũng cảm thấy Liễu Kiệt sẽ không xem trọng em mà thôi” Cũng không phải là kỳ tích trên trời rơi xuống.

Đột nhiên Vu Hàn trợn to hai mắt, trên mặt Đoạn Hựu Lăng cũng có chút kinh ngạc, hai người nhanh chóng liếc nhìn nhau một cái, sau đó cùng nhau nhìn về phía cô.

“Liễu Kiệt ?” Vu Hàn thử hỏi trước.

“Tên của anh ta đó” Cô uể oải đáp.

Vu Hàn cùng Đoạn Hựu Lăng lại liếc nhìn nhau một cái, sau đó người trước mở miệng “Hải Nhi, em cùng tổng giám đốc của mình có tình một đêm ?”

“Tổng giám đốc gì chứ ?” Về mặt cô mờ mịt hỏi.

“Liễu Kiệt không phải là tên của tổng giám đốc Anyana à ?” Vu Hàn phát hiện cô còn chưa biết rõ thân phận của anh ta.

Cô ngây ra như phỗng nhìn chị “Tổng...tài...?”

“Em không biết sao ?”

Wương Hải Nhi vẫn mang vẻ mặt nghi hoặc.

“Chờ một chút, chị nhớ trong quán có tạp chí viết về anh ta, còn có cả ảnh chụp nữa” Đoạn Hựu Lăng lập tức xoay người đi đến khu tạp chí trong quán, dựa vào trí nhớ lấy ra một tờ tạp chí, lại tìm được trang nội dung cần tìm, sau đó trở về lại quây ba.

“Em xem đi, có phải anh ta không ?” Chị cầm tờ báo có ảnh của anh ta ra trước mặt Vương Hải Nhi.

Mắt cô trợn to trừng bức ảnh và cái tên to đùng trên tạp chí, Vương Hải Nhi chỉ có thể há hốc mồm.

Liễu Kiệt là tổng giám đốc Anyana.

Anh thật sự là tổng giám đốc Anyana sao ?

Trời ạ ! Làm sao lại có chuyện khoa trương thái quá như vậy chứ ?! Cô đi làm trong công ty của người ta, mà ngay cả diện mạo và tên của ông chủ cũng không biết, trên đời này có ai hồ đồ hơn cô nữa không đây ?

Liễu Kiệt ?

Hào kiệt đánh cướp kết thúc nhanh lẹ...

Là ai đồng ý cho cô vào đây ?

Không có ai đồng ý hết nha, nơi đây không thể vào sao ?

Không được !

Người có quyền sử dụng hành lang này cũng thật biến thái, không biết anh ta suy nghĩ cái gì ?

Tôi chính là tổng giám đốc biến thái trong miệng cô.

Tôi đang cười anh thật to gan, cũng dám giả mạo tổng giám đốc, lời này mà truyền ra ngoài thì anh cần thận mất công việc đấy.

Anh đẹp trai, anh làm ở ngành nào ?

Phòng tổng giám đốc.

Oa ha ha...

Đường như cô còn nghe tiếng cười to khoái trá của mình lúc đó, đột nhiên Vương Hải Nhi ôm đầu che tai lại, xấu hổ ảo não than nhẹ ra tiếng. Cô thật sự là người hồ đồ ngu ngốc nhất a, rõ ràng là quá si ngốc ! Nhất định thời gian qua anh ta đã cười nhạo mình đến đau cả bụng lên rồi !

Cả người cô cứng đờ, sau đó mạnh mẽ ngẩng đầu lên, nghĩ đến một chuyện vô cùng có khả năng xảy ra. Không phải anh ta cảm thấy cô thực ngu ngốc, dễ trêu chọc, cho nên mới lấy chuyện kết hôn ra trêu đùa với cô chứ ? Sẽ là như vậy sao ? Nếu thật sự là như vậy thì anh ta thật là đồ khốn kiếp !

“Chị Hựu Lăng, tạp chí này cho em mượn, lần sau em mang đến trả cho chị” Cô vừa nhảy xuống khỏi ghế là lấy tiền trong túi ra trả tiền nước cho chị.

“Em phải đi sao ?” Đoạn Hựu Lăng kinh ngạc.

“Ấn” Cô gạt đầu rồi gửi tiền, sau đó cầm tạp chí vẫy vẫy tay với Vu Hàn và Hựu Lăng, nhanh chóng rời khỏi quán cà phê Hạnh Phúc.

Cô muốn đi tìm tên kia hỏi cho rõ ràng, muốn biết anh ta có toan tính gì ? Nếu anh ta dám bỡn cợt cô thì cô tuyệt đối không tha cho anh ta !

“Anh đang ở đâu ?”

Không nghĩ tới cái người thừa dịp anh đi toilet mà chuồn êm lại chủ động gọi điện thoại cho anh, càng không nghĩ tới câu đầu tiên cô nói là một câu như vậy, làm cho Liễu Kiệt hoài nghi đưa di động đến trước mắt nhìn một cái, xác định người gọi đến là cô mới yên tâm.

“Anh nghĩ những lời này là anh nói mới đúng” Anh đưa di động lên áp bên tai rồi chậm chạp nói “Em đang ở đâu ?”

“Tôi ở trong lòng anh”

Cô không nghĩ ngợi trả lời như vậy làm cho Liễu Kiệt sửng sốt một chút, sau lại nhin không được mà cong miệng cười. Xem ra cô nàng này đã khôi phục lại tính tình lạc quan như thường rồi.

“Rốt cuộc em đang ở đâu ?”

“Trên taxi” Rốt cuộc cô cũng nghiêm túc trả lời câu hỏi.

“Em ngồi taxi đi đâu đó ?”

“Đi tìm anh ! Nếu không tôi hỏi anh ở đâu làm chi hả ?”

Câu trả lời của cô nằm ngoài dự đoán của anh, làm cho anh không khỏi nhướn nhướn mi “Anh cứ nghĩ là em muốn trốn anh chứ không phải muốn tìm anh”

“Anh chưa từng nghe qua câu : trước khác nay khác sao ? Không cần nói chuyện vô nghĩa làm tổn tiền điện thoại của tôi, rốt cuộc anh có nói anh đang ở đâu không ?”

Giọng nói vội vàng lại xúc động của cô làm cho trong lòng Liễu Kiệt không khỏi suy đoán. Cô vội vã tìm anh là có chuyện gì nha ? Bất quá cô đi tìm anh còn tốt hơn đi trốn anh là được rồi. Cho nên anh nói anh đang về nhà, cô muốn tìm anh thì đến nhà anh, mà cô không hề có chút dị nghị, hỏi anh ở đâu xong liền cúp máy.

Rốt cuộc là cô có chuyện gì mà vội vã tìm anh vậy chứ ?

Chẳng lẽ cô đã nghĩ thông suốt, quyết định kết hôn với anh ?

Đột nhiên Liễu Kiệt cảm thấy cả người hưng phấn vui sướng, làm cho anh không chịu nổi.

Lập tức anh nhấn chân ga tăng tốc độ, phải về đến nhà bằng tốc độ nhanh nhất.

Đem xe vào ga ra của chung cư cao cấp, anh liền đi đến cửa chính chờ cô, mà Vương Hải Nhi đi taxi cũng chậm hơn anh mấy phút mà thôi.

Hai người cùng nhau đi vào thang máy, lên nhà của anh.

Vương Hải Nhi không quên chuyện quan trọng là quan tâm đến bệnh tình của con chó, cô đi đến ổ chó, ngồi xổm xuống bên cạnh giỏ con chó đang nằm rồi nhìn nó. Cô thấy nó vì có người đến mà ngẩng đầu cảnh giác, rốt cuộc cô cũng an tâm, bây giờ nên tìm anh ta tính toán sổ sách thôi.

Cô đứng dậy, xoay người đối mặt với anh.

“Hình như anh rất vui vẻ ?” Cô tức giận hỏi.

“Nhìn ra được sao ?” Trên mặt anh thể hiện rõ ràng như vậy sao ? Liễu Kiệt nhìn không được đưa tay sờ sờ mặt.

“Anh là đồ khốn kiếp” Đột nhiên Vương Hải Nhi rút tờ tạp chí từ trong túi xách ra quăng lên người anh.

Theo phản xạ anh đưa tay tiếp được quyển tạp chí cô ném tới, hoang mang hỏi cô “Em đang làm gì vậy ? Em điên rồi sao ?”

“Đùa giỡn tôi là anh vui vẻ lắm sao ?” Cô tức giận chất vấn, sau đó lại lấy túi xách đánh lên người anh.

Anh bình tĩnh bắt được túi xách, bỏ xuống rồi nhún mồm với cô “Anh đùa giỡn em khi nào ?”

“Vì sao không nói cho tôi biết anh là tổng giám đốc Anyana ?”

Những lời này làm cho anh bất ngờ khó hiểu lại thấy oan uổng không thôi, anh nào có không nói cho cô anh là tổng giám đốc Anyana nha ! Trên thực tế, ngay từ đầu anh đã nói cho cô biết, là chính cô không tin đấy chứ ?

“Anh nghĩ anh không chỉ nói cho em biết chuyện này hơn một lần, ngay tại hành lang chuyên dụng của tổng giám đốc ở công ty” Anh không chớp mắt nhìn cô chằm chằm “Hay chỉ có mình anh nằm mơ thôi ?”

“Anh không nằm mơ, nhưng anh cũng biết tôi không tin chuyện này, mà còn tưởng rằng anh nói đùa với tôi nữa” Cô nổi giận đùng đùng hét lên với anh.

“Cho nên ý của em là anh phải chịu trách nhiệm vì em không tin sao ?”

Vương Hải Nhi vô cùng khí thế nhe nheo mắt “Nhất định là anh đã cười nhạo tôi đúng không ?”

“Vì sao anh lại cười nhạo em chứ ?”

“Bởi vì tôi ngay cả tên ông chủ của công ty là gì, diện mạo thế nào cũng không biết, còn trước mặt ông chủ lớn phê bình này nọ, nói hươu nói vượn, nhất định là anh cảm thấy tôi thật ngu ngốc, thật buồn cười đúng không ?”

“Anh cảm thấy em thật đáng yêu” Trong mắt anh tràn đầy chân thành nói.

“Tôi mới không tin”

“Em có thể không tin, nhưng anh nói là thật”

Liễu Kiệt thâm tình nhìn cô, quyết định nhân cơ hội này nói hết rõ ràng với cô.

“Ngoại trừ thấy em đáng yêu, anh còn thích em hồn nhiên, thẳng thắn cùng nội tâm trong sáng của em. Lúc cùng em ở một chỗ, anh sẽ có cảm giác nhẹ nhàng thoải mái, thời gian luôn trôi qua rất nhanh, anh thích nhìn em khi em cười to, không thích em miễn cưỡng cười vui hay khóc lóc thương tâm, như vậy sẽ làm cho anh rất đau lòng” Anh nhìn thẳng cô, chậm rãi bày tỏ lòng mình với cô “Vương Hải Nhi, anh thích em”

Hai mắt cô tròn to nhìn anh, hoài nghi tại mình có xảy ra vấn đề, hay là đầu xảy ra vấn đề hay không, nếu không cô sẽ không nghe được một câu ly kỳ như vậy. Chính miệng Liễu Kiệt nói thích cô, anh ta nói anh ta thích cô nha ! Điều này sao có thể chứ ?

“Nhất định là anh nói đùa với tôi đúng không ? Hay là lỗ tai của tôi nghe nhầm ?” Cô tỏ vẻ chần chừ.

“Anh thích em, Hải Nhi” Anh thâm tình nhìn thẳng vào hai mắt cô, nói thêm lần nữa.

Vương Hải Nhi không tự chủ được hai má đỏ ửng, chân tay cô luống cuống, bối rối không biết nói gì mới tốt đây. Tại cô không xảy ra vấn đề, đầu cũng không, anh ta thật sự nói với cô như vậy.

Trái tim thẳng thắn đập mạnh, mà càng đập càng nhanh.

Cô làm sao vậy chứ ? Đây không phải là lần đầu có phái nam tỏ tình với cô, vì sao trước kia khi cô nghe câu này thì tim không đập nhanh, nhưng lần này thì có ? Chẳng lẽ cô cũng có cảm tình với anh, cũng không đơn thuần như mình nghĩ sao ?

Cô chỉ ngây ngốc nhìn anh, hoàn toàn không biết từ khi nào mình nảy sinh tình cảm nam nữ với anh ngoài tình bạn.

Cho nên, ngày đó cô mới không chút nào kháng cự cùng anh quan hệ thân mật sao ?

“Chẳng lẽ em không có gì muốn nói với anh sao ?” Cô im lặng làm cho Liễu Kiệt nhin không được lên tiếng hỏi.

“Anh từng nói với tôi anh không có hứng thú với người mới phát triển” Cô lên án trả lời lại cho anh.

“Nhìn cũng có đôi khi không quá chuẩn, nhưng sự thật chứng minh em còn rất nhỏ” Ánh mắt nóng cháy của anh xẹt qua trước ngực cô.

Cô đỏ mặt, không được tự nhiên nhúc nhích người một chút “Anh là tổng giám đốc”

Đem ánh mắt trở về trên mặt cô, anh ngả ngón nhướn mày “Em có ý gì ?”

“Thân phận chúng ta chênh lệch quá lớn”

“Tình yêu không phân biệt giàu nghèo sang hèn, chỉ cần có hai trái tim là đủ rồi”

“Thật xứng là người đa tình, chỉ nói những câu ngọt ngào” Cô không nhin được vạch ra tính xấu của anh.

“Anh chưa bao giờ nói lời ngọt ngào với ai, trên thực tế anh lạnh lùng vô tình ai cũng biết, ba mươi hai năm qua chỉ có em xem thường phong độ của anh, đi vào trong lòng anh, cướp trái tim của anh” Anh bước lại gần cô rồi ôm cô vào lòng.

Vương Hải Nhi khiếp sợ không thôi, không biết nên nói cái gì, cô không ngờ mình lại nghe được anh bộc bạch lòng mình như vậy.

“Cướp đi tim của anh ? Ý này có phải là bây giờ cô đã có được trái tim của anh ? Cô cảm thấy chuyện này giống như một giấc mơ.

“Anh biết tất cả đối với em quá mức đột ngột, cho nên anh sẽ không ép em chấp nhận mọi chuyện và đón nhận anh” Anh vén tóc của cô “Nhưng có chuyện này thì em phải biết...”

Anh tạm dừng làm cho cô không nhin được ngẩng đầu lên nhìn anh, cô thấy anh nhìn cô đầy yêu thương, hơn nữa trong ánh mắt là tình cảm của người con trai đối với một người con gái, làm cho cô không khỏi hồi hộp một chút.

“Một khi anh đã xác định đối tượng, nhưng chưa đạt được mục đích thì thói quen của anh là không thể bỏ qua” Anh tuyên bố với cô.

Mà cô còn chưa kịp phát biểu ý kiến thì anh đã cúi xuống hôn cô.

Nhất thời cô ngừng thở, thân thể vì lo lắng lại có chút không quen mà cứng ngắc, nhưng anh đã có cách của riêng anh, trong thời gian ngắn nhất hôn cô đến đầu óc choáng váng.

Dục vọng một khi đã được châm lên thì không có cách để ngừng lại.

Cho nên, hôn môi, bước đi, xé rách, cởi áo quần, rên rỉ, nữ chủ còn không biết đã xảy ra chuyện gì thì đã bị nam chủ anh sạch sẽ, nhưng lại không có ý muốn dừng lại, cho nên đem cô ra chiến đấu hiệp hai.

Tiếng rên rỉ làm cho người ta mặt đỏ tim đập từ trong phòng ngủ truyền ra, con chó nhỏ ngáp một cái, rồi rúc đầu vào trong chân, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Ngoài cửa sổ bầu trời xanh sáng ngời.

Thời tiết chiều hôm nay thật đẹp nha !

7. Chương 7

Chương 7 :

Có bạn trai là tổng giám đốc, hơn nữa bạn trai này còn che chở đầy đủ, quả thực sắp cung chiều cô đến tận trên trời, loại cảm giác hạnh phúc này đối với Vương Hải Nhi là chưa bao giờ có, cho nên vô tình làm cho cô trở nên xinh đẹp hơn, càng lúc càng thành thực hơn. Trong vòng một tháng ngắn ngủn, từ một người bề ngoài như một cô bé thay đổi thành một người phụ nữ tràn đầy sức sống thanh xuân, xinh đẹp động lòng người, hấp dẫn chú ý của người khác.

Hạnh phúc sung sướng làm cả người cô đều toả sáng, trừ phi có người đàn ông nào bị mù mới không nhìn thấy cô, cho nên lúc cô đi trên đường, sẽ có đàn ông lấy cớ đến bắt chuyện với cô. Đồng nghiệp nam ở trong công ty không chú ý đến cô nay cũng bắt đầu mời cô ăn cơm hay rủ cô đi du lịch, làm cho cô từ cô đơn tịch mịch trở nên bận rộn hẳn lên.

Bởi vì cô thích kết bạn, lại chậm tiêu với tình yêu, căn bản không biết ý đồ của đàn ông khi tiếp cận cô, một đám đàn ông ý không ở trong lời, nhưng Liễu Kiệt không ngu ngốc như cô nha !

Thứ nhất là phải tiêu diệt mục tiêu có sức uy hiếp nhất, Trương Lập Cơ, ông chủ kiêm luôn người pha chế rượu của pub 9 night.

“Hải Nhi, hôn anh đi”

“Anh bị gì a ? Ở đây nhiều người như vậy, đừng có bậy bạ” Quan trọng nhất là anh trai cô và anh Cơ đang nhìn bọn họ.

“Nhưng nếu em không hôn anh, thì hai cô gái kia không biết em là bạn gái của anh, cứ không ngừng mà liếc mắt đưa tình với anh, còn ngoắc ngoắc tay muốn anh đi qua bên kia với hai cô nữa”

“Làm sao ? Hai người phụ nữ đó đâu ?”

“Hai cô đứng gần tường phía bên tay trái em” Khi anh quay đầu nhìn lại thì bỗng nhiên hai cô mỹ nữ kia nở một nụ cười mê người, hai cô còn ghé sát đầu vào cười với nhau, trong đó có một cô hào phóng chủ động vẫy tay với anh, cũng tặng kèm cho anh một nụ hôn gió.

Nhìn thấy một màn hôn xa này, cô bạn gái rụt rè xấu hổ của anh bỗng nhiên đứng bật dậy, xoay người đối mặt với anh xong, liền ngồi lên trên đùi anh, tay ôm lấy cổ anh, đồng thời dang đôi môi mềm mại ngọt ngào lên vô cùng nhiệt tình hôn anh.

Trời ạ ! Hương vị của cô thật sự là quá ngọt, thế nào mà vừa thơm vừa ngọt như vậy chứ, khiến cho anh chạm vào là thành nghiện, làm thế nào mà dừng lại được chứ ?

Tận dưới đáy lòng Liễu Kiệt thở dài một hơi khi hôn cô, tuy rằng mục đích ban đầu muốn cô hôn anh là để thể hiện chủ quyền của anh cho Trương Lập Cơ biết, nhưng chờ cho anh giật mình tỉnh lại thì hai người đã hôn đến thở hồng hộc, quá hồn nhiên đến thiếu chút nữa quá đà phải diễn xuất một màn cấm trẻ em chưa đủ tuổi.

Tóm lại mặc kệ như thế nào, mục tiêu đầu tiên của anh đã bị tiêu diệt.

Mục tiêu uy hiếp thứ hai là đồng nghiệp nam của cô trong công ty, cái đám không biết trời cao đất rộng, dám can đảm mơ ước tổng giám đốc phu nhân tương lai !

Lúc trước cô gái nhỏ này nói hàng ngàn lý do từ chối khéo công khai tình cảm của hai người trong công ty, ví như cô không chịu được ánh mắt khác thường của người khác, không muốn trở thành kẻ địch của phái nữ trong công ty, không muốn có những lời đồn vô duyên vô cớ, thậm chí còn thích hẹn hò với anh ở hành lang bí mật, như vậy mới đủ kích thích, muốn anh đáp ứng yêu cầu nho nhỏ trên.

Vấn đề là yêu cầu nho nhỏ của cô là nho nhỏ ở chỗ nào chứ ? Không thể công khai thể hiện quyền sở hữu của anh, không thể ọi người biết Vương Hải Nhi là bạn gái của Liễu Kiệt, là bà xã tương lai, biết anh vĩnh viễn yêu thương cô đến khi bạc đầu.

Nhưng là anh không cự tuyệt được cô, chính xác mà nói là không cự tuyệt được cô ở trong lòng anh thủ thủ nhỏ nhẹ, làm nũng với anh, thậm chí còn chủ động câu dẫn anh, trêu chọc anh, không ngừng giở trò bức bách anh để cô đạt được mục đích riêng.

Cô hư hỏng thật rồi. Nhưng đây có thể trách ai đây ? Chính anh nhận lấy hậu quả xấu do anh gây ra thôi.

Tóm lại, sau khi không cẩn thận đáp ứng yêu cầu nho nhỏ của cô, anh từ một tổng giám đốc vĩ đại biến thành một người chồng nhu nhược, mỗi ngày canh giữ ở hành lang bí mật chờ cô đến yêu thương, đối với cấp dưới đám tơ tưởng cô thì chỉ biết cắn răng chịu đựng chứ không thể làm gì.

Bất quá tục ngữ có câu : trên có chính sách, dưới có đối sách.

Nếu trị không được đám sói háo sắc kia, thì anh sẽ trị tận gốc, trực tiếp điều cô đến bên cạnh anh, làm cho những người đó ngay cả cơ hội nhìn cô cũng không thể đi ?

“Thư ký Hoàng, lập tức đem lệnh điều động nhân sự này phát xuống dưới”

“Vâng, thưa tổng giám đốc”

Thư ký Hoàng cung kính tiếp nhận công văn thông báo, sau khi rời khỏi phòng tổng giám đốc mới cúi xuống nhìn nội dung trong thông báo, giấy trắng mực đen viết...

Lệnh điều động nhân sự, Vương Hải Nhi thăng chức điều đến phòng tổng giám đốc, làm chức vụ trợ lý đặc biệt của tổng giám đốc, có hiệu lực từ ngày hôm nay.

Mười phút sau, không, thời gian không đến mười phút, mệnh lệnh điều động nhân sự thành linh xảy ra này, đã làm khiếp sợ toàn bộ nhân viên trong Anyana, từ tổng giám đốc, đến phó tổng, cho đến người lao công, nhân viên làm ở nhà ăn, cùng những hội viên vừa vặn đến công ty giao lưu.

Mọi người đều đang hỏi, Vương Hải Nhi là ai ? Vì sao cô ấy có thể thăng chức lên làm ở phòng tổng giám đốc ? Vì sao có thể làm trợ lý đặc biệt của tổng giám đốc ? Nhưng lại có hiệu lực ngay khi có thông báo ?

“Linh...”

Di động đặt trên bàn rung lên, Liễu Kiệt mỉm cười tiếp điện thoại.

“Này ?”

“Anh đang làm cái quỷ gì ?” Cô nhỏ giọng tức giận nói.

“Làm cái quỷ gì là sao ?” Anh ra vẻ vô tội, trong giọng nói có chút khó hiểu.

“Chính là cái lệnh điều công tác kia” Cô nghiêng răng nghiêng lợi trả lời.

“À”

“À cái gì mà à ! Anh...” Đột nhiên cô không nói nữa, giống như bên cạnh đang có người, sau đó cô mới nói cực kỳ nhỏ “Đến hành lang bí mật” Sau đó tắt máy.

Liễu Kiệt mỉm cười rời khỏi chỗ ngồi, tâm trạng vui vẻ suýt tí nữa là huyết sáo.

Từ sau khi hai người ở chung một chỗ, ở công ty gặp mặt phải lén lút làm cho người ta khó chịu, nhưng từ nay về sau, anh muốn gặp cô là thấy cô, muốn ôm, muốn hôn, muốn làm chuyện gì cũng có thể, chỉ cần khóa cửa lại là được.

A ! Chỉ nghĩ đến thôi cũng hạnh phúc rồi, điều cô làm trợ lý bên người quả là ý kiến tuyệt vời, nhất cử lưỡng tiện, thật là bội phục suy nghĩ của mình a !

Mở cửa ngẫm bí mật trong văn phòng, anh đi vào hành lang hẹn hò của hai người, cô cũng đang đi vào từ một cánh cửa bí mật khác, ngay sau đó cô giống như một đầu tàu mất phanh lao nhanh về phía anh.

“Là anh cố ý đúng không ?” Cô tức giận nắm cổ áo anh.

“Cố ý cái gì ?”

“Cái lệnh điều công tác quý quái kia” Cô cảm giận bất bình trừng mắt với anh.

“Đúng” Anh không e dè thừa nhận.

Không ngờ anh lại không chút do dự thừa nhận tội lỗi của mình, lập tức Vương Hải Nhi nghi ngờ nheo nheo hai mắt.

“Anh muốn làm gì ?” Cô có chút phòng bị hỏi.

“Không có nha”

“Không có mới là lạ”

Trải qua mấy ngày ở chung, cô càng lúc càng biết tâm tư kín đáo của anh...không, có lẽ là tâm tư phức tạp của anh mới đúng, mặc kệ anh làm chuyện gì cũng đều theo suy nghĩ của anh, không giống như cô luôn thích ứng trong mọi hoàn cảnh, tùy vào đó mà tính.

Nói thật ra, cô không thích chuyện gì cũng phải dựa vào đàn ông, cảm giác giống như con rùa rụt đầu, nhưng đầu óc anh lại thông minh, có suy nghĩ rõ ràng, chỉ trong thời gian ngắn nhất đã đem suy nghĩ thành hành động, làm cho người ta phát hiện không ra, mà đợi đến khi cô biết mình trúng kế, thì không thể tức giận với anh, bởi vì tất cả những gì anh làm không những tốt cho cô, mà còn chính là yêu cô, quan tâm thái độ của cô, khiến cô muốn tức giận cũng không được.

Tóm lại, bây giờ cô đã có kinh nghiệm, chỉ cần trong lòng có nghi ngờ liền trực tiếp hỏi thẳng anh, miễn ỉn gây ngạc bị tính kế.

“Được rồi, là anh ghen” Liễu Kiệt thừa nhận.

“Ghen ?” Vương Hải Nhi nháy mắt mấy cái, vẻ mặt không hiểu nhìn anh “Anh ghen gì chứ ?”

Anh không trả lời câu hỏi của cô, ngược lại còn đột nhiên hỏi cô “Anh là ai ?”

“Anh là ai ? Anh là Liễu Kiệt nha ! Anh bị chứng mất trí nhớ à, ngay cả tên của mình cũng không nhớ ?” Cô cảm thấy kỳ quái trả lời anh, sau đó đưa tay sờ trán anh “Không phát sốt a”

“Em thật là...”

Liễu Kiệt dở khóc dở cười lấy tay cô trên trán anh xuống, nắm chặt ở trong tay, sau đó nói ra đáp án cho cô nghe.

“Anh là bạn trai em, tương lai là chồng em, lại là tổng giám đốc của công ty này”

“Chuyện đó em biết rồi, rốt cuộc anh muốn nói cái gì ?” Cô nhin không được nhíu mày.

Xem thái độ của cô là không biết gì rồi, khiến Liễu Kiệt nhin không được hít lấy một hơi thật dài.

“Anh muốn nói là, nếu anh là bạn trai em, tương lai còn là chồng của em, lại là ông chủ của công ty này, thì vì sao thời gian em ở cùng với anh không dài bằng mấy người kia, hơn nữa còn dài hơn anh gấp năm lần ? Cho nên anh ghen”

Vương Hải Nhi cứng họng nhìn anh một lúc lâu, sau đó mới nghi ngờ hỏi anh “Rốt cuộc anh đang nói cái gì ? Người kia là người nào ?”

“Hải Nhi” Anh thâm tình nhìn cô không chớp mắt.

“Sao vậy ?”

“Em thật sự là một người rất ngu ngốc”

“Này...” Cô đánh anh một cái tổ vẽ kháng nghị.

“Nhưng là anh lại yêu điệu bộ ngơ ngác, ngu ngốc, chậm tiêu của em” Miệng anh bất giác nhếch lên, rồi ôm cô vào lòng, cúi đầu xuống hôn cô.

Vương Hải Nhi ngu ngơ, khó hiểu bị mắng, rồi bị hôn. Rốt cuộc anh đang làm cái quỷ gì nha !?

Cô giấy dựa đẩy anh ra, khi thấy anh vẫn không có ý định dừng hôn cô, cô liền đưa tay lên che miệng anh lại.

“Anh có muốn giải thích với em về cái lệnh nhân sự kia không ?” Cô trở lại chuyện chính, muốn nghe anh giải thích rõ ràng.

Trước tiên anh hôn lòng bàn tay cô một chút, sau đó mới cầm tay cô gỡ ra khỏi miệng anh, rồi nắm tay cô đi đến sofa ngồi xuống, sofa này là anh mới đặt thêm ở đây.

“Ở ngành nghiên cứu phát triển có một số người chưa kết hôn muốn theo đuổi em, chẳng lẽ em không phát hiện ra sao ?” Sau khi hai người ngồi xuống thì Liễu Kiệt một bộ sở hữu của riêng mình cứ ôm chặt eo nhỏ của cô.

Nháy mắt hai mắt Vương Hải Nhi tròn to lên, vẻ mặt ngu ngơ, kinh ngạc “Cái gì ? Cái gì ?”

Khoé miệng Liễu Kiệt chứa ý cười, nhin không được nghiêng người xuống hôn cô một cái.

“Em không phát hiện ra ?” Giọng điệu anh ra vẻ khẳng định, cho nên khi này anh mới nói anh yêu điệu bộ ngơ ngác, ngu ngốc, chậm tiêu của cô ! Vậy nên tuy rằng cô vừa thấy trai đẹp là hai mắt sáng lên, có thể nhìn không chớp mắt, hồn nhiên vô tư, giống như là người siêu cấp háo sắc, nhưng độ cảm ứng của cô đối với những người theo đuổi cô lại chậm chạp vô cùng, điều đó khiến anh yên tâm vô cùng.

“Bọn họ...những người đó...không phải là anh hiểu lầm gì rồi chứ ? Những người đó không xem em là một người một phụ nữ đâu, bọn họ chỉ xem em như em gái, thậm chí là em trai thôi” Vương Hải Nhi vội vàng lắc đầu, căn bản không thể tưởng tượng được như lời anh nói.

“Trước khác nay khác, em không thấy thời gian này em trở nên vô cùng hấp dẫn sao ? Có dáng vẻ của một người phụ nữ sao ? Cả người như toả sáng lên sao ?”

Những lời anh nói làm cho cô không khỏi buồn cười.

“Gì mà cả người lại toả sáng ! Em cũng không phải là đom đóm nha !” Cô cười cười trừng anh một cái.

Liễu Kiệt dịu dàng ôm cô vào lòng, dựa má vào mái tóc mềm của cô “Đến làm trợ lý cho anh được không ? Để anh một giây một phút đều nhìn thấy em, nếu không anh sẽ tương tư chết mất”

“Anh lại nói quá lên rồi !” Cô cười nói.

“Không ngờ em lại làm cho anh miên man suy nghĩ, sau đó u buồn thành tật”

Cô lại cười to ra tiếng lần nữa. Thật là nằm mơ cũng không nghĩ đến lúc trước anh lạnh lùng vô tình, nay lại dịu dàng thâm tình như vậy, thật sự làm cho người ta không quen, nhưng lại làm cho cô thích nha !

“Được không Hải Nhi ?” Anh ngẩng đầu lên dịu dàng nhìn cô đầy khẩn cầu.

Cô hoàn toàn không thể từ chối mỗi khi anh như vậy.

“Được rồi !”

=”=

Có giọng nói làm ồn đến giấc ngủ của Vương Hải Nhi, theo bản năng làm cho cô giật mình, sau đó lại làm như không có gì yên ổn chìm vào giấc ngủ.

“...Nhỏ giọng một chút”

“...Có vấn đề sao ?”

Cứ nghĩ sẽ loại trừ được âm thanh ồn ào kia, nhưng ngược lại âm thanh kia lại càng rõ ràng hơn, Vương Hải Nhi nghe được có người nói chuyện gần đây.

“Cậu cũng hiểu được cô ấy ngủ trên sofa sẽ không thoải mái đúng không ?” Liễu Kiệt có vẻ bất mãn nói “Cho nên vừa rồi tôi đang suy nghĩ có nên sửa lại văn phòng một chút, ngăn ra thêm một phòng làm phòng ngủ cho cô ấy đến ngủ”

Phòng ngủ ? Anh có biết anh đang nói gì không ? Cô chỉ là một trợ lý nho nhỏ thôi nha ! Làm sao anh lại nói với tổng giám đốc như vậy, anh điên rồi sao ? Vương Hải Nhi gạt lực đè xuống xúc động muốn lao ra ngoài mà hét lên.

“Tôi không phải muốn hỏi cậu chuyện này”

“Không phải, vậy cậu muốn hỏi chuyện gì ?”

Tựa hồ cô có thể nghe được vị tổng giám đốc kia đang thở dài “Vì sao trợ lý đặc biệt của cậu trong thời gian đi làm lại ngủ ở đây ?”

“Bởi vì tối hôm qua cô ấy ngủ không nhiều lắm, tôi hại cô ấy mệt muốn chết rồi”

Mệt...mệt muốn chết rồi ? Liễu Kiệt khốn kiếp, anh đang nói cái gì vậy chứ ! Làm sao anh có thể nói loại chuyện này với tổng giám đốc chứ, rõ ràng anh đã đồng ý không cho ai biết quan hệ của hai người rồi mà, đồ khốn kiếp !

“Cho nên, lời đồn gần đây trong công ty là thật ?” Sau khi im lặng trong thời gian ngắn ngủi, tổng giám đốc mới tiếp tục tra hỏi.

“Đồn đãi chuyện gì ?”

“Chính là chuyện cậu và cô ấy ở chung với nhau”

Cô không biết, cô không biết ! Ngu ngơ bị điều khỏi ngành nghiên cứu phát triển lên làm trợ lý đặc biệt, nhất định là chọc ọi người nhiều chuyện rồi, hình tượng tốt đẹp cô xây dựng bấy lâu nay hỏng rồi, xong đời rồi !

“Cậu nhún nhún vai là có ý gì ?” Tổng giám đốc lại hỏi.

“Tôi đã đồng ý với cô ấy không được nói ra” Liễu Kiệt giả bộ bất đắc dĩ trả lời.

Vì sao anh lại trả lời như vậy chứ ? Câu trả lời như vậy căn bản là giấu đầu lòi đuôi thôi ! Tên khốn kiếp đáng giận ! Vương Hải Nhi nhin không được nghiêng rằng nghiêng lợi.

“Đáp án vậy quá rõ ràng rồi còn gì” Tiếp theo tổng giám đốc nói “Bất quá tôi nghĩ cậu vẫn có nguyên tắc của mình : Con thỏ không ăn cỏ gần hang”

“Tôi không phải thỏ, mà cô ấy cũng không phải là cỏ”

“Cậu hiểu ý của tôi, cậu tuyệt đối không muốn cùng nhân viên nữ trong công ty mà làm bữa chuyện này gây bất hoà”

“Tôi không làm bữa”

“Vậy cậu và cô ấy là xảy ra chuyện gì ? Chẳng lẽ cậu muốn nói với tôi, cậu có tình cảm thật sự với cô ấy ?”

“Nếu tôi nói đúng như vậy thì sao ?”

“Vì một cây nhỏ mà buông tha cho cả khu rừng rậm, căn bản không phải tác phong của công tử đa tình Liễu Kiệt, cậu đừng có đùa tôi”

“Tôi yêu cô ấy, chúng tôi sẽ kết hôn” Liễu Kiệt cực kỳ kiên định ước hẹn.

Vương Hải Nhi nằm trên sofa giả vờ ngủ bị câu nói của anh làm cho cảm động rồi tỉnh rồi ngủ.

Anh nói anh yêu cô nha ! Liễu Kiệt nói anh yêu cô nha ! Nhưng lại thừa nhận với người khác mà không phải cô a. Nói với cô chính là lời ngon tiếng ngọt, nhưng nói với người khác là sự thật a. Anh nói anh yêu cô nha ! Ô ô ~ Cô rất cảm động nha !

“Cho nên cậu nói là thật à ?”

“Tôi sẽ lấy chuyện này ra mà đùa được sao ?”

“Cậu đã thật lòng với cô ấy rồi thì sao không công khai quan hệ của hai người ? Cậu có biết trong công ty có một số người nói cô ấy thế nào không ?”

“Nói thế nào ?”

“Nói cô ấy dùng thân thể để được lên chức”

“Cậu nói cái gì ?” Bất ngờ Liễu Kiệt tức giận hét lên, giọng hét thật lớn làm cho Vương Hải Nhi giả vờ ngủ cảm thấy có chút không hợp lý.

“Vừa rồi có sét đánh phải không a ?” Cô mở mắt, chậm rãi ngồi dậy, tiếng nói mơ hồ ngái ngủ hỏi.

“Bọn anh nói chuyện làm ồn đến em sao ? Thật xin lỗi” Tổng giám đốc quay đầu mỉm cười với cô.

“Tử Khâm, lập tức tìm những người nói ra câu nói kia đuổi việc hết đi !” Liễu Kiệt tức giận đến nổi ra mệnh lệnh mà không để ý đến cô.

“Cậu đang nói đùa à Liễu Kiệt ?” Về mặt tổng giám đốc không tán thành.

“Tôi...”

“Đúng, là anh ấy nói đùa đấy, tổng giám đốc, anh đừng để ý đến anh ấy” Vương Hải Nhi nhanh nói chen vào, nếu giả bộ mơ hồ mà không dời đi sự chú ý của anh thì đành phải tham gia vào thôi.

“Em có biết bọn anh đang nói gì không ? Hải Nhi em không cần phải xen vào” Nói xong anh quay đầu nhìn tổng giám đốc “Tử Khâm...”

“Tổng giám đốc, thật ngại quá, tôi có thể nói chuyện riêng với tổng giám đốc một chút được không ?” Vương Hải Nhi không để ý đến tồn tại của anh, nói thẳng với tổng giám đốc luôn.

“Đương nhiên có thể” Tổng giám đốc không chút do dự mỉm cười gật đầu với cô, nói xong liền rời đi.

Không ngờ anh ta cứ như vậy bỏ đi, làm cho Liễu Kiệt không khỏi sốt ruột nhìn hướng anh ta đi mà hét lên “Này, Tử Khâm, vừa rồi tôi nói cậu đã nghe được, đi tìm những người đó đuổi hết đi, đây là mệnh lệnh, mệnh lệnh của tổng giám đốc !”

Cửa phòng tổng giám đốc đóng lại, lời nói của anh như gió thoảng bị cửa chặn mất.

“Sao anh lại tức giận như vậy ?” Vương Hải Nhi đến bên cạnh anh, tay chạm vào khuôn mặt lạnh lùng của anh.

Liễu Kiệt tức giận ngẩng đầu trừng cô trong chốc lát, sau đó mới phun ra một hơi, rồi ôm cô ngồi lên đùi, mặt mày nhăn nhúm hỏi cô “Em không biết anh cùng Tử Khâm nói chuyện gì, vì sao lại xen vào ?”

“Ai nói em không biết ?” Cô đưa tay xoa xoa mày đang nhăn lại của anh.

“Em đã tỉnh lâu rồi ?” Nếp nhăn giữa hai mày mới được cô xoa cho giãn ra thì nay lại đến ánh mắt gian tà của anh áp bức.

“Đúng” Cô chống lại ánh mắt của anh, hào phóng gật đầu thừa nhận.

“Bị người ta nói như vậy còn không khó chịu, em lại cười được là thế nào ?” Liễu Kiệt tỏ vẻ hờn giận.

Anh tức muốn chết đây rồi, thế mà ngược lại người kia một chút tức giận cũng không có là sao ?

Ngày đó cô nói vì ngăn chặn lời đồn giữa hai người mà không công khai quan hệ ? Vì sao bây giờ lời đồn bậy bạ tùm tùm thì cô lại cười vẻ vang sáng lạng như vậy ? Có đôi khi anh không hiểu cái đầu của cô gái nhỏ nhắn này suy nghĩ cái gì nữa !

“Vì sao lại cười không nổi chứ ?” Vương Hải Nhi cười meo meo nhìn anh tức giận.

“Em không sao đấy chứ ? Có phải ngủ nhiều quá bị mụ mị rồi không ?” Liễu Kiệt lo lắng xoa xoa xái trán của cô, sau đó lại đi rờ khuôn mặt của cô.

“Em không sao !” Cô cười cười kéo tay anh ra, sau đó đột nhiên dịu dàng nép trong ngực anh, trêu đùa hàng cúc trên áo sơ mi của anh rồi nói “Liễu Kiệt, anh có thể nói lại lời vừa rồi anh nói với tổng giám đốc nói lại cho em nghe được không ?” Cô nhỏ nhẹ yêu cầu.

“Mới vừa rồi à ? Câu nào chứ ?” Liễu Kiệt ngu ngu hỏi.

“Chính là câu anh thật lòng nói ấy” Vương Hải Nhi xấu hổ nhắc lại.

“Anh nói gì đâu ?” Anh cúi đầu xuống, vẻ mặt mờ mịt nhìn cô.

Wương Hải Nhi mắt hạnh tròn tròn, khó có thể tin nhìn anh.

“Anh quên ? Anh nói anh yêu em nha ! Còn nói hai người chúng ta sẽ kết hôn, làm sao anh có thể quên mất chứ !” Cô hơi kích động nắm áo khoác của anh kháng nghị.

“Anh có nói như vậy sao ?”

“Anh có”

“Phải không ?”

“Phải !”

“Ồ !”

“Ồ cái gì ? Anh nói anh yêu em, còn nói chúng ta sẽ kết hôn, không cho phép anh không thừa nhận, có nghe hay không ?” Cô túm lấy cổ áo anh, vẻ mặt hung hãn cảnh cáo anh.

Liễu Kiệt nhìn thẳng cô, nhìn nhìn rồi đột nhiên nở nụ cười, hơn nữa càng cười càng lớn tiếng.

“Anh...anh đang cười cái gì ?” Cô trừng anh hỏi.

“Em rất quan tâm đến những lời này ? Thì ra em rất muốn gả cho anh” Liễu Kiệt nhếch miệng cười với cô.

Wương Hải Nhi nghe vậy, vừa thẹn lại vừa quẫn nên mặt đỏ cả lên “Anh...anh xấu xa !”

“Thật là xấu xa sao Hải Nhi ?” Anh dựa vào trán cô, thâm tình nhìn cô chăm chăm, trong lời nói rất dịu dàng.

“Anh...” Cô xấu hổ trừng mắt với anh.

“Anh yêu em” Đột nhiên anh hôn cô một chút, sau đó lại một chút, lại một chút “Còn em thì sao ? Em có yêu anh không ?”

Mặt cô đỏ bừng, mềm mại trừng anh.

“Hải Nhi ?”

“Anh biết rõ còn hỏi”

“Nhưng anh muốn nghe chính miệng em nói”

Cô trừng anh, anh lại dịu dàng ngó nhìn cô, mỉm cười đầy ẩn tình với cô, kiên nhẫn chờ đợi đáp án. Cô hoàn toàn không có biện pháp từ chối, chỉ có thể mở miệng nói ra như mong muốn của anh, vừa thẹn thùng vừa yêu kiều nhỏ nhẹ nói ra câu mà anh muốn nghe nhất.

“Em cũng yêu anh”

8. Chương 8

Chương 8 :

Thứ nhất là để cho anh đuổi việc những người nói bậy bạ kia.

Thứ hai là để cho anh công khai mối quan hệ này.

Liễu Kiệt cho cô quyền quyết định, nhưng lựa chọn một trong hai làm cho cô không có con đường sống, bởi vì cô không thể để cho anh đuổi việc những người kia được ! Anh thật là gian trá !

Bất quá anh nói cũng không sai, lời đồn đã truyền đến thành như vậy, hơn nữa lại lén lút gặp nhau nên lời đồn càng lúc càng ghê gớm hơn, không bằng công khai mọi chuyện để cho những người nhiều chuyện kia cảm miệng đi.

Cho nên cô lựa chọn cái thứ hai, lập tức anh không e dè ở trong công ty nắm tay cô, ôm eo cô, đột nhiên được như vậy thì tâm huyết dâng trào, đôi lúc được ăn cô, còn có thể công khai hẹn hò với cô sau khi tan ca, thật là kiêu ngạo quá đi.

“Anh không sợ sao ?” Vương Hải Nhi nhìn anh, hoài nghi hỏi.

“Sợ cái gì ?” Liễu Kiệt đang lái xe thì quay đầu nhìn cô một cái.

“Sợ công ty lật đổ”

“Đây là ý gì ?” Liễu Kiệt sửng sốt một hồi, dở khóc dở cười đáp lại.

“Anh làm tổng giám đốc mà còn tan việc sớm hơn cả nhân viên, một chút khái niệm gương mẫu cũng không có, chính là thượng bất chính, hạ tắc loạn, em xem tiền đồ công ty không ai gánh vác lo lắng thôi” Cô tỏ vẻ đắc ý rung đùi.

“Là ai nói lâu rồi không được đi xem phim, đột nhiên bây giờ muốn đi xem phim hả ?” Anh vừa bực mình vừa buồn cười liếc trắng cô một cái. Cô lại dám nói tiền đồ công ty không ai gánh vác lo lắng !?

“Nói tới nói lui, em lại không nói anh nghỉ việc đi xem phim với em” Cô nghịch ngợm câu môi phản bác.

“Em thật là, được tiện nghi rồi còn khoe mẽ” Khi chờ đèn xanh đèn đỏ, tay Liễu Kiệt với qua kéo cô qua hôn trừng phạt cô một cái, hôn đến khi cô thở hồng hộc thiếu chút nữa là không thở nổi mới thôi “Xem em về sau còn dám nữa không ?”

“Xe ở sau đã nhấn còi rồi, anh còn không nhanh lái xe đi !” Vương Hải Nhi dùng sức hít thở, vẻ mặt đỏ bừng kiêu diễm trừng anh một cái. Anh thật là rất xằng bậy ! Cũng không nhìn đây là đâu, rất chi là dọa người nha !

“Người ta chỉ hâm mộ thôi” Liễu Kiệt nhìn vào người trong xe sau qua gương chiếu hậu, rồi nhếch miệng mỉm cười nói với cô, sau đó anh lập tức lấy tay chỉ cảnh cáo người kia.

Thấy động tác ngây thơ của anh, Vương Hải Nhi hoàn toàn không còn lời nào để nói. Đôi khi cô sẽ có cảm giác, dường như anh trải qua một cuộc sống hết sức nghiêm túc, rất nhiều áp lực, cho nên sau khi anh gặp cô, rồi cùng cô quan hệ yêu đương, anh lấy cái cớ là tuổi cô còn trẻ, ngoài miệng nói là đi chơi cùng cô, nhưng trên thực tế là phóng túng áp lực của mình mà thời tuổi trẻ lông bông chưa được hưởng qua.

Bất quá, mặc kệ anh thành công trong sự nghiệp, hoặc là có nét ngây thơ đi chăng nữa thì tất cả cô đều yêu, đều thích.

Lúc này di động trong túi vang lên, cô liền lấy ra nhìn xem, trên màn hình hiện lên tên của mẹ.

“Này ?” Tâm trạng rất tốt, ngay cả nói uy cũng mang theo ý cười.

“Con gái, con mấy giờ thì hết giờ làm ?”

“Sáu giờ” Cô trả lời theo phản xạ, nhưng một giây sau thì cô ngây dại “Mẹ, mẹ muốn hỏi con mấy giờ tan ca để làm chi ?”

“Sáu giờ mẹ chờ con dưới lầu công ty”

“Cái gì ?!” Cô kinh ngạc kêu to “Chờ con ở dưới lầu công ty là thế nào ? Mẹ, không phải mẹ đang ở miền Nam sao ?”

“Mẹ ra Đài Bắc lúc trưa”

“Cái gì ?! Mẹ đã ở Đài Bắc ?” Theo bản năng Vương Hải Nhi nhảy dựng lên “Vì sao mẹ không nói cho con chuyện mẹ muốn đến Đài Bắc ?”

“Để cho con lấy một đồng cơ này cơ nợ trốn ba mẹ sao ?” Hiểu con gái không bằng mẹ.

“Ba mẹ ? Ba cũng đến đây ?” Trời ạ ! Một người đã gian nan lắm rồi, còn đến cả hai người ? Cô muốn xỉu !

“Đương nhiên, con cho là ba có thể yên tâm để ẹ một mình lên Đài Bắc sao ? Mẹ nói cho con nghe, mặc dù còn ba mươi phút nữa mới hết giờ làm việc, nhưng là để phòng ngừa vạn nhất, ba mẹ đã đứng dưới lầu chờ con rồi, cho nên tốt nhất con nên ngoan ngoãn đi, đừng có mơ mà chạy trốn”

Ở dưới lầu công ty ? “Hiện tại mẹ em đang ở công ty”

“Em đừng mong mà lừa anh”

“Em nói thật mà” Cô lớn tiếng trả lời.

Đầu điện thoại bên kia đột nhiên im lặng, sau đó tiếng nói thông thả hoài nghi của Vương mẹ mới vang lên “Con gái, không phải từ đầu đến cuối con lừa mẹ đấy chứ, thật ra con không trúng tuyển vào Anyana, không đi làm ở đây đúng không ?”

“Con không lừa mẹ” Giọng nói của cô kiên định, nhưng trong lòng lại tràn ngập cảm giác vô lực.

“Được, chỉ cần mẹ vẫn đứng ở đại sảnh công ty, thì nhất định phải đợi con đi ra” Cái này bà mới yên tâm.

Thật sự cô muốn té xỉu “Mẹ, bây giờ con không ở trong công ty, mẹ đừng náo loạn nữa được không ? Buổi tối mẹ muốn ở lại Đài Bắc à ? Mẹ muốn nghỉ ngơi ở đâu ? Ngủ ở khách sạn hả mẹ ? Mẹ ở phòng mấy ?”

“Nói phòng khách sạn cho con hả, con sẽ tìm đến ba mẹ sao ? Không có khả năng, mẹ ở đây chờ con hết giờ làm có vẻ an toàn hơn”

“Mẹ...” Cô khóc không ra nước mắt kêu lên.

“Hai bác tới Đài Bắc làm gì ?” Liễu Kiệt ở một bên đột nhiên mở miệng hỏi. Điện thoại của cô lúc nói chuyện âm vọng ra rất lớn, cho nên khi hai mẹ con cô nói chuyện, đại khái là anh đều nghe được hết.

“Mẹ, ba mẹ tới Đài Bắc làm gì ?” Vương Hải Nhi hít sâu một hơi, miễn cưỡng đè nén cảm xúc không khống chế được, mở miệng hỏi thêm lần nữa.

“Đến dẫn con đi xem mắt”

“Mẹ nói cái gì ?” Áp lực mới đè xuống nay lại bùng nổ, cô kêu lên, hai mắt mở to, vẻ mặt khó có thể tin, tay nắm chặt di động, sau một lúc lâu mới dịu dàng dụ dỗ mẹ “Mẹ, vừa rồi mẹ nói cái gì ? Lặp lại một lần nữa đi mẹ, một lần này nữa thôi”

“Con gái, ba mẹ tới đưa con đi xem mắt, đối tượng là con trai của bạn ba, bộ dạng cao ráo đẹp trai, sự nghiệp thành công, là đối tượng tốt rất hiếm có, nhất định con sẽ thích cậu ta, khó nhất là, cậu ta cũng là cao thủ taekwondo, ba con rất vừa lòng với cậu ta, nhất định con phải dùng sức nắm chặt cơ hội tốt này nghe không”

“Ba hài lòng anh ta ? Vậy mẹ nói ba gả cho anh ta đi” Vương Hải Nhi nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Cái con bé này nói bậy bạ gì đó !”

“Vốn liền...” Cô giận không thể kiềm chế được hét lên với di động, chưa nói xong thì điện thoại đã bị Liễu Kiệt cướp mất.

“Bác gái khỏe, cháu là Liễu Kiệt, là bạn trai của Hải Nhi” Anh đem xe dừng lại xong, bắt đầu bình tĩnh giới thiệu bản thân mình.

“Bạn trai ? Con gái tôi không có bạn trai”

Đột nhiên cả người Liễu Kiệt cứng ngắc...

“Có lẽ Hải Nhi bận việc quá nên đã quên nói chuyện này với bác” Anh nhẹ giọng giải thích “Nhưng không sao cả, nếu bác gái và bác trai đã lên Đài Bắc thì buổi tối chúng ta cùng nhau ăn một bữa cơm, xem như là gặp mặt được không bác ? Cháu cũng đang sắp xếp thời gian để đến chào hỏi hai bác”

“Cậu nói con gái tôi nghe điện thoại đi”

“Bác chờ ạ” Liễu Kiệt đưa di động trả lại cho Vương Hải Nhi.

“Này ?” Cô hoàn toàn sợ hãi, đã mất đi khí thế lúc trước.

“Con gái, cậu ta là ai ? Cậu ta đúng là bạn trai con sao ? Con không cần tùy tiện tìm một người qua đường Giáp đến hù mẹ, nếu không mẹ sẽ nói ba con đánh gãy tay chân cái người qua đường Giáp kia”

Như vậy người qua đường Giáp cũng quá vô tội đi ?

Thân là con gái duy nhất của ba mẹ, nên Vương Hải Nhi rất hiểu biết cá tính và tính tình của ba mẹ. Tuy ba ba là trụ cột đứng đầu trong nhà, nhưng căn cứ vào nguyên tắc yêu vợ, thì phần lớn vợ nói gì thì ba ba nghe nấy, chỉ khi tính tình bướng bỉnh quật cường phát tác thì mười cái xe lớn đều không thể làm ba nhúc nhích.

Về phần mẹ, mặc dù mẹ hay lải nhải, luôn tùy hứng làm theo ý mình...hai điểm này là do ba cưng chiều quá mà ra...nhưng chỉ cần nắm được nhược điểm thì muốn thay đổi ý tưởng của mẹ còn dễ dàng gấp trăm lần so với ba ba.

“Mẹ, mẹ chưa từng nghe qua tên Liễu Kiệt sao ? Anh ấy là cha đẻ của sản phẩm Anyana, cũng là tổng giám đốc của công ty Anyana, không phải là người qua đường Giáp như mẹ nói a !” Cô cố ý nói ra Anyana hai lần, cũng không tin xuất ra chiêu bài này mà mẹ lại không chú ý.

“Anyana ?” Quả nhiên, ở đầu điện thoại bên kia bà sợ hãi kêu lên “Hải Nhi, vừa rồi con nói cái gì ? Ai là cha đẻ của Anyana, ai là tổng giám đốc Anyana ?”

“Liễu Kiệt nha”

“Ai là Liễu Kiệt ?”

“Chính là bạn trai con, không phải anh ấy vừa giới thiệu với mẹ rồi à ?”

“Con, ý của con là nói, nói...” Vương mẹ kích động lắp bắp “Bạn trai của con là tổng giám đốc Anyana, ông chủ của con, bộ dạng đẹp trai cao ráo, thông minh, có tiền, lại là tổng giám đốc độc thân hoàng kim...không, người đàn ông độc thân kim cương chứ ?”

Giọng nói cao vút của bà xuyên qua điện thoại, làm cho Liễu Kiệt nghe rõ ràng rành mạch, anh nhúm mày nhìn Vương Hải Nhi, vẻ mặt như muốn nói : nghe thấy chưa, anh là đàn ông độc thân kim cương đấy, làm cho cô buồn cười đánh nhẹ anh một cái.

“Mẹ, làm sao mẹ biết bộ dạng anh ấy cao ráo đẹp trai ? Đàn ông thành công trong sự nghiệp đều là các bác bốn mươi, năm mươi cả, còn có bụng bia, tóc trên trán thưa vài sợi, có lẽ đây mới là diện mạo thật của anh ấy” Cô cố ý chê bai anh.

“Con gái a, tuy rằng mẹ ở miền Nam, nhưng cũng không phải là người lạc hậu, làm như mẹ không xem tin tức, tạp chí không bằng ? Mẹ đã xem ảnh chụp cậu ta trên báo, bộ dạng cậu ta rất tuấn tú, nhưng lại thật trẻ tuổi, hình như năm nay mới ba mươi hai tuổi mà thôi. Cậu ta thật là bạn trai con à ? Con thật sự kết giao cùng cậu ta sao ? Không lừa mẹ đấy chứ ?”

“Người lạc hậu sao ?” Liễu Kiệt nghe vậy cười như không cười nhìn cô, vì lúc trước cô không nhận ra anh.

“Con gái, cậu ta còn ở bên con không ? Đưa điện thoại ẹ nói chuyện với cậu ta một chút” Nghe giọng nói của anh vang lên, bà nhanh yêu cầu với cô.

Vương Hải Nhi hung hăng trừng anh một cái, lại đánh anh một cái vào ngực, mới đưa di động cho anh “Mẹ em muốn nói chuyện với anh”

“Bác gái, cháu là Liễu Kiệt”

“Liều tiên sinh sao ?”

“Bác gái có thể gọi tên của cháu cũng được, không sao hết”

“Được, bác sẽ không khách khí nữa, Liễu Kiệt, vừa rồi cháu mời hai bác ăn cơm giờ còn tính nữa không ?”

“Thưa bác, đương nhiên vẫn còn ạ. Cháu chỉ không biết hai bác có vui khi cháu đón tiếp không thôi ?”

“Đương nhiên là được, nhưng tối hôm nay chúng ta đã có một bữa cơm rồi”

“Thế ạ ? Cũng không sao cả, lần khác cũng được mà bác”

“Liều Kiệt”

“Vâng, bác gái”

“Bác không muốn nói dối cậu, thật ra bữa cơm tối này là thay Hải Nhi giới thiệu đối tượng xem mắt”

Liều Kiệt nhú mày trầm mặc không nói, giờ phút này anh không biết mình nên nói cái gì.

“Tuy rằng làm như vậy thì có chút băn khoăn với người ta, nhưng tối nay cậu có thể đi cùng Hải Nhi đến đó không, để cho người ta biết hai người đang kết giao ?” Đầu điện thoại bên kia vang lên giọng nói do dự của Vương mẹ.

“Được ạ” Anh không chút do dự lập tức trả lời, sau đó kiên định mở miệng “Cảm ơn bác gái, cháu sẽ đi cùng Hải Nhi đến đó”

Hải Nhi là của anh, ai cũng đừng mơ tưởng một bước đến gần cô !

“Tại sao anh lại đồng ý ?” Sau khi cúp điện thoại, Vương Hải Nhi liền nhú mày nhìn Liễu Kiệt.

“Em chỉ muốn đi một mình ?”

Cô gật đầu.

“Chẳng lẽ em muốn xem mắt ?”

Cô liếc anh một cái “Căn bản là em không muốn đi”

“Em không để ý đến ba mẹ em sao ? Nghe giọng nói khí thế của mẹ em, thì nhất định bà sẽ ôm cây đợi thỏ ở dưới tầng một, đến khi đón được em mới thôi” Liễu Kiệt nghiêng đầu nhìn cô một cái.

“Em không có trong công ty, bà không đợi được sẽ tự động rời đi thôi”

“Em chắc chắn chứ ?”

Không, cô không chắc chắn chút nào cả.

Trên thực tế cô lo lắng nếu hôm nay ba mẹ không đón được cô, thì ngày mai sẽ tái diễn trò cũ, mà còn phô trương hơn nữa, có thể sẽ đi vào công ty tìm cô luôn ấy. Bà là khách hàng trung thành yêu mến sản phẩm Anyana, khẳng định bà sẽ không bỏ qua cơ hội tìm hiểu tình hình thực tế của công ty, hơn nữa bà còn biết chuyện con gái bà đang kết giao cùng tổng giám đốc Anyana....

“Tránh được nhất thời, không trốn được cả đời”

“Đương nhiên em biết đạo lý này, nhưng lại biết chết sớm thì đầu thai sớm, nhưng mọi chuyện không đơn giản như anh tưởng tượng đâu” Vương Hải Nhi tức giận quăng cho anh cái nhìn xem thường, phiền chán nói.

“Em phiền chán gì chứ ? Anh cảm thấy mẹ vợ tương lai rất thích hình mẫu con rể chuẩn như anh”

“Vô nghĩa, bởi vì mẹ em là khách hàng trung thành của Anyana, vừa nghe anh là ông chủ Anyana, thì cho dù anh lớn lên giống đầu heo bà cũng thích anh”

Đầu heo ? “Em thật là...”

“Hơn nữa, bây giờ vấn đề không phải ở mẹ em, mà là ở ba em” Cô nhú mày sàu lo nói.

Xem cô lo lắng như vậy, Liễu Kiệt liền vuốt nhẹ tóc cô, lại cọ cọ mặt của cô, dịu dàng nói “Đừng lo lắng, mặc kệ xảy ra chuyện gì anh cũng ở bên cạnh em”

“Anh không biết ba em quật cường trâu bò thế nào đâu, khi ba em đã quyết định hay thích một người nào đó, nếu muốn thay đổi ý tưởng hay quyết định của ba thì căn bản là chuyện không có khả năng” Đối mặt với nhu tình của anh, Vương Hải Nhi chỉ biết lắc đầu, vẻ lo lắng trên mặt chỉ có tăng chứ không giảm.

“Em lo lắng ba em đã chọn được con rể vừa mắt rồi thì không có khả năng tiếp nhận anh hay thích anh sao ?”

Cô nhẹ nhàng gật đầu.

“Anh thật sự rất thất vọng, thì ra em không tin tưởng anh gì cả !” Đột nhiên Liễu Kiệt thở dài rất đáng thương, chỉ tiếc làm như vậy cũng không nhận được một nụ cười của giai nhân.

Thoạt nhìn cô thật sự rất lo lắng, dường như tự trách mình, thậm chí còn sắp khóc nữa, không, không phải sắp khóc, mà là đã khóc rồi.

“Này” Anh nhẹ giọng gọi cô, tay nắm chặt tay cô, đưa lên môi hôn rất dịu dàng. “Đừng lo lắng được không ? Không có việc gì, em phải tin tưởng anh” Anh dịu dàng an ủi.

“Em nên nói sớm với ba mẹ chuyện của chúng ta, nếu như ba mẹ biết em có bạn trai ở Đài Bắc, thì hôm nay sẽ không có chuyện này xảy ra, tất cả nên trách em” Cô ghen ngào nói nhỏ, nước mắt chảy xuống, nhìn đau lòng không thôi.

“Em thật ngốc” Nghe thấy cô ảo não tự trách mình, khiến anh có chút muốn cười “Không nên ở trong này làm chuyện vô ích, chúng ta nên suy nghĩ biện pháp để ba em nhận anh làm con rể, không chán ghét anh mới đúng”

“Không có cách nào hết, tính ba em biết rõ, trừ khi...” Vương Hải Nhi đang nói đột nhiên ngừng lại, hai mắt thì thông thả trợn ngược lên.

“Trừ khi cái gì ?” Liễu Kiệt tò mò liếc cô nàng tinh quái này một cái, thấy cô lúc trước là vẻ mặt lo lắng, nhưng bây giờ là tràn ngập năng lượng nhìn anh “Làm sao vậy ?”

“Chỉ cần nói với ba là em đã mang thai con của anh, vì đứa nhỏ trong bụng mà suy nghĩ đến tương lai của hai chúng ta, em không tin là ba em sẽ không tiếp nhận anh” Cô thật bội phục suy nghĩ tuyệt diệu của mình !

“Quả nhiên là biện pháp tốt” Liễu Kiệt có chút dăm chiêu gật đầu.

“Anh cũng nghĩ như vậy à ? Thật tốt quá” Rốt cuộc Vương Hải Nhi nín khóc mỉm cười.

Cuối cùng cũng thấy cô nở nụ cười, nên Liễu Kiệt cũng theo đó mà thở phào nhẹ nhõm một hơi.

“Được, một khi đã quyết định như vậy, chúng ta nên đi thôi !” Miệng anh bất giác nhếch lên, đột nhiên hứng trí bồng bồng nói với cô.

“Đi ? Đi đến chỗ nào ?” Vẻ mặt Vương Hải Nhi mờ mịt nhìn anh “Từ bây giờ đến thời gian đi xem mắt còn khoảng hơn hai tiếng nữa, chúng ta đến sớm để làm gì chứ ?”

“Không phải đi tới đó”

“Không phải đến đó thì chúng ta còn đi đâu nữa?”

“Khách sạn mini” Liễu Kiệt tà ác nhìn cô.

“Cái gì ?” Cô nghĩ mình nghe lầm rồi.

“Nếu em cảm thấy khách sạn mini không lãng mạn thì đến khách sạn tình yêu đi” Anh ái muội nháy mắt mấy cái với cô.

Vương Hải Nhi ngây người một chút, bất chợt hiểu được ý của anh thì mặt đỏ lên.

“Này, anh nói bây bạ gì đó ?” Cô trừng anh một cái.

“Nếu muốn có thai để cưới, thì bây giờ chúng ta nên cố gắng không phải sao ?” Về mặt anh đương nhiên, tỏ vẻ nói năng lý lẽ hùng hồn, sau đó anh cong môi cười rồi hất cằm chỉ về phía trước “Xem, ngay cả ông trời cũng giúp chúng ta nha, khách sạn tình yêu đã nằm ở phía trước”

Lập tức Vương Hải Nhi quay đầu nhìn về phía trước, quả nhiên thấy một bảng hiệu khách sạn đang chớp lóe ánh đèn neon.

Trời ạ ! Thật sự có nha, này là sao đây ? Chẳng lẽ ông trời cũng ra tay giúp đỡ sao ?

Không đúng, nhất định là anh đã biết có khách sạn ở đây rồi, cho nên mới chạy xe đến đây.

Ngay lúc cô còn đang suy nghĩ này nọ, thì anh đã đem xe chạy vào bãi đỗ xe của khách sạn, làm cho cô khó có thể tin hai mắt trọn to.

“Này, Liễu Kiệt, anh muốn làm gì ? Làm chi đem xe đỗ ở đây nha ? Nhanh chạy xe ra đi, nhanh lên !”

Cô khẩn cấp đánh vào tay anh, hoảng hốt kêu to.

“Vì sao muốn đi ra ngoài ? Còn nữa, em đang hoảng hốt chuyện gì nha ?” Liễu Kiệt buồn cười hỏi “Đây cũng không phải là lần đầu tiên của chúng ta”

“Anh có biết đây là đâu không ?” Về mặt cô nghiêm túc trừng anh.

“Không phải là khách sạn tình yêu sao ?”

“Nơi đây là những cặp vợ chồng có hẹn hò ngoại tình, còn có...” Cô cố ý tạm dừng một chút “Là nơi sản xuất ra những bộ phim sex”

Đầu tiên là Liễu Kiệt sửng sốt một chút, giây sau thì cười to ra tiếng “Là nơi sản xuất ra những bộ phim sex”

“Anh cười cái gì ? Chẳng lẽ anh chưa từng nghe qua chuyện như vậy sao ? Bọn họ sẽ trang bị những máy quay trong phòng, sau đó đem tình huống của tình nhân đến hẹn hò chế thành phim để bán”

“Chẳng qua là có những người kinh doanh không có đạo đức, khách sạn này sẽ không xảy ra những chuyện như vậy”

“Sao anh lại biết”

“Bởi vì anh đã đến rất nhiều lần”

“Anh đã đến rất nhiều lần ?” Vương Hải Nhi nheo hai mắt lại, từng chữ từng chữ phun ra.

Liễu Kiệt không ngờ mình lại nói ra khỏi miệng lưu loát như vậy, nhưng tất cả là chuyện đã xảy ra trước khi anh quen cô, sau khi quen cô rồi thì anh đã cải tà quy chính, điều này cô nên biết rõ mới phải.

“Hải Nhi, anh lớn hơn em chín tuổi, một người đàn ông không mang phụ nữ về nhà thì chỉ có đến những nơi như thế này thôi” Anh thử giải thích với cô.

Thật ra trước khi kết giao với anh, ở pub 9 night cô đã có nghe qua, cũng biết anh rất phóng túng trong quan hệ, thường thường anh chỉ có tình một đêm, bất quá, tất cả cũng đã là chuyện quá khứ, cho nên cô không để ý, nhưng chuyện này thì lần đầu tiên cô nghe được.

“Cũng không mang phụ nữ về nhà ?” Cô hoài nghi hỏi.

“Cũng không”

“Một lần cũng không có ?”

“Một lần cũng không có”

“Oa oa oa” Cô nhện không được sợ hãi kêu lên, bởi vì cô thấy anh đang nói thật “Cho nên em là người đầu tiên anh mang về nhà ?” Cô cảm thấy không thể tưởng tượng được.

“Em thật là”

“Oa !” Ngoài sợ hãi mà than ra, đột nhiên cô không biết nói cái gì, chỉ cảm thấy rất cảm động, rất cảm động. Cô là người đầu tiên anh mang về nhà nha ! Quả nhiên cô đối với anh không giống người thường, là độc nhất vô nhị, cô rất vui về a.

Khi cô còn đang say mê, thì anh đã xuống xe, đi vòng qua bên kia mở cửa cho cô.

“Xuống xe đi” Anh vươn tay ra chuẩn bị đỡ cô xuống xe.

Cô đang say mê trong ảo mộng rồi cuộc cũng phục hồi lại tinh thần, cũng muốn thảo luận chuyện của hai người “Chúng ta về nhà được không ?” Cô vẫn lo lắng sợ bị quay phim.

“Em không hiểu kỳ bên trong khách sạn tình yêu trông thế nào sao ? Bên trong có rất nhiều đồ chơi nha !” Liễu Kiệt cố ý dụ dỗ cô.

“Có rất nhiều đồ chơi ?” Cô bắt đầu lung lay.

“Em chưa bao giờ thấy qua”

“Em chưa thấy qua cái gì ?” Oa, cô lại càng lung lay hơn.

“Ví dụ như : trong phòng bốn phía đều có gương, giường rung động, có còng tay, xiềng chân, roi da...”

“Ngừng !” Cô vội vàng dơ tay ra stop, anh nói ra làm cho cô không khỏi đỏ mặt lên, toàn bộ cơ thể theo tưởng tượng mà nóng dần lên.

“Anh muốn em, Hải Nhi” Đột nhiên anh nghiêng về phía cô, hai mắt rực lửa dục vọng ngó nhìn cô, giọng nói khàn khàn nam tính nói “Có thể không ?”

Khi anh nhìn cô như vậy, nói với cô như vậy, lại làm cho người cô nóng lên như vậy, hại cả đầu cô chỉ suy nghĩ đến phòng có gương, giường rung động, còng tay, xiềng chân, roi da, thì muốn cô lắc đầu nói không với anh thế nào đây ?

Người đàn ông này...

Quá hư hỏng đi !

9. Chương 9

Chương 9 :

Cũng may ba mẹ cô đánh giá sai lầm giao thông Đài Bắc lúc giờ cao điểm có bao nhiêu khủng khiếp, cho nên ba mẹ cô mới đến muộn hơn cô những ba mươi phút, Liễu Kiệt vẫn giữ được ấn tượng đầu tiên của mình.

“Ba mẹ, con giới thiệu cho hai người, anh ấy là Liễu Kiệt, Liễu trong trong cây liễu, Kiệt trong kiệt xuất” Vương Hải Nhi giới thiệu cho ba mẹ biết.

“Mẹ đã biết rồi” Vương mẹ nhanh chóng tiếp lời, bộ dạng cực kỳ giống con gái vì hai mắt bà loé loé sáng vừa lòng. “Cậu so với ảnh chụp trên tạp chí còn đẹp trai hơn nha !” Con rể này bà vừa lòng !

“Cảm ơn bác gái đã ca ngợi” Liễu Kiệt hơi nhỏ giọng mỉm cười.

“Diện mạo đẹp trai có thể làm cơm ăn sao ?” Đột nhiên Vương ba lạnh lùng nói, nhìn người này loè loẹt, vừa thấy là biết ảo lả, về sau muốn bảo hộ con gái bảo bối của ông như thế nào đây ? Ông tuyệt đối sẽ không gả Hải Nhi cho người này.

“Ông nói thế là có ý gì hử ?” Vương mẹ bắt mắt liếc ông một cái.

“Hử !” Ông lạnh lùng hừ một tiếng, bỏ qua mọi người tự mình bước lên phía trước.

“Cậu đừng để ý đến ông ấy, tính tình của ông ấy đối với người chưa quen là như vậy đó” Bà cố gắng ngon ngọt trấn an con rể tương lai.

“Đúng, đừng để ý đến ba em” Vương Hải Nhi cũng phụ họa theo.

“Không sao hết” Liễu Kiệt nhéo nhéo lòng bàn tay nhỏ bé của cô, dường như muốn cô cứ yên tâm đi.

“Thật là không xong” Vương mẹ ưu sầu nói “Mẹ cứ tưởng gặp các con để chuẩn bị tốt, cho nên mới hẹn trước nửa tiếng, không ngờ ở Đài Bắc tắc đường kinh khủng như vậy, như vậy là đối tượng đã gần đến đây rồi, chúng ta không có thời gian nữa”

“Mẹ, mẹ cùng với chúng con muốn chuẩn bị tốt cái gì ? Chỉ cần từ chối thẳng với người ta không được à ?” Về mặt Vương Hải Nhi quá dị hoi.

“Ba con cá tính thế nào, con nghĩ từ chối của con sẽ có hiệu quả sao ?” Bà liếc trắng con gái một cái “Hơn nữa vấn đề ở chỗ, việc xem mắt này là ba con chủ động nhắc đến, cho nên muốn từ chối người ta thì cũng phải từ miệng ba con ra mới êm xuôi, nếu không sau này ba con đối mặt với bạn già đồng nghiệp của ba như thế nào chứ ?”

“Sao lại phức tạp như thế này nha !” Vương Hải Nhi nhin không được nói thắm.

“Con còn dám nói, nếu không phải do con có bạn trai rồi mà không cho ba mẹ biết, thì làm sao mọi chuyện lại phức tạp như ngày hôm nay được chứ ?”

“Con đã nói qua với ba mẹ rất nhiều lần, con mới qua hai mươi mà thôi, không muốn lấy chồng sớm như vậy, ai bảo ba mẹ không nghe, còn dám giúp con sắp xếp xem mắt”

“Mới qua hai mươi tuổi à, không muốn lấy chồng sớm à ? Nói thật dễ nghe nhỉ” Vương mẹ hừ lạnh một tiếng “Hiện tại con mới qua hai mươi mà thôi, vẫn không muốn lấy chồng sớm phải không ? Rất tốt, mẹ nói Liễu Kiệt đi cưới người khác cho con xem”

“Mẹ !” Vương Hải Nhi xấu hổ đỏ mặt dậm chân.

Liễu Kiệt không nói gì hết, chỉ đứng mỉm cười.

Không bao lâu, Vương mẹ thấy chồng mình đang đứng nói chuyện với người khác ở phía trước, bà liền quay đầu nhìn về phía cô, ý nói hai đứa qua đây.

“Đi thôi, mẹ thấy hình như ba con đã tìm thấy người rồi”

Liễu Kiệt cảnh giác nhìn về phía trước, sau khi tìm được chỗ cha vợ tương lai, mới chuyển tầm mắt đến mặt của hai người khác. Chính là tên kia sao ?

Khoảng cách đến bọn họ càng gần, cũng làm cho anh có thể nhìn rõ đối phương. Tuy rằng bộ dáng không tệ, nhưng cũng không hẳn là đẹp trai, cũng không hẳn là cao ráo, điểm duy nhất thắng anh là sau lớp áo quần đó tay dài vai rộng, điểm này giống với cha vợ tương lai.

Xem ra người này có luyện võ.

“Anh Liêu, đã lâu không gặp, anh cũng không thay đổi gì nhiều nha !” Vương mẹ vui vẻ chào hỏi với bạn tên Liêu Minh.

“Đã già đi nhiều rồi, sao lại không thay đổi được chứ ?” Ông cười ha hả nói “Không thay đổi là em mới đúng, vẫn trẻ tuổi, xinh đẹp giống như mười mấy năm trước”

“Ha ha...” Vương mẹ cực kỳ vui mừng, cười đến toe toét “Anh Liêu, cách anh nói chuyện vẫn vậy”

“Anh nói là sự thật, người không biết cứ nghĩ em mới hơn ba mươi tuổi mà thôi, làm sao biết được em có con gái lớn như vậy rồi chứ ?” Nói xong, Liêu Minh đem tầm mắt chuyển qua nhìn Vương Hải Nhi, húng thú dạt dào hỏi cô “Cô bé này là Hải Nhi sao ?”

Vương mẹ gật đầu.

“Hải Nhi, lại đây chào bác” Đột nhiên Vương ba ra mệnh lệnh.

“Con cũng không nhớ bác ấy đúng không, nhưng lúc con còn bé bác đã từng ôm con nha !” Bà Vương xoa người nói với con gái.

“Bác Liêu” Vương Hải Nhi cung kính tiêu sái tiến lên chào hỏi.

“Tốt, tốt” Liêu Minh vừa gật đầu vừa nhìn cô, trên mặt vừa lòng tươi cười “Thật là con gái mười tám có nhiều thay đổi nha, không ngờ trước đây giống như một bé trai, nhưng sau này lớn lên lại xinh đẹp như vậy” Ông mỉm cười quay đầu nhìn về con trai của mình “Chấn Triết, cô bé này là cô bé năm đó đá gãy răng cửa của con đấy, con còn nhớ không ?”

“Diện mạo đã thay đổi nên không nhớ gì cả, nhưng chuyện bị đá gãy răng cửa thì cả đời không thể quên được” Liêu Chấn Triết tươi cười “Thật vui khi gặp lại em, Hải Nhi”

“Anh là cậu bé đẹp trai bị tôi đá gãy răng cửa sao ?” Vương Hải Nhi mắt to tròn lên, không thể tin được trông mắt nhìn anh ta.

Liêu Chấn Triết gật đầu cười cười.

“Anh thật sự là cậu bé đó sao ?” Cô xác nhận lại.

Đó là chuyện xảy ra khi cô mấy tuổi nhỉ ? Sáu tuổi hay bảy tuổi nhỉ ? Chuyện đã qua mười sáu, mười bảy năm, không ngờ cô lại được gặp người làm cho cô áy náy trong lòng, thật sự là rất thần kỳ.

Liêu Chấn Triết lại gật gật đầu “Khi đó em còn cao chưa đến bả vai của anh, thế mà đã có thể đá gãy răng cửa của anh, mỗi lần anh nhớ lại chuyện này, đều cảm thấy không thể lý giải được” Anh ta lại mỉm cười với cô.

“Hải Nhi” Không cam lòng bị người khác cho ra rìa, bỗng nhiên Liễu Kiệt lên tiếng gọi cô.

Vương Hải Nhi quay đầu lại nhìn anh, thế này mới biết mình đã bỏ quên anh, lập tức cô với tay qua kéo anh đến bên người, rụt cổ nói xin lỗi với anh.

“Vị này là ?” Vẫn chú ý đến Liễu Kiệt nên nhân cơ hội này Liêu Minh ra tiếng hỏi.

“Người không có quan hệ” Vương ba nói.

“Bạn của Hải Nhi” Vương mẹ nói.

“Bạn trai của cháu, Liễu Kiệt” Hải Nhi nói.

Ba người trả lời cùng lúc, nhưng đáp án lại khác nhau, làm cho hai cha con họ Liêu khó hiểu nhìn mặt nhau.

“Anh ấy là Liễu Kiệt, bạn trai của cháu, một thời gian nữa chúng cháu sẽ kết hôn, đến lúc đó nhất định bác Liêu và anh Liêu phải đến uống rượu mừng nha” Vương Hải Nhi lại mở miệng lần nữa, tính hạ thủ vi cường.

“Hải Nhi, ba không đồng ý con gả cho người này” Vương ba tức giận lạnh lùng nói.

“Ba, ba không thể không đồng ý” Cô nhìn thẳng ba mình.

“Cho con ra ngoài ở vài năm đi học, nay lại hôn xược với ba có phải không ?” Ông nổi giận nói.

“Con không phải...”

“Ai nha, hai cha con cãi nhau là làm sao đây ?” Đột nhiên Vương mẹ tham gia vào cuộc đối thoại nảy lửa của hai cha con, “Muốn cãi nhau cũng chờ về nhà đi, không cần ở đây giọng to giọng nhỏ, muốn cho anh Liêu cùng Chấn Triết chê cười sao ?”

Nói xong, bà chuyển hướng qua hai cha con họ Liêu, áy náy cười với bọn họ.

“Thực xin lỗi anh Liêu và Chấn Triết” Bà nói xin lỗi từ tận cõi lòng mình “Hải Nhi ở Đài Bắc có bạn trai cũng không nói cho vợ chồng em biết, hại chúng em nghĩ con bé còn chưa có bạn trai, cho nên mới nghĩ thay nó tìm một người bạn trai tốt, ai ngờ mọi chuyện lại diễn ra thế này, thật là rất xin lỗi”

Nghe cách nói như vậy của bà, cũng là gián tiếp thừa nhận cái người đàn ông có diện mạo và khí chất bất phàm kia rồi, cũng chính là bạn trai của Hải Nhi, tận đáy lòng Liễu Minh tự hiểu được. Bất quá cũng không thể trách bà được, nếu đổi lại hôm nay là ông chọn con rể, thực tâm mà nói, chỉ sợ ông cũng chọn cái cậu họ Liễu kia mà không phải chọn con của mình thôi.

Giận nhất là, vì sao cậu ta lại đẹp trai thế chứ ? Bởi vì không nói đến khí thế, riêng tướng mạo đẹp trai của cậu ta thì con ông cũng thua một mảng lớn rồi !

Ai, quả nhiên người so với người, tức chết người mà !

“Em đừng nói như vậy, là con anh không có phúc khí” Đây là lời nói thật, vì nhìn tướng mạo của Hải Nhi, thì con bé đúng là đứa con dâu người người chọn, tướng sinh con tốt, lại có khí chất của một phu nhân, có tiền có của, cả đời sống bình an, êm xuôi, còn có nhiều quý nhân phò trợ.

“Hai đứa không có duyên mà thôi, anh đừng nói như vậy” Vương mẹ thấy có chút tội lỗi “Em nghĩ sau này Chấn Triết sẽ gặp được đối tượng tốt hơn Hải Nhi rất nhiều”

“Không cần, tôi sẽ đem Hải Nhi gả cho Chấn Triết” Vương ba vẫn kiên trì gả con gái cho người ông coi trọng.

“Vương Đại !” Bà cảm tức trừng mắt với chồng mình. Ông nhất định phải đem mọi chuyện phức tạp thêm nữa sao ?

“Tôi tuyệt đối sẽ không chấp nhận cái tên lòe loẹt này” Giọng điệu ông rất kiên định.

“Liễu Kiệt không lòe loẹt” Vương Hải Nhi nhin không được lớn tiếng cãi lại thay người yêu.

“Ba nói anh ta có là có, ba muốn con chia tay với anh ta ngay lập tức !” Ông tức giận ra lệnh với con gái.

“Con không muốn !”

“Con nói lại lần nữa xem”

“Con không muốn” Cô lớn tiếng nói lại, sau đó không hề báo động trước bỏ lại một quả bom “Hơn nữa hai người phản đối cũng đã quá muộn” Cô nhìn ba mình nói “Bởi vì con đã mang thai”

Ba ba khóc dọa cho cô choáng váng, căn bản cô không nghĩ tới sẽ xảy ra chuyện như vậy, bởi vì trong trí nhớ của cô, mặc kệ xảy ra chuyện gì, bao gồm khi ông nội, bà nội mất cũng vậy, cô chưa từng nhìn thấy ba ba rơi nước mắt, mà ngay bây giờ ba ba lại như vậy, lại rơi nước mắt trước mặt mình.

Vương Hải Nhi thật sự bị sợ hãi, cả người chấn động ngây ra như phỗng. Cô không biết mình nói dối lại làm cho ba ba thương tâm như vậy, nhìn nước mắt trên mặt ba làm cho cô hối hận lại tự trách mình.

Cô không cần biết mình đã làm gì lúc trước, cô đã nhanh chóng thốt ra “Con nói dối, ba, con không mang thai, tất cả là để cho ba chấp nhận Liễu Kiệt, cho nên con mới nói như vậy, con xin lỗi”

Sau đó, Vương ba tức giận lôi cô về Cao Hùng.

Nếu muốn nói lúc đó ông tức giận như thế nào, thì chỉ cần để ý lúc đó ông đã hoàn toàn quên sự tồn tại của vợ mình là biết, cho đến khi lôi con gái lên taxi chạy mất, mà khi Vương mẹ gọi điện thoại hỏi hai cha con ở đang ở đâu, khi đó ông mới nhớ tới mình đã đánh mất vợ từ khi nào cũng không hay.

Tóm lại, vì Vương mẹ đứng về phía con gái và Liễu Kiệt nên trong lúc tức giận mới lần đầu tiên để bà xã yêu quý ở Đài Bắc một mình.

Taxi một đường chạy thẳng từ Đài Bắc về Cao Hùng, khi hai cha con trở về nhà đã là hai giờ sáng, Vương Hải Nhi mệt mỏi trực tiếp đi thẳng về phòng, sau đó đóng sập cửa phòng ý chỉ mình đang tức giận và kháng nghị.

Ba ba lại tịch thu túi xách và di động của cô, làm cho cô muốn trốn hay gọi cho Liễu Kiệt đều không được, thật sự là tức chết đi được !

Nhưng cũng may là mẹ còn ở lại Đài Bắc, có mẹ hiểu biết tính ba ba lại dẫn đường cho anh, Liễu Kiệt cũng không còn lo lắng khi không liên lạc được với cô đi, nhất định mẹ sẽ nói cho anh biết. Nhưng dù sao cô cũng cảm thấy rất tức giận, ba ba cô thật là bất công, quá bất công đi, ô ô...

Mang theo thương tâm và nước mắt, cô cuộn tròn người trên giường, không biết chìm vào giấc ngủ từ khi nào.

“Cút ngay”

Tiếng hét giận dữ như sét đánh làm cho Vương Hải Nhi mơ màng tỉnh lại, cô mở trừng hai mắt, mờ mịt nhìn trần nhà, trong thời gian ngắn nhất không biết nơi này là nơi nào.

Đột nhiên, cô nhớ ra tất cả, rồi bất ngờ cô vén chăn bông lên, nhảy xuống giường, giống như tên bắn lao ra khỏi phòng, chạy xuống tầng một.

Nhất định là Liễu Kiệt đến đây mới làm cho ba ba giận dữ hét lên như vậy, nhất định là anh đến đây rồi !

Bởi vì trong nhà là đạo quán teakwondo, cho nên tầng một là nơi luyện võ, khi cô chạy xuống lầu đã thấy người cô nhớ cả đêm.

“Liễu Kiệt !” Cô hưng phấn hét to một tiếng, rồi lập tức chạy tới chỗ anh.

“Ngăn con bé lại”

Lập tức một đám học trò mặc võ phục vây quanh cô, ngăn cản đường đi của cô, làm cho cô không thể không dừng bước.

“Tránh ra” Cô phẫn nộ cảnh cáo.

“Thật xin lỗi” Về mặt A Tông áy náy. Cậu ta là đệ tử thứ ba của Vương ba, bởi vì ở gần đây nên ngày nghỉ thường tới thăm hỏi võ sư của mình, đồng thời chỉ bảo thêm cho những người mới nhập môn. Bỏ sung một chút, cậu ta cũng từng là ứng cử viên con rể bà Vương ba chấm đầu tiên.

“Tôi nói lại lần nữa, các cậu tránh ra”

“Đừng cho con bé lại đây” Vương ba hét lên.

“Chị, lời của võ sư không thể không nghe, mong chị đừng làm khó chúng em được không ?”

Vương Hải Nhi lại đưa ra cảnh cáo “Tôi đã cho các cậu một cơ hội, là các cậu tự tìm thôi”

Không muốn lãng phí thời gian, lập tức cô nắm quyền, ra quyền, đá chân, động tác lưu loát nhẹ nhàng giống như mây trôi nước chảy, thật tuyệt vời, làm cho những người vây quanh cô từng bước gục ngã.

Liễu Kiệt đứng nhìn suýt tí nữa thì huyết sáo. Thân thủ của cô quả thật làm cho người ta xem đã con mắt, không thể chê vào đâu được ! Nhìn một đám thanh niên kia xem, người nào người nấy so với cô còn cao to rất nhiều, nhưng không có ai là đối thủ của cô, thật sự là rất giỏi.

Nhìn người phụ nữ yêu quý của mình, miệng anh không khỏi nhếch lên cười, trên mặt lại kiêu ngạo vì cô. Nhưng anh không ngờ thái độ của anh như vậy lại chọc giận ba vợ tương lai, ông không hề cảnh cáo trước, lập tức cho anh một quyền vào bụng.

Bất tỉnh lịnh bị một quyền làm cho Liễu Kiệt đau đến gập lưng lại, thiếu chút nữa là hét lên, anh nghe thấy tiếng kêu sợ hãi của mẹ vợ tương lai.

“Vương Đại” Bà nhanh chóng chạy tới đỡ anh “Liễu Kiệt, cậu không sao chứ ? Có khỏe không ?”

Anh còn chưa kịp đáp lại quan tâm của bà thì một tiếng kêu phẫn nộ khác lại vang lên.

“Liễu Kiệt !” Vương Hải Nhi hoảng sợ kêu to ra tiếng “Ba, tại sao ba lại đánh người vô tội như vậy ? Ba thật quá đáng, quá ti bỉ”

Con gái mà mình vẫn cẩn thận nâng niu trong lòng bàn tay nay vì một người đàn ông xa lạ mà chỉ trích ba mình, Vương Đại vừa thất vọng, tức giận lại thương tâm, mức độ ghét bỏ Liễu Kiệt cũng ngày một cao hơn.

“Oắt con, mày lẩn ra đây cho ta ! Có gan một chọi một đấu với ta, không cần núp sau lưng phụ nữ, để cho người ta nói chuyện thay mày” Ông chỉ vào Liễu Kiệt hét to lên.

“Ông xã, ông nói những lời này là có ý gì ? Phụ nữ làm cho ông xấu hổ sao ?” Vương mẹ nhú mày “Còn nữa, Liễu Kiệt từ đầu tới cuối đều đứng ở chỗ này, có né ông đâu ? Nếu cậu ta có ý định tránh né thì sẽ không nhận một quyền của ông, ông nên nói chuyện công bằng một chút đi”

Không nghĩ đến vợ mình cũng nói đỡ cho oắt con đó, khiến cho ông tức giận hai mắt trừng thẳng, đột nhiên vươn tay ra kéo Liễu Kiệt lên võ đài.

“Mày muốn kết hôn với con gái ta có phải không ? Có bản lĩnh thì đánh thắng ta đã rồi nói tiếp” Ông thủ thế nói với anh.

“Ông xã, ông ồn ào đủ chưa, ông định kéo dài đến khi nào nữa đây ?”

“Ba, ba muốn đánh phải không ? Con đánh với ba, không cần phiền toái Liễu Kiệt”

“Hai người cầm miệng cho tôi” Vương Đại giận không thể ức chế được “Là một người cha, tôi không có quyền khảo nghiệm người này sao, xem cậu ta có bản lĩnh bảo vệ con gái bảo bối của tôi không ?”

“Ông xã...”

“Đương nhiên là có” Liễu Kiệt nghiêm túc trả lời đúng sự thật, sau đó còn gật đầu “Được, cháu chấp nhận khảo nghiệm này”

“Liễu Kiệt ?!” Mắt hạnh Vương Hải Nhi từng to, kinh hoàng kêu to “Không cần, anh sẽ bị đánh chết !” Ba ba ghét anh như vậy nên tuyệt đối sẽ không nương tay.

“Em còn không tin tưởng anh” Liễu Kiệt cười khổ thì thào tự nói.

“Yên tâm, mẹ sẽ không để chuyện này xảy ra” Vương mẹ mở miệng cam đoan với con gái.

Không ngờ mẹ cũng muốn giải quyết chuyện chuyện này, làm cho Vương Hải Nhi kinh ngạc quay đầu lại nhìn bà, lớn tiếng kêu lên “Mẹ ?!”

“Con yên tâm, nếu ba con quá đáng thì mẹ sẽ ra mặt can ngăn” Bà trấn an vỗ vỗ tay con gái.

Nhưng Vương Hải Nhi một chút bình tĩnh cũng không có, chỉ càng lúc càng lo lắng mà thôi, bởi vì cô thấy Liễu Kiệt đã cởi áo khoác và giày, còn đang xắn ống tay áo lên nữa.

Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ ? Cô phải làm gì để ngăn cản anh và ba ba đây ?

Cô sốt ruột không biết làm sao, vừa muốn bước lên để nhìn hai người thì nhóm học sinh của ba đã vây cô lại, làm cho cô hoàn toàn không thể động đậy.

“Tránh ra” Cô quát lên một tiếng, vừa mới nói xong thì hai người ở trên sàn đấu đã bắt đầu ra quyền đánh.

Sắc mặt Vương Hải Nhi trắng bệch, mỗi lần ba ba đánh về phía Liễu Kiệt một quyền là tim cô đập một nhịp, mỗi nhịp tim là hoảng sợ và sợ hãi, chỉ sợ giây tiếp theo Liễu Kiệt sẽ trúng đòn của ba.

Nhưng là cũng kỳ quái, hai bên đánh nhau, quyền cước rớt xuống như mưa, đánh qua đánh lại cũng quá mười hai chiêu, động tác của ba ba vẫn gọn gàng dũng mãnh như lúc trước, nhưng không hiểu vì sao Liễu Kiệt đều có thể tránh đi hoặc hóa giải được.

Đột nhiên cô nhớ đến chuyện xảy ra sau pub 9 night.

Đúng rồi, làm sao cô có thể quên tuy diện mạo anh đẹp trai nho nhã, nhưng lại có một thân võ thuật cơ chứ ? Cô thật ngốc !

Cô bắt đầu tập trung vào trận đánh của hai người, chỉ lát sau, Vương Hải Nhi đã xác định được võ thuật của Liễu Kiệt trên cơ ba ba, về phần vì sao không quyết định ai thắng ai thua, thì chắc là anh muốn giữ mặt mũi cho ba ba, cũng vì kính trọng một người đi trước thôi.

Bất kể thế nào, chỉ cần anh bình an là cô yên tâm rồi !

Suy nghĩ bình tĩnh lại, cơ thể cũng bình tĩnh lại, đột nhiên Vương Hải thấy tay hơi đau, chân hơi đau, ngay cả bụng cũng có chút đau.

Cảm giác đau đớn càng lúc càng rõ ràng, cũng trở nên đau như cắt hơn, cô không chịu nổi quỳ trên sàn, nhưng không có ai phát hiện, bởi vì mọi người đang tập trung vào trận đấu trên kia.

Đau quá, ai có thể đến giúp cô không ?

Liều Kiệt...Liều Kiệt...

“Hải Nhi ?!”

Dường như nghe thấy cô kêu cứu, cô thấy Liều Kiệt gạt đám người ra chạy đến phía cô.

“Em làm sao vậy ? Vì sao lại quỳ trên sàn ? Sao mặt em lại tái nhợt như vậy ?” Về mặt anh khẩn trương, thật cẩn thận nâng cô dậy, bất quá anh lo lắng nên sắc mặt còn tái nhợt hơn cả cô nữa.

“Em không sao, chỉ đau bụng thôi” Cô miễn cưỡng mở miệng, bởi vì bụng quặn lên một cơn đau mà hai mắt nhắm chặt, hai tay cầm chặt tay anh.

Nhìn cô như vậy, thì làm sao Liều Kiệt tin cô là không có việc gì được chứ. Anh không nói hai lời, lập tức hai tay ôm lấy cô.

“Bác trai, bệnh viện gần nhất ở đâu ?” Anh vội vàng quay đầu, có chút thất thố hô to.

Về mặt con gái tái nhợt, cắn răng nhịn đau làm cho Vương Đại cũng sợ hãi không thôi, ông giật mình lảng ngốc đứng tại chỗ, nhất thời không có phản ứng.

“Ai nói cho tôi biết bệnh viện gần nhất ở đâu không ?” Liều Kiệt điên cuồng hét lên, so với người thông dong nói chuyện, không chút hoang mang lại thản nhiên lúc trước hoàn toàn khác biệt, giống như là hai người vậy.

“Bác ra mở xe, nhanh đi ra” Vương Đại nhanh chóng hoàn hồn, sau đó là chạy nhanh ra cửa.

Liều Kiệt cũng lập tức ôm Hải Nhi đi ra, mà vương mẹ cũng vội vàng đi theo sau.

10. Chương 10

Chương 10 :

“Bị động thai”

Trong phòng cấp cứu ở bệnh viện, sau khi bác sĩ kiểm tra chẩn đoán xong thì lạnh lùng nói ra tình trạng của Hải Nhi, làm ọi người đang vây quanh giường bệnh sợ tới mức trợn mắt há mồm.

“Động thai ?” Mọi người trăm miệng một lời bật thốt lên hỏi, biểu hiện trên mặt là khiếp sợ và không thể tin được.

“Mọi người cũng không biết sao ?” Bác sĩ lạnh lùng thản nhiên liếc mấy người đó một cái.

Liều Kiệt cùng những người khác không hện mà cùng lắc đầu một lúc.

Bác sĩ lại ngạo nghễ liếc nhìn người bệnh cũng đang khiếp sợ nằm trên giường, không cần hỏi cũng biết, ngay chính bản thân mình cũng không hay biết gì luôn “Cho nên vừa rồi cô đã làm cái gì ?”

Bởi vì Vương Hải Nhi quá mức khiếp sợ nên đầu óc có chút ngu si, căn bản không nghe bác sĩ đang hỏi gì cả.

Động thai ? Tức là cô mang thai rồi sao ? Bây giờ trong bụng cô có một đứa trẻ sao ? Cô phải làm mẹ sao ? Cô thật sự mang thai con của Liều Kiệt sao ? Không phải giả vờ nói dối nữa, mà thật sự đã mang thai rồi ?

Đường như cảm nhận được cô đang chịu cú shock, Liễu Kiệt liền dịu dàng cầm tay cô, đồng thời mở miệng trả lời thay cô.

“Cô ấy đánh mấy chiêu với người khác” Đáp án của anh tương đối bảo thủ.

“Mấy chiêu ?” Bác sĩ mặt không thay đổi hỏi nữa.

Liễu Kiệt không còn gì để nói.

“Sau này tuyệt đối không được làm như vậy nữa” Giọng điệu bác sĩ cảnh cáo.

“Được rồi, tôi sẽ chú ý” Liễu Kiệt nghe vậy dùng sức gật đầu, biểu hiện như muốn nói từ nay về sau tuyệt không tái phạm như thế này nữa.

“Đi làm thủ tục nhập viện, cô ấy cần nằm viện” Bác sĩ nói.

“Nằm viện ?” Anh bị tuyên bố thành linh của bác sĩ dọa cho chết khiếp, nháy mắt về mặt cứng đờ, sắc mặt trở nên trắng bệch.

“Vì sao lại phải nằm viện ?” Anh nhìn chăm chăm vào bác sĩ hỏi, cả người vẫn không thả lỏng được “Tình trạng của cô ấy rất nghiêm trọng sao ? Sinh mệnh đứa trẻ có nguy hiểm sao ? Nếu đứa trẻ ảnh hưởng đến mạng sống của người mẹ thì chúng tôi không cần đứa trẻ nữa”

Anh nhanh chóng kiên định ra quyết định.

Sắc mặt Hải Nhi vẫn tái nhợt, trên đường từ nhà đến bệnh viện cô đau đớn khủng khiếp như vậy, nhất định tình trạng của cô còn nghiêm trọng hơn so với tưởng tượng nữa, cho nên bác sĩ mới cho cô ấy nằm viện. Nếu như đứa trẻ có nguy hiểm, vì tránh phải tốn thời gian cứu đứa trẻ mà có thể sẽ liên lụy đến an toàn của người mẹ, thì anh tình nguyện mất đứa trẻ này ngay bây giờ, chứ không để cho Hải Nhi có một tia nguy hiểm nào cả.

“Liễu Kiệt ?” Không ngờ anh lại nói ra như vậy, làm cho Vương Hải Nhi khiếp sợ nhìn về hướng anh. Anh không cần đứa con này ư ?

Về mặt anh nghiêm túc kiên định nhìn cô.

“Con sau này còn có thể có, anh không cần em phải mạo hiểm như vậy” Anh nắm chặt tay cô, nhìn cô không chớp mắt.

Cô dùng sức lắc đầu, hoảng sợ làm cho nước mắt kìm nén nay trào ra “Em không muốn, đây là con chúng ta, em muốn cứu nó, Liễu Kiệt, em muốn cứu con” Cô cầm lấy tay anh, khóc lóc cầu xin.

“Hải Nhi...”

“Bác sĩ, tình trạng của con gái tôi nghiêm trọng như vậy sao ?” Vương mẹ sốt ruột quay đầu hỏi bác sĩ.

“Bác sĩ, tất cả là do tôi sai, xin bác sĩ cứu lấy con gái tôi, cứu lấy đứa con trong bụng nó, cứu lấy cháu ngoại tôi, van xin bác sĩ” Vương ba kích động nắm tay bác sĩ cầu xin.

“Bác sĩ...”

“Bác sĩ...”

Bác sĩ chậm rãi nâng tay lên ý bảo im lặng, làm cho Vương mẹ, Vương ba không hện mà cùng nhau im lặng “Tôi có nói người mẹ và thai nhi có nguy hiểm sao ?”

“Này...ý là con bé không sao hết ? Đứa trẻ cũng không sao hết ?” Vương mẹ sưng mắt một chút, nhin không được hai mắt mở lớn hỏi.

“Thế vì sao con bé phải nằm viện ?” Vương ba khó hiểu hỏi câu tiếp theo.

“Cô ấy động thai thì phải nằm viện an thai chứ còn làm gì” Về mặt bác sĩ lạnh lùng nói ra nguyên nhân.

“Thật là, vậy vì sao bác sĩ không nói ra ngay từ đầu cho chúng tôi biết ? Dọa chết chúng tôi rồi !” Vương ba thở ra một hơi nhẹ nhõm, vỗ ngực oán giận.

Nhưng bác sĩ chỉ thản nhiên nhìn ông một cái, sau đó trầm mặc xoay người rời đi.

Bởi vì bác sĩ quá lạnh lùng, không thể oán giận lên đầu bác sĩ được, nên Vương ba đem toàn bộ tức giận đổ lên đầu Liễu Kiệt.

“Oắt con !” Ông lên tiếng mắng to “Đều do anh nói cái gì mà nguy hại cơ thể mẹ, không cần đến đứa trẻ nữa, báo hại chúng ta cứ nghĩ Hải Nhi có gì nguy hiểm. Cái tên oắt con này, miệng chó không thể khạc ra ngà voi, trời sinh mạng xui xẻo, nếu không phải anh...”

“Ông nói đủ chưa ?” Vương mẹ nhin không được đánh gãy lời ông “Hải Nhi bị động thai, phải nằm viện, tất cả không phải do ông gây ra sao ? Nếu ông không phản đối hai đứa nó yêu nhau, lại muốn chia rẽ chúng nó, thì hôm nay làm gì có chuyện như thế này xảy ra ? Tất cả nên trách ông, ông không hiểu biết rồi còn trách cứ Liễu Kiệt là sao ?”

“Nhưng cậu ta...”

“Cậu ta thế nào ?” Bà lại mạnh bạo đánh gãy lời ông “Liễu Kiệt đẹp trai, lại có tiền, có địa vị, có năng lực, còn vô cùng yêu thương con gái chúng ta. Ông cũng thấy tình hình vừa rồi đấy, tôi hỏi ông, có một con rể như vậy, thì ông còn bắt nạt cái gì nữa ?”

“Tôi...”

“Ông thế nào ?” Vương mẹ tức giận trừng ông một cái “Muốn nói cậu ta không đánh lại ông, không có năng lực chăm sóc con gái sao ? Người có mắt, có hiểu biết võ thuật là thấy được, vừa rồi cậu ta luôn nhường ông, giữ mặt mũi cho ông, đừng nói với tôi là ông không biết đấy nhé !”

“Bà...” Vương ba muốn nói cái gì đó, đáng tiếc ông chưa kịp lên tiếng đã bị bà xã yêu quý bỏ qua.

“Tôi như thế nào ? Bây giờ ông cũng không hài lòng với tôi nữa phải không ? Ông nói đi !”

Hai người ồn ào rốt cuộc cũng thành công gây sự chú ý của các cô hộ lý, một cô hộ lý mặt lạnh lùng tiến lên “Nơi đây là phòng cấp cứu, muốn ồn ào thì làm ơn đi ra ngoài”

“Thực xin lỗi, xin lỗi” Vương mẹ nghe vậy vội vàng gật đầu xin lỗi.

“Thực xin lỗi” Vương ba cũng theo khom người xin lỗi.

“Bác trai, bác gái, có thể thay cháu chăm sóc Hải Nhi một lúc được không ? Cháu đi làm thủ tục nhập viện cho cô ấy” Đột nhiên Liễu Kiệt nói chen vào.

“Cái thằng oắt con này nói cái gì vậy hử, Hải Nhi là con gái ta, mày dựa vào cái gì mà nói...” Vương ba khó chịu trừng mắt hét lên với anh, kết quả là lời nói chưa xong đã bị bà xã yêu quý đá ột cước.

“Ông đi làm đi”

“Tôi ư ?”

“Ông không phải nói Hải Nhi là con gái ông sao ? Hay là để cho con rể của chúng ta đi làm cũng được”

Vương ba vừa nghe bà xã yêu nói như vậy, thì hung hăng liếc Liễu Kiệt một cái, sau đó xoay người bước đi.

“Tôi đi được chưa” Mặc dù trong lòng ông đã chấp nhận con rể này, nhưng ngoài miệng ông lại không thừa nhận.

Oắt con này thật sự là to gan, còn chưa đón tiếp vợ chồng bọn họ cho ra trò đã làm cho con gái yêu quý mang thai, tên khốn kiếp này, để xem sau này ông trị anh thế nào cho anh biết.

Ông xã yêu ngang bướng vừa đi thì Vương mẹ lập tức chạy đến xem con gái, bà vừa lo lắng vừa đau lòng vuốt nhẹ trán và hai má con gái “Con thấy thế nào ? Còn đau nữa không ?”

Vương Hải Nhi lắc đầu “Con đỡ nhiều rồi”

“Con bé này muốn dọa chết người ta đúng không ?”

“Mẹ, con xin lỗi”

“Không cần phải xin lỗi, nhưng dưỡng thai là chuyện rất vất vả, vì đứa trẻ cũng là vì chính mình, con phải kiên nhẫn một chút biết không ?”

“Vâng ạ” Vương Hải Nhi ngoan ngoãn gật đầu trả lời.

“Bác gái yên tâm, cháu sẽ chăm sóc cô ấy thật tốt” Liễu Kiệt cam đoan nói, ánh mắt đau đớn nhưng dịu dàng vẫn luôn nhìn khuôn mặt người sắp thành vợ mình, nắm chặt tay cô không rời.

“Thằng bé này, sao còn gọi bác gái chứ ?” Vương mẹ đã chuẩn con rể này, ý bảo anh nên sửa lại cách gọi.

“Mẹ” Anh mừng rỡ lập tức nghe lời.

Bà vừa lòng mỉm cười. Thật quá tốt, sau này bà dùng hết sản phẩm Anyana, muốn dùng nữa cũng không sao hết, ha ha...

Con gái a ! Thật sự con làm tốt lắm, tìm được một người chồng tốt như vậy, thật sự là làm quá tốt, ha ha...

oOo

“Leng keng keng keng”

Cửa quán cà phê Hạnh Phúc bị đẩy ra, Đoạn Hựu Lăng làm việc ở trong quầy ba theo thói quen ngẩng đầu lên nhìn, đang định mở miệng nói xin chào quý khách, thì thấy Vương Hải Nhi biệt tăm biệt tích nay lại do dự đứng ngoài cửa không chịu vào trong quán.

“Hi, chị Hựu Lăng” Cô mở lời chào hỏi chị.

“Chào em, Hải Nhi lâu rồi không thấy em tới, công việc em bề bộn lắm sao ?” Chị quan tâm hỏi.

Wương Hải Nhi lắc đầu cười, sau đó quay đầu nhìn khách trong quán, mới lấy thiệp cưới từ trong túi xách ra, xấu hổ đưa cho chị “Chị Hựu Lăng, có cái này gửi chị”

“Thiệp cưới ?” Chị kinh ngạc nhận lấy thiệp cưới, cúi đầu nhìn một chút, rồi bất ngờ ngẩng đầu hỏi “Là em sao ?”

Wương Hải Nhi có chút ngượng ngùng gật đầu.

Đoạn Hựu Lăng có điểm ngây ngẩn cả người, bởi vì trước đó con bé mới phiền não vì chuyện tình một đêm, nhưng thế nào mà mới không bao lâu lại chuẩn bị kết hôn chứ.

“Quyết định khi nào vậy, là cùng người kia sao ?” Chị không thể không hỏi.

Wương Hải Nhi thẹn thùng gật đầu.

“Tại sao chưa nghe em nói đến, không phải hai người mới quen nhau thôi sao ?” Đoạn Hựu Lăng cực kỳ kinh ngạc, vừa tò mò hỏi cô, vừa rút thiệp cưới ra xem, sau đó lại bị chữ viết trên thiệp cưới làm cho hoảng sợ “Ngày ba mươi mốt cuối tháng này ? Chẳng phải còn được nửa tháng thôi sao ? Tại sao lại nhanh như vậy ?”

Cô đỏ mặt cúi đầu, khó có thể mở miệng nói ra lý do vì sao lại kết hôn nhanh như vậy.

“Hải Nhi, chẳng lẽ em mang thai ?”

Không ngờ chị mới nhìn thoáng qua đã đoán ra được nguyên nhân, làm ặt cô đỏ thiếu chút nữa nổ tung.

“Dạ” Cô nhẹ nhàng nói ra.

“Là vì có con nên mới quyết định kết hôn sao ?” Đoạn Hựu Lăng trầm mặc một chút mới tiếp tục hỏi.

“Dạ” Nếu không cô nhất định sẽ chơi hai năm nữa, đến hai mươi lăm tuổi mới kết hôn.

Hải Nhi, em muốn chị chúc mừng cho em sao ?”

Không ngờ cô lại nghe được một câu ngoài dự đoán như vậy, phút chốc Vương Hải Nhi ngẩng đầu lên, lấy vẻ mặt khó hiểu nhìn chị “Chị Hựu Lăng ?” Cô không hiểu ý của chị nói cho lắm.

“Hải Nhi, chị không nghĩ vì đứa trẻ mà kết hôn là chuyện tốt, hôn nhân mà không có trách nhiệm là không được, còn cần phải có tình yêu nữa” Chị nói lời đầy thâm thúy, ngóng nhìn cô “Em yêu người kia sao ?”

“Yêu chứ” Vương Hải Nhi trừng mắt nhìn, không chút do dự trả lời “Nếu không em gả cho anh ấy làm gì ?”

“Em yêu anh ta ?”

Cô dùng sức gật đầu.

“Hai người không phải đứa trẻ mới quyết định kết hôn sao ?”

“Đúng là như vậy, chúng em là vì đứa trẻ mới quyết định kết hôn nhanh như vậy, nếu không theo tính toán của em thì hai năm nữa em mới kết hôn” Vương Hải Nhi nói xong than nhẹ một tiếng “Ai biết đột nhiên ba mẹ chạy đến Đài Bắc, ai biết em lại không cẩn thận để mang thai, lại vừa vặn làm cho ba mẹ biết, ai biết...Ai, tóm lại một tháng qua đã xảy ra rất nhiều chuyện, một lời khó có thể nói hết”

“Cho nên ý của em là em và anh ta kết hôn vì tình yêu ?”

Wương Hải Nhi vừa mờ mịt vừa nghi hoặc gật đầu với chị “Đúng là như vậy, nếu không thì do đâu ?”

Đoạn Hựu Lăng nhìn cô không chớp mắt một lúc mới lắc đầu cười nói “Là chị hiểu lầm”

“Hiểu lầm chuyện gì ?” Vương Hải Nhi vẫn không hiểu chị đang nói chuyện gì

Chị nhún nhún vai cười nói “Chúc mừng em” Sau đó nhin không được tò mò hỏi “Đứa trẻ là có ngay tối hôm đó hả ?”

Wương Hải Nhi biết chị nói đến tình một đêm kia, làm cho cô ngượng ngừng lắc đầu.

“Cho nên hai người lại có thêm nhiều đêm tình sau này đúng không ?” Đoạn Hựu Lăng mượn lời nói lúc trước của Vu Hàn để trêu chọc cô.

“Chị Hựu Lăng” Cô vừa thẹn vừa quần thấp giọng kêu lên.

“Leng keng keng keng”

Chuông gió trên cửa lại kêu lên, chứng tỏ có khách đẩy cửa vào, Đoạn Hựu Lăng quay đầu lại, nhìn thấy một người đàn ông mà chị đã từng nhìn thấy trên tạp chí, là Liễu Kiệt, tổng giám đốc Anyana.

“Hải Nhi, người kia của em đến đây” Chị mỉm cười dùng ánh mắt nói với Vương Hải Nhi.

“Người kia của em là sao ?” Cô cảm thấy kỳ quái quay đầu lại xem, lại gặp đúng lúc Liễu Kiệt đang đi về phía mình, nhất thời cô vui mừng nhếch miệng nói “Sao anh lại vào đây ?”

“Anh đến xem em vì sao đưa thiệp cưới lại lâu như vậy ?” Giọng điệu của Liễu Kiệt tuy là trào phúng nhưng ánh mắt lại ấm áp yêu thương.

“Đã có một thời gian em không đến đây, nay đến rồi thì tán gẫu một chút thôi” Cô vòng vào cánh tay anh, vui vẻ làm nũng với anh “Em giới thiệu cho anh biết, đây là chị Hựu lăng em hay nói với anh, tên Đoạn Hựu Lăng”

“Xin chào” Liễu Kiệt gật đầu chào chị.

“Liều tổng giám đốc, ngưỡng mộ danh tiếng của anh đã lâu, sản phẩm của anh tốt vô cùng, tôi và bạn bè là khách hàng trung thành của anh đó” Đoạn Hựu Lăng tươi cười.

“Chị Hựu Lăng nói thật đấy nha ! Em giúp chị ấy mua sản phẩm, bởi vì công nhân viên có thể được chiết khấu” Vương Hải Nhi nói giống như nhân viên giới thiệu sản phẩm.

“Tôi tặng chị thẻ giảm giá của công ty, bất kể là quầy hàng nào của Anyana chị đều có thể dùng đến” Liễu Kiệt gật gật đầu có vẻ hiểu biết, sau đó lấy thẻ bạch kim trong ví da ra đưa cho Đoạn Hựu Lăng, bỗng nhiên lại bị Vương Hải Nhi chặn lại.

“Oa, có thứ dùng tốt như vậy mà anh chưa bao giờ cho em biết” Cô kinh ngạc vui mừng kêu lên.

“Em muốn dùng sản phẩm Anyana còn cần phải mua sao ?” Liễu Kiệt liếc trắng cô một cái.

Vương Hải Nhi sững sốt một chút “Cũng đúng ha ! Chị Hựu Lăng cho chị” Cô lập tức đem thẻ bạch kim nhét vào trong tay Hựu Lăng.

“Thật là ngại quá ?” Đoạn Hựu Lăng thấy bất an.

“Không có gì mà ngại cả ! Liễu Kiệt buôn bán lời nhiều như vậy, thiếu một cái thẻ của chị thì công ty cũng sẽ không đóng cửa đâu” Vương Hải Nhi tỏ vẻ hào phóng.

Liễu Kiệt bất đắc dĩ nhìn cô, hoàn toàn không thể nói gì mà chống đỡ.

“Cưới một người vợ như vậy, anh không sợ công ty sớm hay muộn gì cũng bị con bé làm cho phá sản sao ?” Đoạn Hựu Lăng nói đùa với Liễu Kiệt.

“Yêu là phải yêu hết, đành chấp nhận thôi” Anh lắc đầu thở dài.

“Làm chị lại có vẻ bất đắc dĩ như vậy, là anh yêu em trước, anh cầu hôn em trước nha” Vương Hải Nhi tỏ vẻ kháng nghị.

“Đúng, cho nên anh chấp nhận đấy thôi”

“Chấp nhận nghe không hay, giống như là bất đắc dĩ”

“Anh đúng là bất đắc dĩ nha”

“Này ?” Cô đánh anh một cái, nhưng lại làm cho anh cười.

“Anh nói đùa thôi, anh yêu em không hết nữa là, làm sao có thời gian để bất đắc dĩ chứ” Anh thâm tình nhìn cô thổ lộ, hại cô ngượng ngùng không thôi.

“Anh, anh nói bậy bạ gì đó” Anh lại nói những lời này trước mặt chị Hựu Lăng, cô thấy xấu hổ nha.

“Anh yêu em”

“Anh...anh đừng nói”

“Anh yêu em, Hải Nhi”

Oa, nói anh đừng nói nữa thế mà anh còn nói ! Nhưng là, ô ô ~ cô rất thích, rất thích nghe anh nói những lời này nha !

“Kiếp này anh sẽ yêu em đến khi bạc đầu, làm cho em luôn luôn được hạnh phúc”

Oa, anh còn nói, chị Hựu Lăng đang cười nha !

“Chị Hựu Lăng, chúng em còn có việc phải đi trước, hẹn chị lần sau, bye bye”

Sợ anh nói ra những lời buồn nôn, khiến cho người khác nổi da gà, cũng sợ sau này chị Lăng và những người khác trong nhà trọ tám tầng này, ví như chị Vu Hàn có chuyện để trêu chọc cô, Vương Hải Nhi đành vội vàng lôi anh ra khỏi quán cà phê Hạnh Phúc.

“Anh bị điên đấy à ?” Sau khi ra khỏi quán, cô vừa thẹn, vừa giận, vừa quẫn, vừa buồn cười liếc anh một cái.

“Anh chỉ muốn ọi người biết, hạnh phúc ở nhà trọ tám tầng sẽ không giới hạn ở đó, nó sẽ xảy ra trên mỗi người chúng ta mà thôi” Liễu Kiệt nhún vai, vẻ mặt vô tội giải thích.

Vương Hải Nhi có điểm kinh ngạc trợn to hai mắt “Anh cũng biết truyền thuyết nhà trọ tám tầng à ?”

“Vừa mới ở bên ngoài nghe người ta đi ngang qua nói” Anh ngó nghiêng nhìn cô, mỉm cười nói.

“Cho nên anh đi vào tìm phiền toái ?”

“Anh là đi vào tìm em, đúng dịp nghe được thôi” anh nắm tay cô, chậm rãi đi đến nơi anh đỗ xe.

“Cho nên anh tin tưởng sao ?” Cùng anh bước dưới ánh chiều tà, Vương Hải Nhi tò mò hỏi.

“Tin tưởng cái gì ?”

“Truyền thuyết hạnh phúc đó”

“Anh không biết, nhưng có một chuyện thì anh xác định” Anh âu yếm nhìn người phụ nữ của mình.

“Chuyện gì ?”

Anh cố ý cười không đáp.

“Sao anh không nói ?” Cô dùng ngón tay chọt chọt vào hông anh.

“Lên xe rồi hãy nói” Anh cười tránh ra công kích của cô.

“Vì sao muốn lên xe rồi mới nói chứ ?”

“Bởi vì đã đến nơi anh dừng xe...hơn nữa” Đột nhiên anh khom người sát đến tai cô, nhẹ giọng nói với cô “Anh muốn hôn em”

Cô đỏ mặt hờn giận liếc anh một cái, sau khi hai người ngồi trên xe xong, thì quả nhiên như lời anh nói, chuyện thứ nhất là hôn cô, hôn cô đến khi cô thở hồng hộc, làm cho cô phải đẩy ra nhiệt tình của anh.

“Anh làm gì vậy ?” Vương Hải Nhi mềm nhũn trong lòng anh.

“Bởi vì anh yêu em” Anh hôn nhẹ lên trán cô, ẩn tình nói với cô.

Đôi mắt của cô tràn ngập ý cười “Em hỏi anh vì sao lại muốn hôn em đột ngột như vậy ?”

“Bởi vì anh phát hiện bản thân mình rất yêu em”

Đáy mắt cô hiện lên ý cười sâu sắc, đối với anh cũng không còn gì để nói. Bởi vì với anh mà nói, hôn cô không cần lý do, muốn hôn là hôn, muốn yêu là yêu, nhưng cô hay hỏi nguyên nhân nên anh mới tìm một lý do nào đó trả lời cô...bởi vì anh yêu em, bởi vì anh rất yêu em, bởi vì anh phát hiện bản thân mình rất yêu em, bởi vì anh càng ngày càng yêu em...cô thật buồn thay cho anh khi đổi thang mà không đổi thuốc.

“Được rồi, nếu anh đã hôn rồi thì trả lời cho em biết, vừa rồi anh xác định chuyện gì được không ?” Cô trở lại chuyện chính, tò mò chờ đợi đáp án.

Anh gật đầu, lại cúi đầu xuống hôn cô.

“Liều Kiệt” Vương Hải Nhi đẩy đẩy anh.

Anh ngẩng đầu, đầu tiên là cười rất dịu dàng, sau đó mới chậm rãi mở miệng nói với cô “Chuyện xác định kia là, từ khi anh gặp em thì hạnh phúc cũng đến bên cạnh anh”

Tim cô đập nhanh mà loạn nhịp nhìn anh, vì lời nói của anh mà mỉm cười hạnh phúc.

Wang Hải Nhi quăng chính mình vào trong lòng anh, tay ôm chặt anh một lúc lâu, sau đó mới thỏa mãn thở dài “Em cũng giống anh, cũng giống anh” Gặp anh liền gặp hạnh phúc.

Lúc này ánh mặt trời ấm áp chiếu rọi lên trên đường, chiếu rọi trên bảng hiệu quán cà phê Hạnh Phúc, như là ánh sáng của hạnh phúc.

Ngày mai mọi người cũng hạnh phúc như tôi nha !

~~Toàn Văn Hoàn~~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-kia-tong-giam-doc>